

Vânătoare cu gonaci

Această vânătoare e un sport care a pasionat din vremuri vechi pe toţi oamenii cu stare. Regii şi nobilii evului mediu, şi-au creeat domenii întinse, unde creşteau anume sălbătăciuni: cerbi, căprioare, mistreţi, lupi, iepuri sau vulpi, ca apoi să organizeze adevărate serbări, cu oaspeţi, pentru urmărirea vânatului depe domeniile lor.

Acest sport a fost exercitat şi de către domnitorii noştri, de către acei cari s'au putut bucura de un răgaz mai mult de pace, dar în ţara noastră — frământată de războaie şi pusă în calea barbarilor,—n'a putut deveni tradiţie, ca în Franţa sau Anglia, bunăoară.

Fiecare dintre cititori va fi văzut, la cinematograf sau prin tablouri şi ilustraţii, haitele de câini, gonacii în livrea, şi pe invitaţi, călări, împreună cu seniorul, pregătiţi de vânătoare.

Extragem în cele de mai jos o parte dintr'un articol scris de Ducesa de Uzès, o pasionată adeptă a acestui sport, care şi-a consacrat mult timp pentru această desfătare nobilă şi costisitoare.

„Spre a cunoaşte vânătoarea, care este o ştiinţă alcătuită numai din observaţii, trebue să ştii să observi; unii reuşesc destul de uşor, pe când alţii nu isbutesc niciodată, mai ales dacă n'au dorinţa să-şi dea seama, adică dacă n'au ceeace se chiamă „focul sacru".

Unele curţi îşi cresc câini; în împrejurimile oraşelor mari, lucrul nu mai e posibil, din pricina dificultăţilor făcute de autorităţi şi nemulţumirii ţăranilor proprietari. Dacă e destul un hectar sau două de câmpie, ca să-ţi poţi dresa un câine de apporte, ogarului îi trebuiesc sute de hectare, nu spre a-l dresa, căci nu există dresaj pentru câinele de haită, deoarece el vânează din instinct, dar ca să-l obişnueşti.

Zadarnic eşti proprietarul unei păduri întinse, zadarnic plăteşti anual sume enorme fiscului, dai vecinilor despăgubiri adesea imaginare. Dacă din nenorocire un câine tânăr se rătăceşte în urmărirea vreunui iepure sau a unei căprioare, îţi cad pe cap o ploae de procese verbale, etc. De aceea mulţi vânători n'au astăzi decât haite restrânse, de câini masculi şi se tot mută departe de centrele mari. Dânşii sau conducătorul hăitaşilor se duc odată sau de două ori pe an să-şi aleagă câini tineri, atunci când sunt în formă, adică atunci când au 14 sau 15 luni.

O să întrebaţi care sunt calităţile unui câine de goană?

Dacă acest câine trebue să adulmece, să descopere şi să aporteze vânatul, animal sau pasăre, câinele de goană trebue să urmeze totdeauna aceeaş urmă, cu tot vicleşugul animalului, până când acesta, urmărit mereu, cade.

Spre a pregăti o vânătoare cu gonaci,

de cerbi sau de mistreţi, e folositor să străbaţi pădurea înainte de ceasul fixat pentru întâlnire. Adică să pleci de dimineaţă, la răsăritul soarelui, cu un câine ales dintre acei cari au mirosul cel mai fin, spre a-ţi da seama de locul unde se adăposteşte animalul, unde-şi are el vizuina în care stă ziua, după ce a mâncat în timpul nopţii.

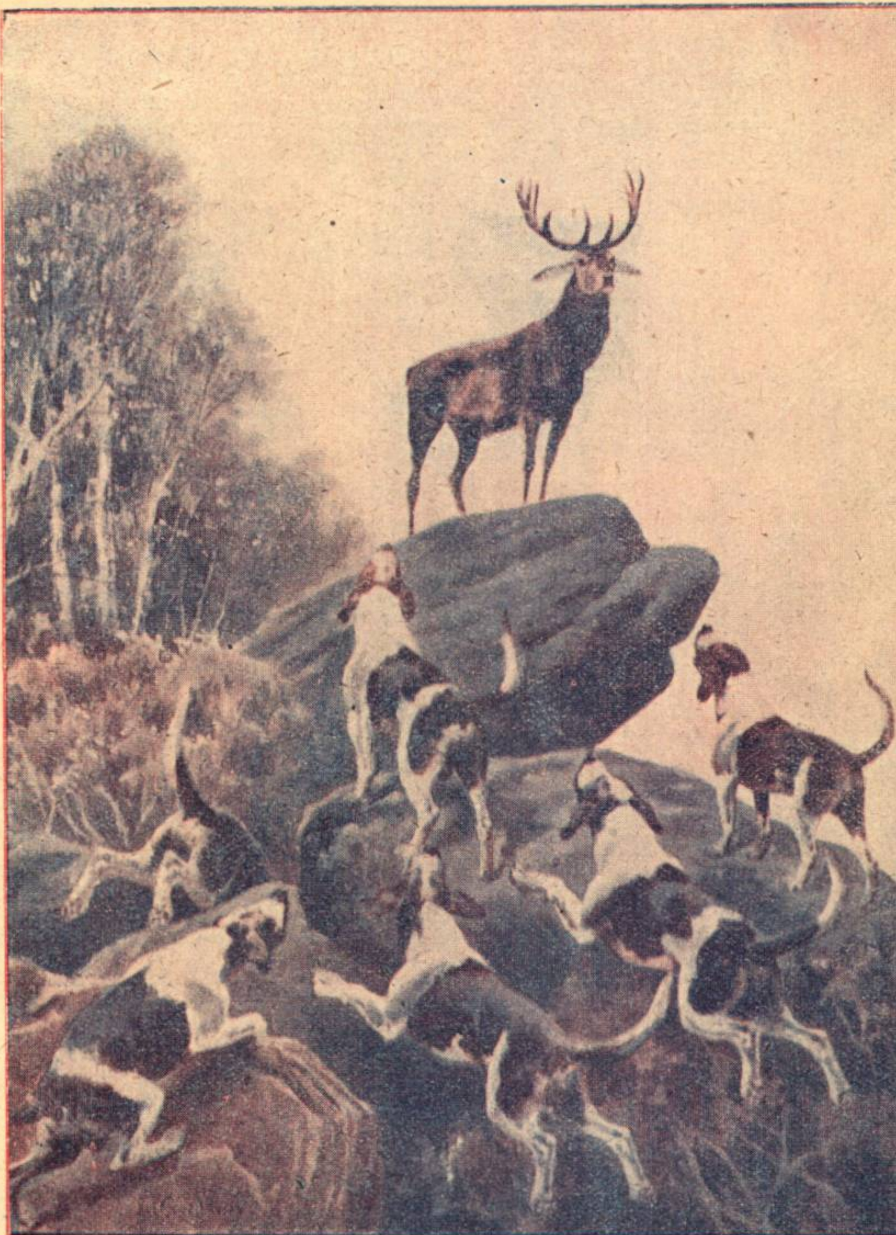
Uneori câini foarte buni nu pot fi adulmecători, pentru că nu vor să poarte sgarda şi cureaua, de care sunt ţinuţi.

Se înconjoară un cerc din pădure şi dacă adulmecătorul a simţit vânatul, se descrie un cerc mai mare, până când urma nu se mai găseşte şi animalul este astfel înconjurat. Cel care merge cu câinii adulmecători, rupe atunci două ramuri, pe care le aşează pe drum, pe cărare sau pe potecă, cu vârful încotro se îndreaptă animalul.

Pe la curţile nobililor din Franţa şi Anglia, există dinastii întregi de picheri (gonaci), cari istorisesc cu mândrie c'au avut vre-un străbunic picher al marelui Daufin, şi care au nume bine cunoscute în cercurile vânătoreşti, şi totodată pitoreşti, pentru că sunt în legătură cu ocupaţia lor.

Un picher bun, trebue să aibă grije de câinii lui, de cai, să-şi cunoască bine meseria şi să apere interesele stăpânului.

La vânătoarea cu gonaci, participanţii trebue să cunoască o serie întreagă de avertismente, date cu cornul: pentru fiecare incident există o melodie specială.

După ce a fost gonit vreme îndelungată, cerbul obosit se întoarce, rămâne faţă în faţă cu duşmanul, se propteşte cu mândrie, dispreţuitor şi superb totodată şi aşteaptă câinii. Aceştia oarecum intimidaţi, fac cerc în jurul lui. Cel mai îndrăzneţ, se avântă şi-l muşcă în coastă sau de picior. Atunci se întâmplă că cerbul sare deodată, se năpusteşte cu capul plecat asupra câinilor cari urlă, îşi face drum şi se opreşte din nou ca să-şi reia poziţia de luptă. Spectacolul este cât se poate de interesant. Desigur că din această luptă es câinii învingători, pentru că din ce în ce mai excitaţi în cele din urmă îl încolţesc într'atât, încât bietul cerb cade. Mai adesea însă un pumnal pune capăt luptei.

Uneori — şi nu tocmai rar — cerbul simţindu-se învins, pe pământ, se aruncă într'un râu, sau într'un lac; nu îi e frică de apă, după cum nu-i e frică nici de câinii cari rămân pe mal şi cari, cu greu, ar putea să-l facă să se înece. In general, în asemenea cazuri, câinii sunt rechemaţi şi animalul e ucis, în apă, cu carabina".

•

Vânătoarea cu gonaci, aşa cum e înfăţişată în ilustraţiile noastre, va rămânea, multă vreme, poate totdeauna, apanagiul ţărilor apusene, unde obiceiurile evului mediu mai persistă.

Folositor pentru şcolari

D-na şi d. Petre I. Ghiaţă, profesori, au alcătuit pentru uşurarea muncii elevilor la limba franceză, un admirabil manual didactic:

Indrumătorul elevului
la
Limba franceză

Manualul cuprinde versiunea românească limpede şi exactă a tuturor povestirilor, fabulelor şi anecdotelor din cărţile d-lor : J. A. Candrea; Lyautey et Allesseano ; d-na Elena Rădulescu-Pogoneanu; Ch. Drouhet şi Alex. Beliş.

In capitolul ultim al fiecărui manual, se găsesc orânduite alfabetic şi conjugate la toate timpurile şi toate persoanele, verbele neregulate din limba franceză.

Elevii au un îndrumător, care le dă putinţă să traducă într'o bună limbă românească, toate bucăţile din cărţile lor de şcoală.

Au apărut până acum manualele de cl. I, II şi III-a secundară.

— De vânzare la toate librăriile şi depozitarii de ziare din ţară.

Se expediază ramburs la cerere de Editura „Adevărul" S. A. — Str. Sărindar 7—11, Bucureşti.

LEI 100 EXEMPLARUL

Cum va fi omul viitorului

„Un om de statură neobişnuită, cu braţe scurte şi picioare lungi, va fi viitorul locuitor al pământului. Apendicele şi degetul cel mic se vor transforma, în nişte organe aproape invizibile. Fruntea îi va fi înaltă şi inteligentă. Va fi frumos ca un Apollo..".

Aceste preziceri sunt făcute de o somitate medicală şi anume de *doctorul Ales. Hrdlicka*, curatorul diviziei de anthropologie fizică a muzeului naţional, din Washington. Intr'o comunicare, recent făcută *Societăţii filosofice americane*, doctorul Hrdlicka spune că omul continuă să păşiască mai departe, în procesul de evoluţie, început încă dela naşterea sa, acum vre-o 300.000 de ani în urmă.

El vine în contrazicere, prin aceste afirmaţiuni cu constatările acelor embriologi cari au susţinut că evoluţia omului s'a oprit.

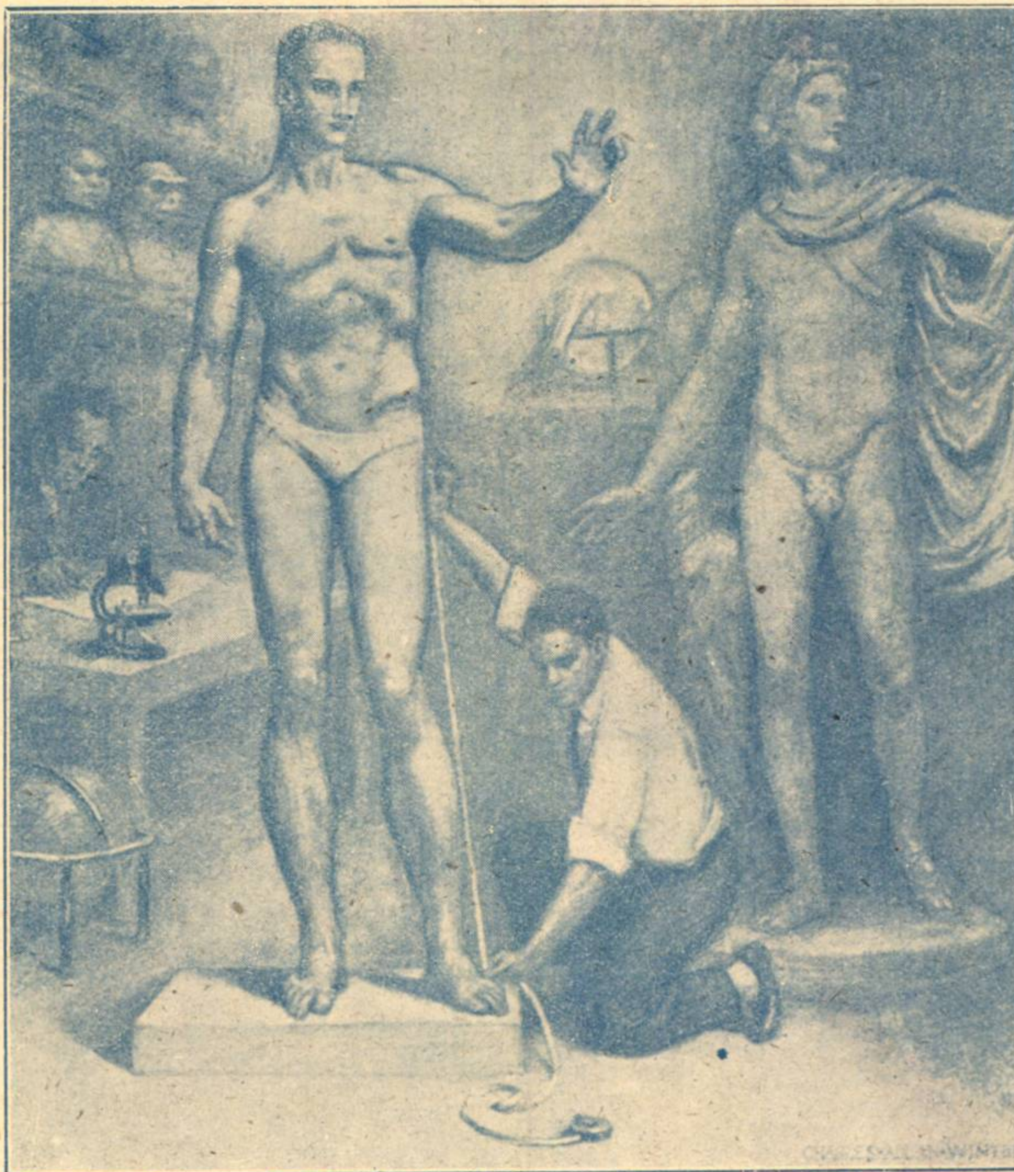
Peste câteva mii de ani, declară medicul american, înfăţişarea fiinţelor omeneşti se va schimba în mod considerabil.

Ochii adânciţi, un nas mai redus şi gâtul desvoltat, vor caracteriza tipul bărbatului de mâine.

Craniul îi se va subţia mult, pentrucă muşchii maxilarelor vor depune mai puţine sforţări, pentru mestecarea alimentelor rafinate. Faţa îi va reflecta mai multă distincţie, din pricina gesturilor mai inteligente şi creşterea creerului.

Părul va fi probabil mult mai subţire şi chelia va fi mai răspândită. Nelămurită rămâne soarta bărbii.

Corpul, svelt şi plin de vioiciune, va prezenta cele mai pronunţate schimbări exterioare, în ceeace priveşte membrele. Braţele scurte şi picioarele lungi se vor termina cu mâini şi tălpi mici. Degetele de la mâini şi picioare se vor micşora, iar degetul cel mic se va face aproape invizibil.

Cum e văzut „omul viitorului", de dr. Ales Hrdlicka în comparaţie cu statua lui Apollo de Belvedere.

Omul viitorului va fi mult mai înalt, totuş nu va avea dimensiuni de uriaş. Bătaia pulsului se va iuţi, ca rezultat al unei mai animate activităţi a creerului.

In ceeace priveşte gândirea, va fi un adevărat supraom, înzestrat cu o atentă şi ascuţită inteligenţă. Aceasta se va observa şi după creerul care va creşte în mărime. Omul va fi totuş mai deştept decât o va arăta el însăş.

Dar toate acestea, — spune doctorul Hrdlicka — vor trebui plătite. Omul va trăi mai mult dar va fi impus la multe sacrificii de boli. E probabil că o rea digestie îl va supăra foarte mult. Insomnia îl va face să petreacă multe nopţi hidoase. Diabetul şi bolile de piele vor fi în creştere. Nebunia va face şi dânsa numeroase victime. Afecţiuni ale inimei şi cancerul îl vor mai urmări până când medicina va găsi tămăduirea.

Un alt pericol apare sub forma reducerii natalităţii printre oamenii, cu o inteligenţă, atât de înaintată. Se poate că se vor stăvili astfel naşterea geniilor viitorului...

Poate, totuş, că în acel timp, vom fi în măsură să creăm geniile si uriaşii după trebuinţă şi la comandă. Doctorul *Oscar Riddle*, de la *Institutul Carnegie* din Washington a făcut şi dânsul de curând prezicerea că prin extracte din glande şi metode controlate în laborator, ştiinţa va fi poate în măsură să producă supraoameni fizici şi mintali.

REALITATEA ilustrată

Al. Mihalescu

... care a obținut succese mari, atât pe scenă cât și pe ecranul francez.

32 PAGINI
APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

NERĂBDĂTORII...

Până la venirea zăpezii se mulțumesc să se dea cu săniuța, pe scară.

PREȚUL 10 LEI

REALITĂȚILE VIEȚII

Allo—allo! Ce mai faci?!—Recordul mutărilor.—Examenul octogenarei.—Anglia, țara cu cele mai bătrâne mirese.—Țigarea vorbitoare.—Prin beție, la film.—Propagandă antialcoo.ica

n viața fiecărui abonat la telefon, există, desigur, momente, în care blesteamă micul aparat de pe masa de scris, sau din perete, care vine să-i turbure liniștea și lucrul în clipele cele mai nepotrivite. Dar cu siguranță că pentru nici unul telefonul n'a însemnat un aparat de tortură atât de cumplită ca pentru d. Liston din New-York, care a cerut să fie despărțit de soția lui, pentru motivul, că d-na avea obiceiul să-i telefoneze prea mult.

Când d. Liston pleca de-acasă, la biroul său, doamna Liston viu îngrijată de soarta lui, începea să se intereseze de dimineață, pe cale telefonică, de starea fizică și psihică a soțului și continua cu chemările telefonice, în tot cursul zilei. Liston declară că într'o zi, soția lui l'a chemat de 204 ori la telefon, spre a-l întreba „ce mai face?"

Judecătorii au dat dreptate de cauză d-lui Liston. Nici cea mai înflăcărată dragoste de soț nu rezistă la două sute patru chemări telefonice, pe zi.

★

n alt proces de divorț, pentru un motiv original, e acel al doamnei Ferrel. Aci nu e vorba de chemări telefonice. Doamna Ferrel se plânge, că în cei zece ani de căsnicie, soțul ei a silit-o să se mute de douăzeci și trei de ori, adică aproximativ la cinci luni odată.

Cu atâtea mutări, nu e de mirare, că d. Ferrel își cheltuia toți banii.

Și astfel, în cei zece ani, soția nu și-a putut cumpăra decât două rochii.

Acum, când a obținut divorțul, doamna Ferrel se va putea stabili însfârșit undeva, pentru mai mult timp, iar d. Ferrel va trebui să-și găsească altă soție, care să consimtă la acest trai vagabond, poate mai plăcut în libera Americă, decât aiurea.

★

ibera Americă — e un fel de vorbi. Și dincolo de Ocean, Sfântul „Birocratius", e foarte bine văzut, pe la autorități. Dovadă cazul doamnei Wesen.

Acum optzeci de ani, venise cu părinții ei ca sugaciu, din Suedia, în Statele-Unite. Pe vremea ceea autoritățile nu lucrau încă, cu atâta strictețe. Nimeni nu făcu atent pe tatăl copiliței, s'o naturalizeze, iar, peste două decenii, măritându-se cu un american, care făcuse chiar războiul, în rândurile armatei americane, Clara Wesen socoti că e, de drept, cetățeană americană.

Dar iată că, de curând, o autoritate descoperi, că Wesen, octogenară, nu fusese naturalizată nici odată și conform literei legii urma să fie expulzată, din America. Având însă în vedere vârsta ei și faptul că trăia de opt decenii în U. S. A., s'a făcut o excepție, acordându-i-se dreptul de a rămâne mai departe în America, cu condiția să treacă examenul de imigrare. Așa că, la vârsta de optzeci de ani, doamna Wesen a trebuit să se supună, ca orice școlăriță, unui examen, cu întrebările sale mai mult sau mai puțin inteligente.

★

ai bine mai târziu, decât niciodată, grăește zicătoarea. Probabil că așa și-o fi zicând și fetele din Anglia, care după o recentă statistică, e țara cu cele mai multe mirese bătrâne.

Pe când anul trecut vârsta medie, la care se măritau fetele, era între 17—23 ani, în primul pătrar al anului 1929 s'au încheiat 2996 căsnicii, în care soția împlinise treizeci de ani. Deasemeni e mereu în creștere numărul femeilor, care se căsătoresc cu bărbați mult mai tineri.

Astfel s'au prezentat la Oficiul stării civile 23 perechi, în care femei de 35—40 ani se căsătoriau cu „bărbați" de 17—20 ani; în 19 cazuri ea era de 40—50 ani, iar el de 20—22, ba s'au văzut și multe mirese de 60 ani, căsătorindu-se cu tineri de 25—28 ani. Cea mai disproporționată căsătorie a fost încheiată între o femee de 70 ani și un bărbat de 35. Perechea Zoubkoff a produs adepți.

★

altă statistică — mai puțin oficială însă — vrea să arate, că în ziua de astăzi, femeile sunt acelea care cer în căsătorie bărbații. N'ar fi de mirare, într'o epocă de griji materiale, atât de covârșitoare, încât îi trebue într'adevăr curaj bărbatului, de a lua asupra-și, sarcina întreținerii unei familii. Dar cât de departe suntem de romantismul bunicelor, care nici nu îndrăzniau să răspundă galanteriilor cavalerilor, prin cuvinte, ci se folosiau, în acest scop, de graiul florilor, al evantaiului, etc.

Fetele din ziua de astăzi nu se sfiesc de cuvântul rostit — dar deoarece, odată cu feminizarea modei, au reînviat, în haina modernă și unele obiceiuri din bătrâni, iată că pariziana elegantă a născocit limbagiul țigării. Dacă „el" îi place, fumătoarea ia țigara între două degete și inspiră încet, cu ochii închiși, fumul, în piept. Dacă dimpotrivă nu-l agreiază, atunci trage odată, un fum brusc; dacă îl crede bogat, de familie bună, și demn de a-i deveni soț, domnișoara vâră țigara, în colțul stâng al gurei (în partea stângă a corpului fiind inima). Dacă însă cavalerul o plictisește, iremediabil, atunci duduia lasă țigara să se stingă agale depunând-o pe scrumieră.

Ce se fac, nefumătoarele, în acest caz? Dar oare mai există nefumătoare?

★

o speță de femei, menită să dispară, ca și femeile anticinefile — ca să nu zicem cinefobe. Și, trebue s'o recunoaștem, sunt o minoritate. De-ar fi să reînvie Mussel, am putea să-i răspundem, la opera intitulată: „La ce vizează fetele", — „Cinematograful".

A deveni star de cinema este într'adevăr idealul a mai toate domnișoarele. Să vedeți în ce mod original și-a atins ținta domnișoara Marie P.

Poliția franceză a inaugurat de curând un nou sistem, pentru a aduce pe bețivi pe calea cea bună și.... uscată.

Adepții lui Bacchus sunt filmați, în starea lor de inconștiență, produsă de alcool, iar după ce își vin în fire, li se prezintă filmul. In marea majoritate sunt atât de rușinați, de isprăvile lor, de care nici nu-și mai aduceau aminte, încât se feresc, de aci încolo, de-a bea mai mult, decât spre a-și potoli setea. Marie P. deși foarte tânără, s'a îmbătat și ea odată strașnic, la un chef — și scena a fost filmată, conform ordinului polițienesc.

Când filmul rulă a doua zi, în fața Mariei, trezită din beție, ea părea nespus de mișcată, plângea cu hohote, promițând că-și va schimba felul de viață. Ceru să i se dea filmul acasă, pentru ca, având-ul veșnic sub ochi, să-și aducă aminte de făgăduiala ei. Rugămintea îi fu satisfăcută. Maria căpătă filmul și se duse cu el de-a dreptul la societatea de filme, la care zadarnic ceruse un angajament. Rezultatul: Maria fu imediat angajată, la acea companie.

★

oamna Svensen din Copenhaga n'a recurs la cinematograf, ca mijloc de propagandă antialcoolică față de soțul ei. Ci, de comun acord, soții Svensen conveniseră, după o căsnicie de zece ani, ca să aibă dreptul de-a fereca ușa casei cu un lanț, când soțul venia acasă după miezul nopții. Spre a putea intra în casă, d. Svensen avea să se supună mai întâi unei probe originale.

Trebuia să sufle prin deschiderea făcută în ușă pentru scrisori spre a dovedi, că n'a băut alcool. Deunăzi, d. Svensen veni acasă, într'o stare, în care știa bine că nu va trece examenul cerut. De aceea își tocmi un locțiitor: șoferul, care-l adusese acasă.

D-na Svensen, înșelată, deschise ușa, dar când își dete seama de festa ce i-o jucase bărbatul, făcu un scandal enorm, care degeneră în batae conjugală, nocturnă. Sergentul îi aduse pe ambii la secție, unde fură amendați cu 30 coroane.

Intâmplarea a stârnit haz în Copenhaga — iar cârciumarii își freacă mâinile. Tot dânșii mai tari!....

D. Gr.

Sălbatecii Europei nu sunt sălbateci

Laponii şi renii alcătuesc o familie mare. Dar nu „stăpânul casei" hotărăşte, unde să se stabilească familia, ci renii se mută acolo unde găsesc hrană, şi oamenii, membri ai familiei, urmează animalul, an după an, vara şi iarna.

Mickel Nilsson Nia
Acest nabab lapon nu are mai puţin de cât 9.000 capete de reni.

Laponia e o ţară paradoxală. Aerul, în această ţară e atât de rece, încât spirtul îngheaţă. In părţile de sud, zilele cele mai lungi şi cele mai lungi nopţi durează câte 20 de ore. Insă, în timpul acestor nopţi nesfârşite de iarnă, întunericul e micşorat, de lumina lunei, de strălucirea vie a aurorelor boreale, şi de lungimea crepusculului...

Mi se semnalase, în Suedia, un lapon căruia să-i pot lua un interview. Un lapon care-ar fi cel mai cultivat şi cel mai priceput, dintre compatrioţii săi: „Adresaţi-vă lui, dar nu prea ştiu — mi s'a spus — dacă veţi isbuti să-l faceţi să vorbiască; laponii sunt foarte discreţi; şi astfel nu vă vor spune niciodată numărul exact al renilor, pe care-l au în stăpânire. Mickel Nilsson Nia, pentru care vă dau această scrisoare de recomandaţie, e bogat şi instruit, şi cu toate acestea se îmbracă cu piei de ren, ca şi cel mai umil dintre păstori, bea sângele cald al animalelor, pe care le ucide, şi mănâncă, cu cea mai mare plăcere, un fel de prăjitură, făcută cu acelaş sânge, amestecat cu făină. E o pildă curioasă de asimilare şi de rezistenţă, la civilizaţie.

Interesându-mă de moravurile laponilor, un colonel din armata suedeză îmi spuse:

— „Laponului îi plac băuturile excitante; astfel el bea 12—15 ceşti de cafea pe zi şi consumă, fără nici o cumpătare, rachiu. Foarte adesea poţi întâlni laponi beţi, în stradele din Kromsoe, mai ales dacă vânzarea cărnii de ren a fost rentabilă, dar crima şi furtul sunt necunoscute acolo. Sunt de-o cinste exemplară. O să vă dau o pildă: fiind mare vânător de lupi şi de urşi, am urmărit, fără succes, împreună cu un lapon, o lupoaică uriaşe, care-a reuşit însă să-şi piardă urma. M'am lăsat atunci păgubaş. Câteva zile mai târziu, vine la mine laponul: îmi aducea pielea lupoaicei, omorîtă de el, după ceasuri lungi de urmărire, şi-mi spuse râzând: „vreau să vă despăgubesc de oboseala pe care-aţi avut-o; n'ar fi fost drept să profit singur, de această isbândă". Şi interlocutorul încheiă:

— „Duceţi-vă, încercaţi să vedeţi pe Mickel Nilsson Nia, dar înarmaţi-vă cu răbdare. Acolo valoarea timpului nu e cunoscută şi un lapon poate, foarte uşor, să vie la o întâlnire, cu cinci ore mai înainte, sau cu opt mai târziu, de termenul fixat. Fiţi faţă de dânşii de o politeţe excesivă; sunt de o mândrie fără seamăn şi îşi închipue că au o origine divină. Iată care e după ei adevărul asupra obârşiei lor.

Dumnezeu a hotărît să innece lumea, printr'o ploaie mare-potopul. Pământul a fost deci inundat şi tot ce era viu s'a înecat, afară de un lapon şi o laponă. Dumnezeu i-a luat în braţele lui şi i-a dus până la Vasso-Vara. Acolo, perechea s'a despărţit, bărbatul s'a dus într'o parte, femeea în cealaltă; au călătorit vreme de trei ani şi s'au înapoiat la Vasso-Vara, fără să fi întâlnit vreo fiinţă omenească, în cale. De trei ori au făcut aceeaş încercare; şi, după nouă ani, s'au convins că n'au mai rămas alţi locuitori afară de dânşii, pe pământ. S'au căsătorit şi au avut mulţi copii şi copiii aceştia populează astăzi pământul. Cei cari nu trăesc în Laponia, sunt degeneraţii!

Nu voi insista asupra călătoriei mele. Tromsoe, Hanuchfest, Lyngseedt, sunt sate mari, foarte populate; nomazii îşi pasc turmele de reni, în împrejurimi, animalele mănâncă un fel de licheni, numiţi „spumă de reni", care acoperă munţii, în timpul toamnei, ca un soiu de zăpadă. Se întâlnesc vânători de urşi, cari, probabil, au pradă bogată: am văzut, într'un depozit de blănuri, 400 de blăni de urşi, proaspăt aduse.

Am intrat în colibele de crengi şi de pământ, unde familiile lapone trăesc în tovărăşie cu animalele, în mijlocul duhorilor grele, de piele şi de cafea fiartă.

Am cumpărat din cuţitele acelea, pe care locuitorii le poartă la brâu, şi ale căror mânere din os de ren, au sculpturi curioase, lucrate cu multă dibăcie, de către artişti mai curând minuţioşi, decât inspiraţi. M'am familiarizat cu tipul lapon, care nu are nimic respingător; unii bătrâni seamănă foarte bine cu ţăranii noştri; au pielea dogorită, părul negru, gura largă, obrajii slabi şi scoşi în afară, bărbia lungă, nas turtit. Mi s'a dat cafea, în căni murdare, cu gesturile celei mai alese ospitalităţi; am oferit în schimb bomboane de ciocolată, care au fost primite cu o recunoştinţă nespusă. Mi se părea că mă primblu, în mijlocul unor ţărani, foarte înapoiaţi şi mă indoiam puţin, trebue s'o mărturisesc, de intelectualitatea lui Mickel Nilsson Nia. Laponii arătau, de altfel, o docilitate perfectă, la cererile mele de fotograf, pozând mai bine chiar decât europenii civilizaţi şi fără să manifeste vreodată curiozitatea lipsită de înţeles, a compatrioţilor noştri.

Insfârşit, la Narvick, o institutoare laponă a primit să-mi slujească, drept conducătoare, şi să mă prezinte, celebrului ei conaţional. Timp de o oră am străbătut, împreună, un ţinut deşert, care părea c'ar fi fost părăsit după un cataclism. Un peisagiu de ţintirim, unde nu întâlniai decât arareori, păstori rău îmbrăcaţi, mânând, în faţa lor, turme de reni slabi.

— „Iată casa lui Mickel", îmi spuse institutoarea.

Două femei la poartă, ţineau nişte piele de ren. Una în vârstă, cealaltă tânără, îmbrăcate amândouă la fel, cu o fustă scurtă de lână groasă brună, dedesubtul căreia se vedeau un fel de pantaloni, făcuţi din fâşii de postav, strânşi pe picior. Pe umeri aveau câte o broboadă, cenuşie, erau încălţate cu ghete uriaşe, din piele de ren, şi pe cap purtau bonete, din stofă albastră, pline de dantele. Singurele culori întrebuinţate sunt albul, negrul, cenuşiul, albastrul şi roşu.

S'au oprit din lucru, ne-au privit, au început să râdă, cu un râs foarte prietenos. Laponul e jovial şi fiecare dintre ei gratifică pe celălalt cu o poreclă, dată în glumă.

Insoţitoarea mea se adresă femeei celei tinere, care era îmbrăcată şi cu

Laponă bogată fumând.
Cea mai mare parte dintre femeile lapone au o adevărată pasiune pentru fumat.

o blană minunată, de ren, nouă-nouță. Doi cățeluși începură să latre, în jurul meu. Un țăran tânăr eși din colibă. A fost o poveste întreagă, până când să ne înțelegem: făcusem o eroare, coliba lui Mickel Nilsson Nia, era mai departe. Flăcăul cel tânăr ne întovărăși.

Insfârșit am ajuns, în mijlocul unui grup de oameni și de femei, unde perora, ca stăpân, cel pe care-l căutam. Pe drum, iscodisem — cu ajutorul interpretei mele — pe tovarășul nostru; el mă informă că nababul lapon avea nouă mii de capete de reni. Fiecare ren valorând o mie de lei, însemna că micul lapon, cu figura expresivă, avea o avere de nouă milioane lei.

De îndată ce fu informat de dorința mea, el duse mâna la căciula, pe care o purta în cap, și-mi strânse apoi mâna, cu prietenie. Era o zi de sărbătoare. Mickel Nilsson Nia își îmbrăcase costumul de gală. Inchipuiți-vă un fel de șapcă, în formă de căpățână de zahăr, cam așa cum se poartă câte odată, în carnaval, și deasupra căreia se mai găsește un pampon roșu, de un efect surprinzător. Și dânsul era acoperit cu o blană minunată, de ren alb (costumul de sărbătoare) și pe haina lui strălucia o medalie, care-i fusese dată, de către Regele Oscar, spre a-l răsplăti, pentru creșterea renilor. Bărbatul acesta, de vre-o 50 ani, semăna foarte mult, datorită mustății sale, barbișonului, expresiei viclene, a ochilor și zâmbetului fin, al gurei, cu miliardarul chinez Li-Hung-Ciang, de ilustră memorie, care și dânsul a fost, pe vremuri, omul cel mai bogat, din țara lui. Mickel Nilsson Nia mă pofti să intru, în coliba sa. După o clipă de șovăire, pătrund cu capul înainte, ca la atac, în mirosul de piele mucegăită și de cafea fiartă.

Suntem într'un semi-întunerec, unde foesc tot felul de insecte. Mă așez pe un fotoliu de os.

— O ceașcă de cafea?

— Bucuros.

Țin în mână o ceașcă, grosolan făcută, care poartă această inscripție nelipsită: „Made in Germany". Cu eroism beau acest amestec, care de altfel nici nu e atât de rău, și încep interogatoriul meu :

— Creșterea renilor e mulțumitoare?

Dacă laponul nu este de origină divină, cum se pretinde, atunci de bună seamă trebue să fie de origină dacă. Mickel nu răspunde nici da, nici ba.

— Câte vite aveți?

Din nou înconjoară răspunsul. „Nu atâtea cât odinioară". Imi arată pe culmea colinei, o turmă de vreo trei sute de vite, dar imediat adaugă, că nu toate-i aparțin. Sunt unele, care sunt ale vecinilor, sub paza ciobanului comun.

Dacă văd așa, las de-o parte chestiunile comerciale, spre a începe cu partea literară. Mickel Nilsson Nia, e învățat și literat. Iși jertfește, pentru citit, tot răgazul, pe care i-l lasă exploatarea lui. Vorbește, cu mândrie, de literatura laponă, care există.

Prima noastră școală a fost întemeiată, sub Gustav Adolf. Ea a fost condusă, la Pitea, de către un preot, anume Nicolas Androe, care a primit, din partea regelui, misiunea de a traduce și de a tipări, în limba laponă, cărțile pe care le va socoti de trebuință. A scris și el însuș o carte, dedicată gloriei lui Gustav Adolf. Tinerii laponi s'au îmbulzit, la școala lui; au făcut asemenea progrese, că mulți dintre dânșii au fost admiși, la universitatea din Upsala și s'au înapoiat, ca să fie institutori, pentru camarazii lor. Fiecare profesor avea drept salariu 54 de tone de orz (tona e socotită 146 litri), dintre care 20 în natură și restul în bani. Misionarii au fost însărcinați să instruiască pe nomazi, urmând pe școlari, în deplasările lor. O biblie, tradusă în limba laponă, a fost vândută, în 4.000 exemplare — și nu există decât 40 mii laponi!

Mama și copilul în costum de sărbătoare.
Laponul, pe care vitregia pământului îl face foarte econom, este totuș vanitos, și tot ce-i prisosește dă pe îmbrăcăminte. Vedem aci o femee laponă, în haină de gală: boneta ei e brodată bogat, broboada și rochia sunt făcute din stofa cea mai frumoasă (trebue să spunem că laponilor nu le plac culorile vii). Copilul are bandelete frumos brodate.

Țăran lapon.
In acest tip se regăsesc trăsăturile tuturor laponilor din clasa mai cu dare de mână. Nu e multă deosebire între acest tip și tipul de țăran din unele părți ale țării noastre; aceeaș expresie, totodată de blândețe și șiretenie, cu pielea întărită și oarecum tăbăcită de muncă, în aer liber.

Dificultățile literare constau în marea deosebire a dialectelor întrebuințate, în Laponia. Fjalstroe și Hoeckstroe au învins această greutate, întrebuințând un dialect mijlociu. La noi, spune Mickel, literatura e toată populară. Poeții noștri cântă, ceeace văd, celebrează viața noastră de toate zilele, munca noastră. Iată o pildă a acestei poezii:

— „Renii și-au luat drumul: coame aspre, vite capricioase, animale nobile, aleargă de-alungul câmpiei, de-alungul lumei! Omul se avântă în urmărirea lor și sudoarea îi cade, în picături mari. Vai! Cât sunt de obosit și totuș aș vrea să-i ajung!...

Ah animal prețios! Ah! Carnea lui! Ah! Pielea lui! Ah! Coarnele lui! Ah! Vinele lui! Ah! Oasele lui! Totul în el e bun! Cât de blând e el însuș! Ah! Ah! Ah!

Iată! Iată! Două sute, trei sute, mii, în acelaș loc! Aleargă mereu, se aruncă în lac și în zăpadă, ca să se răcorească; nu vor eși de acolo, decât atunci când soarele va apune.... Iată noaptea, ei se avântă; iată ziua, ei se ascund și nu se mai aude decât dulcele muget al puilor lor".

LAPONIA ESTE UN ȚINUT CIVILIZAT

Cer interpretei mele să exprime toată admirația mea, lui Mikel Nilsson Nia, care scoate dintr'un colț, o legătură de ziare ilustrate suedeze, mi le arată și le comentează, nu fără mândrie! Dar un păstor vine să-l caute; se scoală, îmi iau rămas bun și mă înapoiez, între cei doi însoțitori ai mei, de-alungul acestui ținut aspru și trist, unde nu pot trăi, decât câțiva vânători îndrăsneți, unde nu există nici hoteluri, nici case, un ținut care ne duce înapoi, în timpurile străvechi, când oameni simpli și buni își mânau, înaintea lor, turmele, cântând gloria soarelui și plăcerea vieții pastorale.

Ce amintire poți aduce, din acest ținut curios, unde renul este rege, unde, fără acest animal binefăcător, totul ar cădea într'o mizerie plină! Nu există decât oase de ren sculptat. Unele săpături sunt făcute cu un realism surprinzător, de un cuțit atât de dibaciu, încât sculptori, cărora li le-am arătat, s'au arătat minunați.

(Continuare în pag. 30)

GROPARUL

... o zi de toamnă târzie... natura-şi picură plânsul, după podoaba verii. Picură mărunt şi des, „ca prin sită".

Privesc pe geam. Strada aproape pustie, ici colo câte un trecător grăbit sgribulit de frig şi umezeală. O trăsură... două... trei... o înmormântare.

Horbota cenuşie a cerului armonizează cu tristeţea bieţilor oameni, cari urmează dricul. Şi natura, plânge!

Gândul îmi fuge la gropari. Acestor oameni, sortiţi să stea între morminte şi să le îngrijească, le place oare meseria lor? Sau resemnaţi, duc povara ei? Ce gândesc ei despre viaţă şi despre moarte? Aceste gânduri, aceste întrebări mi se înfig ca nişte cuie în creer, mă muncesc, mă chinuesc... Ce ar fi să mă duc să stau de vorbă cu ei? . . . .

Locul de eternă odihnă al tuturor, indiferent de treapta socială, păstrează o notă de tristeţe. Aleele pustii. Vântul scutură ultimele frunze îngălbenite... E atâta tristeţe în căderea lor... Se sapă o groapă. Privesc la gropari, sunt toţi tineri. Lucrează maşinal, aruncând pământul umed şi moale, pe marginea gropii ce-şi cască gura neagră, spre cer. Unul din ei cântă. Mi-amintesc de versurile lui Coşbuc:

„El cântă să-şi treacă din timp,
Şi lucrul mai lesne să-i pară",

Altul ese din groapă, nădușit de muncă. Işi trece mâna peste frunte şi mă priveşte curios.

— De când lucrezi?

— De vre-o doi ani.

— Şi-ţi place meseria?

— De, altceva ce să fac?

— Cum nu puteai să te apuci de altă meserie?

— Nu. Şi-apoi şi lucrul ăsta trebuie făcut, de cineva.

— Care-i şeful vostru?

— Moş Dumitru.

— Şi unde e?

— Mănâncă.

— Nu mă duci la el?

Şi pornirăm împreună pe alee. Ploua mereu. Lângă un mormânt „proaspăt" stă o bătrână şi plânge. Până ne-a zărit plângea încet, cum ne-am apropiat, a început să se tângue mai tare, din ce în ce mai tare. Eram sigur că era îndureratã această bătrână. Dar se vede că românul, pe lângă că se naşte poet, se naşte şi actor.

— L-am îngropat acum trei zile, — îmi spune însoţitorul meu.

— Pe cine?

— Pe bărbatul ei.

Lângă poarta cimitirului, într'o cameră alăturată portalului, se află locuinţa lui

„MOŞ DUMITRU".

Stă în faţa câtorva felii de slănină şi a unei jumătăţi de pâine neagră.

Un bătrân simpatic, cu privirea pătrunzătoare şi jucăuşe. Incerc să-i vorbesc. Moş Dumitru ezită să-mi răspundă.

— Astăzi e cam morocănos moşu, îmi explică unul.

Mă aşez lângă el, îi dau o ţigară şi încet, încet limba i se desleagă.

— ...lucrez aici de vre-o 16 ani. Am avut eu ceva pământ, dar l-am vândut.

— De ce?

— Ca să mă apuc de meseria asta, aşa m'o sfătuit şi Badea Gheorghe, din Mărăcini şi pe urmă spune şi dumneata, nu-i mai bine, în loc să stau, să mi se strâmbe gâtul, tot uitându-mă dacă vine ori nu vine ploaia, şi să muncesc un an, ca la urmă să nu mă aleg cu nimic? Nu-i mai bine să ştiu că am lefşoara mea, de 2.000 lei şi casă? De! e cam puţin, dar mai pică şi din pomeni.

Muncă mare nu prea e, doar primăvara şi toamna, că se mai „îngrămădesc clienţii".

Şi Moş Dumitru mulţumit de gluma lui, râde sgomotos.

— Ai auzit moşule că un învăţat din Franţa, a cerut ca să fie îngropat în picioare, lângă tatăl său, care e la fel îngropat?

— E păgân şi el ca şi nemţii. Nici după moarte nu vor să aibe odihnă. Un om ca să se odihnească, trebuie culcat şi apoi să ştii dumneata că nu toţi îşi cunosc meseria, cum mi-o cunosc eu. La cap trebue lăsat puţin mai ridicat, aşa-i mai bine.

— Dar dece ai spus că şi nemţii sunt păgâni?

— Păi, eu am făcut răsboiul. Moş Dumitru îşi aprinde o altă ţigară, se uită pierdut, pe geam afară. Am fost la Turtucaia, la Oituz, am fost pedepsit de vre-o două ori, că de milă m'am oprit, să ajut soldaţii cari cădeau, ca puii, pe lângă mine, să nu moară săracii nemângâiaţi...

Femeia plângând

— Cum îi îngropau pe soldaţi?

— Ei, dacă apucau să-i îngroape, le făcea o groapă mică, aşa că venea pământul de vre-o două palme deasupra, să-i păzească doar de muşte.

— Şi ce spuneai de nemţi?

— Aşa şi cum spuneam, am fost şi la Oituz, unde am fost luat prizonier şi m'o dus într'un sat, mi se pare „Tuchel" şi acolo am stat vre-o doi ani.

— Da dece-s păgâni?

— Păi i-am văzut, cum îngropau morţii. Mi-era milă cum aruncau sicriele, nici nu-i punea cu faţa în sus, brrr! ptiu! păgânii.

— Spuneai că toamna şi primăvara se îngrămădesc clienţii?

— Da.

— Dar când e mai bine să mori?

— Depinde.

— ?!?!?.

— Pentru mine e mai bine primăvara, vara. Pentru morţi nu, că dă dihorniţa ceea de căldură, de poceşte mortu. Da nici iarna nu-i prea bine, că-i pământul îngheţat şi bulgării când cad lovesc prea greu, sicriul.

— Atunci când plouă şi pământul e mai moale, e mai bine.

— Da, acu vre-o şase ani, toamna, am îngropat o fată. Şi înainte de s'o punem în groapă, unde s'o pornit o ploae, potopul lui Dumnezeu, nici nu mai puteam lua pământul cu lopata, îl împingeam în groapă cu mâinile.

Apoi gânditor spuse:

— Era semn c'o fost o fată bună, sărmana că i-a muiat Dumnezeu greutatea.

Groparul

— Dar apa nu face să putrezească mortul mai repede?

— Iracan de mine, d'apoi până'n şapte ani putrezeşte el, cum o fi.

— Ce găsiţi când desgropaţi mortul după şapte ani?

— Când dăm de sicriu...

— Mai găsiţi sicriul întreg?

— Da, da când îl atingi, se lasă capacul pe fund, că pe margini se mănâncă mai mult. In cosciug găsim cioIanele, păr şi resturi de îmbrăcăminte, dac'o avut ţoale bune.

— Noaptea mergi prin cimitir?

— Câte odată.

— Şi nu ţi-e frică?

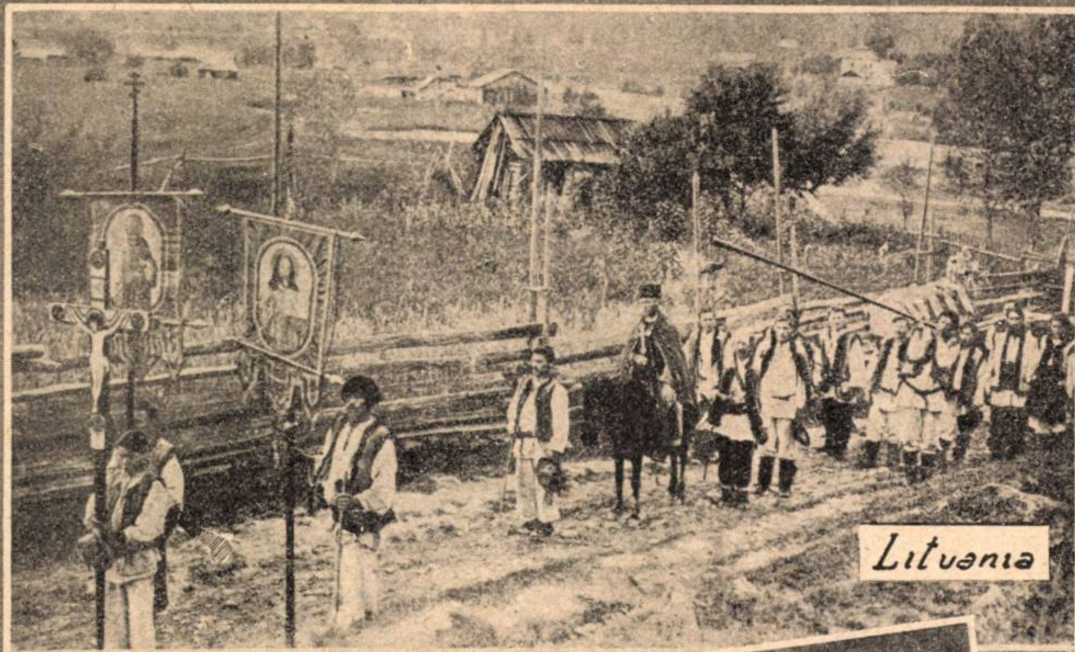
— Nu.

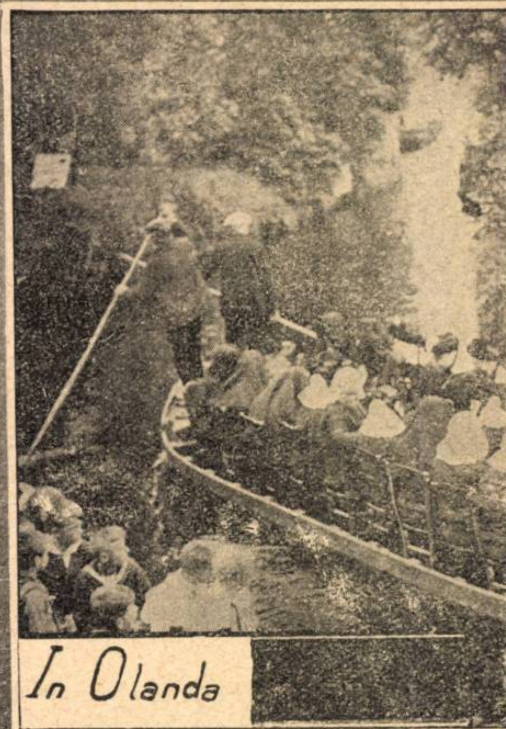
— Cum nici odată?

— Ba odată, m'o fi vrăjit atunci cineva cu descântece. Că îndată cum am eşit din casă, mi s'o sburlit părul de frică, şi am venit repede înapoi. Toată noaptea ceea n'am putut dormi. Am visat rău de tot.

— E mai bine să mori, sau să trăeşti?

— Pentru ăi săraci mai bine să moară, să nu se mai chinuiască mereu şi să nu-i necăjească toată lumea. Iacă azi, îmi venea să-mi iau câmpii, de dimineaţă au început. Ba că „e strâmbă crucea de colo", că „nu-i curat mormântul ăsta", şi apoi o mai venit şi blestematul ăla de cismar, care pentru doi poli mi-o amărât viaţa.

Lituania

In Olanda

Arderea unui cadavru în India

La țară în Romania

Neapole

Kongo

Immormântarea la

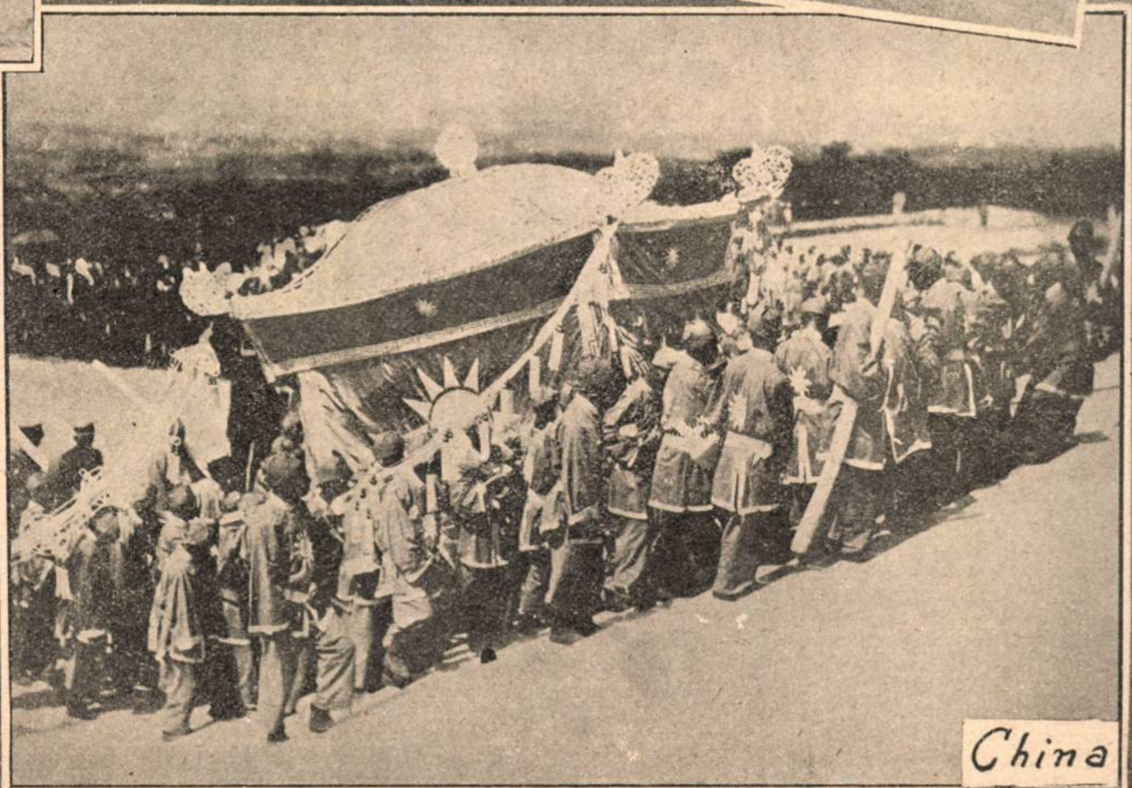
Galiția

Sardinia

China

diferite popoare

Drumurile omenirii

Cei mai mulţi oameni se lasă duşi de vântul vieţii, vântul obişnuinţei, al părerei mulţimei, al prejudecăţilor şi al întâmplării.

Puţini sunt acei cari să îndrăznească să meargă, pe calea pe care au apucat-o, până la capăt, fără să ţină seamă dincotro bate vântul.

Insă numai acestora puţini datorează omenirea întregul progres, toată ştiinţa şi toată civilizaţia.

Scriitorul irlandez Fitzgerald a pus odată, unui voevod de ţigani, următoarea întrebare:

— „Cum se face, sau ce, oare, vă determină să apucaţi pe un drum, atunci când vă strângeţi corturile şi porniţi tribul, la o nouă pribegie?"

Mai marele ţiganilor, mândru, caşicum o idee genială i-a străfulgerat mintea, răspunse:

— „Imi întorc spatele dincotro bate vântul şi plec pe acel drum". Acest lucru îl face majoritatea dintre noi şi deaceea atât de mulţi sunt purtaţi de vârtejul vieţii.

Ne trăim viaţa abstractă sau mintală, *aşa precum ţiganii şi-o trăiesc pe cea fizică. Ne lăsăm purtaţi de vânturile opiniei publice, apucând pe drumul cel uşor, „ne întoarcem spatele încotro bate vântul, ca să pornim într'acolo".*

* * *

Desenul de mai sus reprezintă două tipuri de oameni. Deoparte gloata, care rătăceşte, umblând pe drumul cel uşor, iar dealta, excepţie rară, acei cari se încumetă să lupte, cu vânturile întâmplării, norocului, opiniei publice, superstiţiei, apucând pe drumul greu al eforturilor, care duce spre isbândă.

Pentru omul, care trăeşte în civilizaţia modernă, „vântul" are o foarte mică însemnătate — şi mai ales pentru acei cari trăesc la oraşe, adăpostiţi în case, făcute din piatră şi oţel. Puterea naturii, pentru aceştia, înseamnă puţin, sau chiar nimic, cu excepţiunea ploilor sau zăpezii, care să stânjenească traficul. Sunt câteva unice prilejuri care să predispue pe omul modern, să cugete asupra puterii, de care dispune natura. Fenomenele acestea, apar turburătoare pentru mintea simplă, întocmai cum întâia zăpadă sălbătăceşte găinuşa, născută în primăvară.

* * *

Pentru oamenii din vremurile antice, vântul era însă o realitate, aşa precum este şi astăzi pentru pescarul, care se găseşte într'o barcă uşoară, pe valurile unei mări spumegânde. Vântul era prietenul care-i răcorea fruntea, în timpul verilor călduroase şi duşmanul care apărea, sub formă de furtună în timpul iernilor.

Străbunii noştri, cari se adăpostiau în caverne, ca să scape de frig şi vânturi nimicitoare, erau încredinţaţi că diavolii călătoresc odată cu furtuna. Şi asta nu e de mirare, dacă şi acum de curând, s'au tras undeva clopotele bisericilor ca să se îndepărteze astfel vijeliile ameninţătoare cu demoni cu tot.

* * *

Oamenii înţelepţi, de-a lungul veacurilor, au studiat mişcările norilor, mânaţi de vânt. Vântul dela Nord, „vântul sălbatec din răsărit", zefirul dela sud — fiecare cu însemnătatea lui, aducând bucurie sau teamă.

* * *

Pentru omul primitiv, un vânt neaşteptat, însemna furtună.

Fulgerele şi trăsnetele anunţau că vreun „zeu" era supărat, şi trebuia deci înbunat. Când cerul se posomora, pomii se aplecau iar frunzele şi ramurile erau smulse de vânt, însemna că diavolii au eşit la preumblare. Oamenii slabi, fără apărare, trebuiau să se plece şi să se ascundă, în faţa unor asemenea nenorociri.

Şi aşa, oamenii din vechime, dela cari descinde şi „voevodul" ţiganilor, depre care am pomenit la începutul acestui articol, au început „să-şi întoarcă spatele dincotro bătea vântul şi să pornească, după dânsul".

* * *

Dar, bărbaţi mai puternici, rase înzestrate cu voinţă şi curaj mult mai mari, şi-au întors totuş feţele, către vântul cel rece şi au pornit să-l înfrunte, întemeiând, astfel, naţiunile tari. Bărbatul cel mai viteaz se aventură pe ocean, dispreţuind vântul, fulgerile şi valurile capricioase. Şi oamenii au înaintat, mereu mai departe, alegându-şi propriile direcţiuni, nesocotind „vântul şi vremea", fără teamă, în faţa furtunilor, care bântuiau pe mare, sau pe pământ.

* * *

Fie vânt sau vreme liniştită, nori grei şi întunecoşi sau senin, nimic nu stinghereşte pe locuitorul caselor moderne. In oraşele mari, de pildă, vântul se preumblă doar pe acoperişurile „sgârie-norilor".

Oamenii de ştiinţă explică şi uneori prezic cu exactitate, ce fel de vânturi sau ce fel de vreme vom avea. Fiziceşte, vântul, un curent de aer care se repede cu violenţă, ca să ocupe locul altuia mai cald, înseamnă puţin pentru noi.

In suişurile şi coborîşurile vieţii, suntem însă mânaţi şi controlaţi de altfel de „vânturi" — vânturile întâmplării, împrejurărilor, opiniei publice, superstiţiei, etc.

Impotriva acestor vânturi avem la îndemână, numai obiceiurile stabilite.

Poate oare, un om, să înfrunte vânturile vieţii, ale soartei şi ale norocului?

Cum ar putea, altfel decât regele ţiganilor, să meargă împotriva vântului?

Răspunsul e simplu. Aplicarea este însă ceva mai grea.

Lucrează, *în loc de* lenevi

Gândeşte, *în loc de a* visa

Economiseşte *şi întrebuinţează* cu înţelepciune, *în loc de a* risipi nebuneşte.

Economia şi întrebuinţarea se referă mai mult la timp, putere, somn, energie, decât la bani. Banii pot fi risipiţi sau pierduţi — şi totuş se pot reface.

Timpul şi energia nervoasă însă, odată ce le pierdem, nu le mai putem recăpăta niciodată.

* * *

Gândeşte-te singur, nu primi ca alţii să se gândească pentru tine.

Formează-ţi propriile opinii, ştiind însă pe ce se întemeiază ele.

Biblia spune: Cercetează toate lucrurile şi *opreşte numai ceeace este bun.*

Cercetează toate. Nu primi lucrul gata judecat. *Timp de aproape un milion de ani oamenii nu ştiau că pământul este rotund. Erau convinşi că pot dovedi contrariul. Un astfel de om, Galileu, a gândit pentru sine însăşi. Şi-a fabricat propriul său telescop, şi-a oprit pendula şi a dovedit că sistemul solar e creat aşa precum îl cunoaştem astăzi, cu toţii. Şi, pentru c'a îndrăznit să gândească altfel, decât ceilalţi, era cât pe ce să fie osândit la moarte. Şi iată totuş, că numele său trăeşte, înconjurat de glorie, în vreme ce acei cari l-au umilit şi întemniţat, sunt pomeniţi doar, pentru neomenia şi ignoranţa lor.*

* * *

Dar desigur că nu oricine poate fi un Galileu sau un Newton. Geniul nu se capătă după dorinţă.

(Continuare în pag. 30)

Copilăria Normei Talmadge

O fată care trebuia să fie băiat. — La New-York. — Cele trei surori, un triptic al graţiei. — Indrăgostită la 11 ani

Norma Talmadge s'a născut la 2 Mai 1897, pe ţărmul Niagarei. Mama ei, plecată pentru câtva timp, din sgomotul marelui oraş, s'a refugiat aci, împrejurul acestor vertiginoase talazuri, spre a da naştere primului copil.

Şi iată cum, una din cele şapte minuni ale lumii, a prezidat naşterea acestei femei divine.

Bébé-ul avea ochi negri.

Capul îi era acoperit de puf, — tot negru.

Nu se numea însă Norma, ci Norman, căci tatăl ei, fiind sigur că va avea un băiat, şi-a botezat copilul dinnainte.

Ca toţi copiii cari vin pe lume, Norma începu să plângă.

Lacrimile nu erau încă de glicerină.

Niagara făcu mai mult zgomot ca de obiceiu, geloasă de aceste lacrimi, care trebuiau să devină mai celebre, decât milioane de tone din apa ei.

In seara aceleiaş zile, la New-York, agentul de poliţie Talmadge, se întorcea spre casă, după o zi obositoare. Popularitatea sa îi atrăgea zâmbetul matroanelor şi inter pelări vesele, din partea negustorilor evrei, din cartier. Talmadge trecea însă repede, dinaintea lor, fără să bage în seamă „favorurile" cartierului.

Talmadge era emoţionat. Abia aştepta să ajungă acasă. Inainte de-a ocoli colţul străzii sale, nemai având răbdare, el întrebă pe „mama Havaberry", haut-parleur-ul cartierului:

— „Ei, e băiat?"

Mama Havaberry dădu din cap, ca o pendulă.

— „Imi pare rău, spuse ea, dar e fată".

Talmadge deschise gura dar nu putu să răspundă nimic. Se aştepta atât de puţin să fie tată — unei fete!

— „Asta e curat ghinion, zise el înfărşit, am botezat copilul Norman".

— „In acest caz, îl consolă femeia, nu rămâne decât o singură soluţie".

— „Care?"

— „Să numeşti fetiţa, Norma".

Talmadge, cam nemulţumit, îşi reluă drumul, ajunse la poarta casei unde locuia, şi urcă scările, pe care erau pregătite sticlele goale de lapte, pentru ca lăptăreasa să le umple a doua zi.

Intră în cameră, cu un zâmbet de mulţumire, căci îi surâdea totuş perspectiva plăcută să aibe alături de el, fie şi o fetiţă, blondă şi drăguţă.

O săptămână mai târziu, în acelaş apartament, Talmadge ţinea în braţe, un bébé grăsuţ, al cărui căpşor era împodobit de-un puf fin negru, şi din a cărui faţă, străluceau doi ochi mari şi negri.

Agentul — care era blond — fu iar necăjit:

— „Leit mamă-sa", spuse el.

Cu adorabilul pachet în braţe, Talmadge se îndreptă spre fereastră.

New-Yorkul se îmbrăca pentru feeria nocturnă. Scânteieri în noapte, cuprinse între doi zgârie nori, răspundeau cu străluciri de stele,— reclame luminoase, — zecilor de mii de lumini din ferestri. Jos, autobuze mai mult înnalte decât largi, treceau încărcate cu noctambuli. Vitrinele, ofereau trecătorilor, privelişti de aquarium, cu zâmbetele impasibile ale manechinelor. Un sgomot infernal de motor şi viaţă, o vâltoare imensă de încordare şi oţel, împrejmuiau oraşul. New-York, singurul oraş din lume, care avea caracteristicile unei metropole moderne. New-Yorkul fierbea depe atunci de electricitate şi benzină şi fierberea sa cuprindea pe oameni.

Prin perdelele întredeschise, fosforescenţe gigantice, sgomot nervos de citadelă, binecuvântau pe mica Norma.

* * *

Calendarul este arborele care desfrunzeşte cel mai repede. Timpul se scurge vertiginos. Norma are acum zece ani şi două surori. Constance şi Nathalie au venit spre a completa tripticul graţiei. Cele trei fetiţe sunt podoaba cartierului, onoarea şcolii şi mândria familiei. Au, toate trei, caractere bine definite. Nathalie, cu toată vârsta fragedă, pare să reunească însuşirile unei bune gospodine, sau infirmiere. Mereu, dânsa îşi spală păpuşile, le dă de mâncare, le culcă. Nathalie plânge rar.

Constance este teroarea porţelanurilor. O găseşti agăţată de lustre, călare pe pervazul ferestrei, îmbrăcată cu vesta tatălui său şi făcându-şi togă, din cuvertura depe masă. Este repede, promptă şi impertinentă.

Norma, într'un colţ al balconului, îngrijeşte de flori. Tot timpul şi-l petrece într'o singurătate voită, visând. Ochii ei, cari sunt de pe acum de o profunzime stranie, ochii ei unici în lume, sunt voalaţi mereu, de amurg. Iubeşte muzica, dar sensibilă la infinit, suferă ascultând-o. Vederea unui infirm îi provoacă lacrimi. Plânge deseori pentru ea şi pentru alţii.

Are elanuri de cochetărie, gustul toaletelor, o înclinare curioasă spre tot ce este elegant, distins. Şi apoi o inteligenţă, care surprinde pe profesori şi prieteni.

Este o personalitate.

Are reflecţii, intuiţii, într'un cuvânt o poezie, care înspăimântă pe părinţii ei. Intr'o zi, în cursul unui pique-nique, pe malurile Hudsonului Norma dispăru. Speriaţi, prietenii, mama ei, o căutară. Au găsit-o într'un luminiş, înconjurată de păsări, cărora le vorbea. Una dintre păsări se aşezase pe capul ei, ca un semn al infinitului.

Şi ce sentimentalism! La unsprezece ani, a fost cuprinsă de o pasiune puternică, pentru Tim Curzon, un băeţaş din cartier. Locueşte peste drum şi Norma îşi petrece ceasuri întregi, la fereastră, privind fără să spue nimic. Cât suflet conţin aceste dialoguri mute, pe deasupra stradei. Intr'o zi părinţii lui Tim se mutară şi Norma şi-a pierdut dragostea, de peste drum.

Intr'a douăsprezecea noapte, Norma pleacă de-acasă şi cutreeră New-York-ul, în căutarea lui Tim.

E frig, ninge.

Trecătorii grăbiţi, busculează mica umbră albă. Un copil se pierde repede, între sgârie-nori.

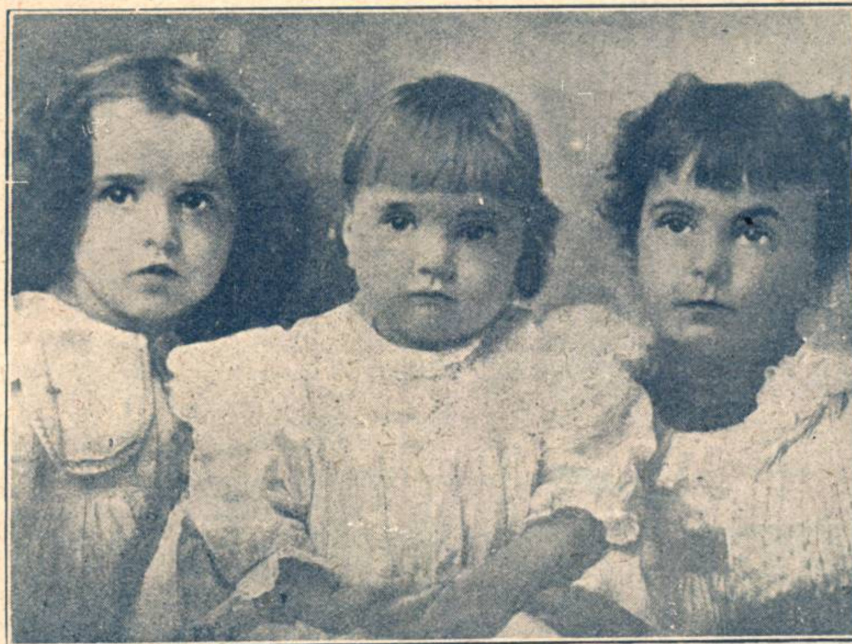
Rătăcită, îngheţată, în lacrimi ce se amestecă cu părul, pe faţa-i marmoreană, nu are decât un singur gând: să-şi găsească un adăpost.

Prinsă într'un val de lume, este împinsă într'o sală de concert. In acea seară, spectatorii sunt numeroşi, căci publicul începe să prindă gust, pentru un nou gen de distracţie, numit Kinematograph. Se proectează un film dramatic, conceput într'un mod cu totul nou, opera unui tânăr, se pare de viitor: David Wark Grifith.

Norma priveşte pânza albă împrejmuită cu negru, întrebându-se dece s'a afişat o invitaţie de doliu, atât de mare. Dar iată că dreptunghiul alb se animă. O fetiţă plânge în zăpadă, rătăcită, suferind.

Infăţişarea adevărată a Normei Talmadge

Cele 3 surori Talmadge: Constance, Nathalie şi Norma, pe vremea când nu se gândiau să devie staruri cinematografice

Norma, poate pentrucă era cazul ei, este cucerită de acest film. Tresăriri îi umplură inima.

Norma plânge...

Dar priveşte totuş, captivată de magia cinematografului, descoperind, dintr'o singură clipită, arta cea mai formidabilă, care exista....

O amuzantă expresie a Normei, în Kiki

După aventuri destul de banale, tatăl ei o regăsi şi o aduse acasă. Norma l-a uitat pe Tim. Dar o altă dragoste s'a născut în ea, o pasiune mistică o cuprinse, de aci încolo, pentru cinematograf.

Pasiunea a crescut, în sufletul unui copil, spre a da naştere unei mari vedete: Norma Talmadge....

IGOL

Groparul

(Urmare din pag. V-a)

Da ăi bogaţi, dece să nu trăiască? Ce grijă au? Ei sunt fericiţi. De câte ori bagă mâna în pungă, găsesc parale.

— Cum, numai cine are bani e fericit şi poate trăi?

— Da.

— Bine, să zicem c'ai fi bogat şi ai avea un copil la care ai ţine mai mult decât la orice, şi s'ar îmbolnăvi. Oricâţi doctori ai chema, copilul ar muri. Ai rămâne bogat, dar ai mai fi fericit?

— Da.

— ?!?!?!.

— Omului, când îi e dat să moară, poţi să aduci câţi doctori vrei şi să ai câte parale ai avea şi tot de geaba. Şi pe urmă să plângi un om când moare? Dece? El scapă de necazuri, nu mai suferă, mai bine să te plângi pe tine, că rămâi.

Am rămas gânditor la filozofia lui Moş Dumitru, foarte asemănătoare cu a chinezilor. Moş Dumitru îmi tae şirul gândurilor.

— Aşa e omul, cât trăeşte, nimic nu-i ajunge. Ar vrea să aibe tot pământul, când moare, se mulţumeşte şi cu atât, şi-mi arătă groapa, zâmbind cu înţeles...

Moş Dumitru se depărtă, clătinând din cap.

Se înserase. Printre norii în fugă, luna lumina cimitirul.

Un şuerat prelung, înfiorător al vântului, peste morminte, acoperite de frunziş veşted...

Sub lumina pală a lunei, crucile strâmbe, par poleite argintiu...

Şi vântul vueşte, sinistru...

Crucile plecându-se sub bătaia lui, troznesc, amintind ciocăniturile oaselor de schelet, în miez de noapte.

Te strecori pe aleele cimitirului, înfiorat şi temător şi în urma ta îţi pare că auzi paşii obosiţi şi târşitori ai stafiilor, având în trenă grămezile de frunze veştede... Câte o creangă uscată ţipă sub strânsoarea vântului, se frânge...

Şi tu păşeşti tăcut pe aleele palide.

SANDU B. FLOREA

Dacă perlele ar putea vorbi...

Cucerite prin nenumărate pericole, grăunțele blonde de sidef cu unde de curcubeu, perlele ce răsfrâng lumini fermecătoare, evocă dela origina lor drame neînchipuite și primejdii înspăimântătoare, în limbajul podoabelor prețioase. In anticul Orient fatalist și visător, ele fură stigmatizate cu denumirea de : izvor de lacrimi.

Și totuș, care este acea femee ai cărei ochi nu scânteiază, ademeniți și amețiți, când deschide cutiuța pe a cărei catifea neagră, doarme colierul de perle, care-i va adăuga o nouă grație, o nouă putere de seducție ?

Dar, pentruca sexul slab să câștige acel magnet seducător atât de invidiat, acea grație fără de pereche, nenumărate vieți înfruntă cele mai mari greutăți și adesea, marea, geloasă de podoabele-i de preț, păstrează, nemiloasă, în cuprinsul ei, atâtea trupuri omenești pornite întru căutarea perlei blonde.

Drame din acestea se întâmplă oricând; în diminețile frumoase scăldate în razele aurii ale soarelui, pe întinsul mării albastre pe care alunecă ușoare bărci lungi, ce duc în ele pescari goi, asemănători cu niște statui plăpânde de bronz.

Mai întâiu pescarul cercetează fundul, spre a descoperi bancurile de perle și în acest scop se servește de o lunetă obișnuită, un fel de cutie de lemn, al cărei fund e închis printr'un dreptunghiu de sticlă simplă; cu ajutorul acesteia se poate deosebi repede, prin apa limpede, structura fundului mării, până la treizeci de metri adâncime. In urmă, când e sigur, că a văzut comoara, se aruncă în apă, afundându-se, căci pentru pescuirea de mărgăritare, afară de California, pretutindeni se întrebuințează acelaș procedeu, prin afundare, unul dintre cele mai periculoase și mai rudimentare.

Venus, zeița blondă, eșită din spuma mării și patroana zeițelor

Pescuitul perlelor ține — după regiunea explorată — șase săptămâni, cum e în Ceylon sau două, ba chiar trei luni, din Februarie până în Aprilie, cum se obișnuește în golful Persiei, înainte de a se abate curentul Musonului.

E într'adevăr interesantă priveliștea oferită de vânătoarea de perle, întreprindere care costă anual atâtea vieți omenești. Imbarcați perechi-perechi pe *sombuk*-urile lor, pescarii indigeni pornesc veseli la lucru; pe când unul rămâne în barcă, celalt se aruncă în apă spre a cerceta fundul mării, având nasul și urechile astupate cu ceară. Unii întrebuințează bumbac înmuiat în uleiu, pentru urechi și un clește pentru nas. Pescarul coboară astfel până la barcul cu mărgăritare, cu ajutorul unei frânghii de capătul căreia e legată o piatră grea.

O plasă sau un coș legat de gât sau de o altă frânghie îi servește pentru strângerea recoltei, pe care cu greu o smulge din crăpăturile pietrelor, având însă grijă să aleagă scoicile cele mai mari, care fiind mai vârstnice, conțin și perle mai respectabile ca dimensiuni. Câteodată pescarii stau la fund cincizeci de secunde ba chiar optzeci și nouăzeci, după care trag de frânghia legată de barcă, spre a fi trași afară de tovarășii lor.

Un pescar se afundă de 8—10 ori pe zi și această ocupație care-l ruinează zilnic — un vânător de perle moare foarte de timpuriu — necesită riscuri neînchipuite, dintre care cel mai banal și obișnuit este hemoragia nasală, spargerea timpanului sub presiunea apei și ruinarea vertiginoasă a plămânilor.

Ceva mai departe, se aud țipete desnădăjduite. Un om apare lângă barcă, înotând cu disperare... se agață de o frânghie... rechinul e la doi pași... Pescarul e tras în sus de către tovarășul lui... Un geamăt înfiorător, supraomenesc... nenorocitul și-a pierdut cele două picioare în gura lacomă a monstrului marin.

Intr'altă zi, câteva bărci se îngrămădesc.... indigenii se frământă privind în adâncul cimitirului de apă albăstruie. Un pescar nu s'a întors în barcă, deși a trecut timpul. Tovarășul lui îi vine în ajutor și se coboară pe frânghie la fund. O caracatiță uriașă strânge corpul nenorocitului cu ghiarele ei enorme pe care stau deschise sute de guri sugătoare, ce aspiră sângele, cald încă, al victimei. Ciopârțit, animalul dă drumul prăzii și cele două corpuri ies la suprafață. Iată-i salvați după o tragică hărțuială. Dar pescarul care sărise în ajutorul tovarășului, scoate un strigăt de spaimă ce se pierde în văzduh; victima nu mai are nici ochi și cu craniul și fața mâncate de gurile sugătoare ale caracatiței, nu mai e acum decât un suflet în agonie care-și va sfârși viața în barca ușoară, legănată de apa albăstruie sub soarele care se împrăștie darnic peste peisagiu.... de apă a mării, unde se pescuesc perle... perlele care contribuesc la împodobirea femeilor...

Elisabeta de Austria, regină a Franței, purta un corsaj împodobit cu 180 perle

Pasiunea pentru mărgăritare, după cum arată și istoria, datează din vremuri îndepărtate. Vorbind de *scule* prețioase, *Pliniu* declară că starea oamenilor se putea cunoaște după mărimea perlelor, deoarece, atât bărbații romani cât și femeile, își acoperiau gâtul cu bijuterii splendide ce reprezentau averi fabuloase. Atenienii tineri purtau o perlă în lobul urechii drepte, iar fetele din Persia și Grecia își atârnau mărgăritare de amândouă urechile.

Crucea Sudului

Perlele *Cleopatrei* au rămas celebre. Un mărgăritar, de proporții simțitoare, ce-aparțineau aceleiaș regine, fu tăiat în două, spre a se face cercei unei statui din Capitolium.

In Franța, perlele au apărut sub domnia lui *Henric II* iar *Caterina de Medicis* avea unele de o nemaivăzută frumusețe. *Henric de Lorena* fu chiar supranumit „Cadet de la perle" pentru mania lui de-a purta un cercel de perlă în urechea dreaptă.

In lumea perlelor există o ciudățenie fără pereche, denumită „*Crucea Sudului*". Descoperită în Australia, crucea aceasta este formată din nouă boabe de mărgăritar, lipite dela sine unele de altele și au o mare valoare deși sunt neregulate.

Perlele se găsesc în stridiile meleagrine și vin din Ceylon, din Bassora și din Golful Persic și nu sunt, dealtfel, decât tot un fel de sidef mai tare și mai compact. Savanții s'au ocupat timp îndelungat ca să vadă dacă într'adevăr mărgăritarul are un sâmbure și n'au ajuns la nici un rezultat.

O perlă mare și grea e scumpă și se compune din mai multe straturi. Una de aceiaș mărime, însă ceva mai ușoară, valorează mai puțin, căci e formată numai din două sau trei straturi.

Chimicește, perla are carbonat de calciu, de sulfat și de fosfat și e rezultatul unei leziuni a stridiei, ce provoacă o secreție de sidef.

Japonezii, ca să obțină atâtea perle câte voesc, creiază leziuni artificiale și perlele astfel realizate sunt cu mult mai eftine.

Stridiile ce dau naștere mărgăritarelor, se desvoltă timp de patru ani și când mor — la vârsta de șase ani — cele două capace se deschid singure și tot conținutul dispare și cu el și perla dinăuntru.

Există deasemenea și perle de apă dulce cum sunt în Rusia, Finlanda și mai ales în Germania și cum erau, pe timpuri, în Franța, prin Vosgi.

Perlele false, fabricate dintr'o boabă de sticlă și din solzi de pește, fură cunoscute mai întâiu de Gali și în urmă de Venețieni și imitațiile acestea erau minunate. Secretul fabricării acestora fu însă pierdut fără urme.

In 1860, un francez anume *Jacquin*, negustor de mătănii, reuși să imite la perfecție mărgăritarele, întrebuințând sticlă fină și pastă din solzii unor anumiți pești, procedeu care, desăvârșit, se aplică și în zilele noastre.

Desigur că dacă *Pliniu* ar reînvia și ar da o raită prin lumea de acum, ar rămânea stană de piatră, văzând mărimea perlelor din timpurile actuale, deoarece Romanii nu posedau coliere de perle de mărimea alunelor și mici cercei mari cât o nucă mijlocie, cum se găsesc astăzi.

Curiozităţi ştiinţifice

COSTUM DE SALVARE PENTRU SBORURI PESTE OCEAN

Aviatorii, cari întreprind sboruri deasupra mărilor sau oceanelor şi sunt nevoiţi, din cauza unui accident oarecare. să se coboare în mijlocul valurilor, nu sunt iremediabil pierduţi, dacă sunt îmbrăcaţi acest costum, reprezentat în ilustraţia într'un costum de salvare, special executat pentru asemenea cazuri. Intr'adevăr, noastră, nu poate fi străbătut nici de apă, nici de aer. Din cauza aerului închis în interiorul lui, aviatorul poate pluti mai

multe zile deasupra apei, fără să fie nevoit să execute mişcări de înnot, obositoare.

Pe de altă parte, el poate lansa imediat la o anumită înălţime deasupra valurilor un steag roşu, vizibil dela o depărtare destul de mare şi destinat să atragă atenţia vapoarelor asupra nenorocitului aviator. care aşteaptă salvarea.

Pentru a nu suferi din cauza setei, aviatorul este echipat cu un aparat de condensare plutitor, care condensând vaporii de apă degajaţi în timpul respiraţiei, culege zilnic vreo jumătate litru de apă. Ca răcitor al condensatorului serveşte chiar apa oceanului.

CAMERA DE AUTOMOBIL, CARE FLUERĂ

Se ştie că, pentru a asigura unui automobil, un mers în bune condiţiuni, cele patru camere ale lui trebuesc pompate în mod uniform şi până la un anumit grad.

De aceea, pompele destinate acestei operaţiuni, sunt prevăzute deobicei cu un manometru, pomparea având loc numai până la o anumită gradaţie a aparatului.

Pe de altă parte se impune o observaţie atentă a indicatorului manometrului care oscilând adesea până să se fixeze definitiv. dă loc la neîncetate operaţiuni de pompare, într'un sens şi într'altul, pentru a realiza exact gradul de compresiune dorit.

De curând s'a inventat un nou sistem, care permite cu uşurinţă pomparea raţională a camerelor, fără a mai necesita un manometru. Dispozitivul cuprinde un ventil de suprapresiune, aşezat între conducta de cauciuc a pompei şi supapa camerei.

Indată ce a fost atinsă presiunea necesară, aerul, în loc de a mai trece în cameră, intră în ventilul de suprapresiune, unde se găseşte un fluer. In modul acesta, printr'un fluerat puternic, suntem avizaţi că pomparea trebue să înceteze. Un alt avantaj al noului sistem, constă în faptul că permite o pompare raţională a camerelor şi în întunerec.

PRIMA TELEGRAMĂ IN LIMBA CHINEZĂ

Se ştie că scrierea limbei chineze este extraordinar de complicată, din cauză că aproape fiecare cuvânt se exprimă în scris printr'un simbol particular şi deosebit, după cum a fost şi cazul primelor hieroglife egiptene, atât de greu de descifrat. Alfabetul chinez având astfel câteva mii de semne diferite, pentru a se transmite o telegramă în limba chineză, s'a adoptat un cod cifrat, fiecare simbol din alfabet corespunzând unui anumit număr.

De curând în urma realizării recentelor procedee de fototelegrafie, destinate să transmită la distanţă prin radio fotografii şi alte imagini fixe, s'a putut trimite prima telegramă chinezească în textul ei original.

UN APARAT CARE MASOARA CREŞTEREA PLANTELOR

De curând a fost prezentat „Societăţii de ştiinţe fizice şi naturale" din Geneva un aparat, denumit „microcrescometru", care măreşte de 5000 până la 400.000 de ori mişcările de creştere ale plantelor şi permite astfel observarea celor mai uşoare şi mai încete modificări în desvoltarea lor. Cu ajutorul acestui aparat, s'au putut realiza o serie de încercări foarte interesante şi extrem de instructive asupra plantelor, din care rezultă, între altele, că iuţeala creşterii la plante, nu este întotdeauna aceeaş, ci variază în timp. Aşa de ex., s'a constatat că iuţeala de creştere a unui bob de orz, când încolţeşte, este cea mai mare între orele 10 şi 12, înainte de amiază şi că după patru zile, se micşorează în mod sensibil.

TREPANAŢII PREISTORICE

Arheologul suedez dr. **Gustav Nihlen,** a descoperit de curând în Gotlanda vestigiile unui craniu, aparţinând unui om din epoca pietrei, care a suferit o trepanaţie. Această operaţie, după cum se ştie, este considerată şi astăzi ca una din cele mai dificile şi mai delicate intervenţii chirurgicale.

Din faptul că deschiderea practicată în craniu a fost complet închisă, rezultă că trepanaţia a reuşit pe deplin.

O oră în studioul lui Henry Baudin

Cariera, viaţa plină de peripeţii şi părerile artistului.
— De la corespondentul nostru din Paris —

Henry Baudin, luptând cu valurile apei în „Martirii dragostei"

Coborîtor dintr'o familie de artişti, Henry Baudin este fiul marelui pictor lyonez Eugen Baudin, ale cărui lucrări sunt păstrate astăzi, cu multă evlavie, parte în muzeul oraşului natal, parte în muzeul Luxenburg din Paris.

Demn urmaş al deputatului Baudin, bunicul său, care şi-a găsit moartea, pe baricada Faubourg St. Antoine, în anul 1848, Henry Baudin a dus o viaţă aventuroasă, deoarece a căutat mult timp, până să găsească profesia, care să-i mulţumească pe deplin, firea lui sensibilă de artist.

S'a dedicat mai întâi sculpturei, dar văzând că-l despărţia o distanţă uriaşe de talentul tatălui său, s'a hotărât într'o bună zi să intre în calitate de maestru decorator într'un teatru din capitala Franţei. Nestatornic însă, Henry Baudin se apucă să dea lecţii particulare de pian, după care descurajat de viaţa nesigură, pe care o ducea, se angajă organist, la o biserică, în nădejdea unui salariu fix şi regulat plătit.

Fire neastâmpărată, e lesne de înţeles că artistul de azi nu se putea opri aci. Int o seară, cuprins de nostalgie, începu să declame un pasaj din „Cidul", în faţa unui literat de vază şi îl entuziasmă într'atât pe acesta, încât fu povăţuit să îmbrăţişeze cariera dramatică.

Henry Baudin şi fiul său, în intimitate

Prezentându-se, mai mult în glumă, în faţa juriului examinator al candidaţilor pentru admiterea în conservatorul din Paris, fu primit şi în anul al treilea obţine chiar premiul întâi de tragedie, o distincţie rară. El începu să interpreteze roluri mici, într'un teatru, din sudul Franţei, dar ambiţia lui de a ajunge departe îl determină ca într'o bună zi să-şi ia geamantanul dela hotel, şi să plece să joace, într'un teatru ambulant, cu care prilej cutreeră nenumărate oraşe, trecând cu o nespusă uşurinţă dela rolurile cele mai tragice, la farsele burleşti.

După un turneu prin Europa cu compania „Baret", un important personagiu cinegrafic, impresionat de interpretările juste, omeneşti şi totdeauna noi pe care Henry Baudin ştia să le dea, îi încredinţă rolul principal, dintr'un film. De atunci au trecut mai mult de zece ani, artistul n'a mai părăsit activitatea studio-urilor, ci a ştiut cu o muncă supraomenească să dea la iveală nenumărate creaţii remarcabile, dintre care cele mai importante le-a avut în filmele: „Les trois mousquetaires", „L'idole brisée", „L'assomoir", „Le sens de la mort", „Sarati le terrible", „Le petit Jacques", „Terreur", „L'Arriviste", „Salammbo", „Sans famille", „Les voleurs de gloire", „Les mensonges", „Le chemineau", „La maison sans amour", „La cousine Bette", „L'Enfer de l'amour" şi „Graine au vent".

E foarte greu să-l recunoşti pe Henry Baudin în oraş, căci ne-a obişnuit să apară în fiecare film, un alt om şi nu numai că-şi întruchipează personagiul fiziceşte, ci şi psihologiceşte, el fiind unul dintre acei rari interpreţi, cari au înţeles la timp că elementele necesare caracterizării unui individ se găsesc în interior, în suflet, nu în cutia cu farduri şi nici în accesoriile de transformare a feţei.

In consecinţă, artistul e mereu ocupat, reporterii nu-l găsesc niciodată acasă, deoarece turnează totdeauna, şi mi-a trebuit, foarte mult curaj şi persistenţă ca să reuşesc a-l interviewa.

INSFARŞIT L-AM GASIT ACASA!!

E ora zece dimineaţa... E pentru a patra oară când îmi îndrept paşii, spre una din grădinile Montmartre-ului, în fundul căreia e locuinţa lui Henry Baudin şi a soţiei lui, Celine James, o altă artistă de valoare.

Sun. Uşa se deschide şi subreta apare surâzând, în prag, probabil fiindcă n'avea să-mi repete şi de astădată acelaş cântec: „Monsieur Baudin est sorti. Il tourne!", cuvinte care deveniseră pentru mine o ciudată obsesie. „Insfârşit l-am găsit acasă" exclamai eu!

Intru în imensul studio de sculptor, unde Baudin şi-a stabilit locuinţa. Mobile vechi, multe bibelouri ciudate, cărţi şi picturi moderne alcătuesc un ansamblu plăcut ochiului.

— Locuiesc aci, de când a încetat răsboiul — îmi spune Henry Baudin — şi ţiu mult la acest studio, fiindcă deşi sunt la doi paşi, de sgomotele Babilonului, am liniştea plăcută de ţară, pe care o doresc atât de mult, după interminabile zile de lucru.

Elegant, cu ochi ce exprimau numai sinceritate, se grăbeşte să-mi ofere un scaun şi să îndepărteze de lângă mine, pe Mineau, căţeluşul havanez cu părul alb şi creţ, care îmi da târcoale, foarte insistente.

Sunt însă departe de a mă gândi la indiscreţia lui Mineau... Privesc profilul caracteristic al artistului şi prin minte mi se perindă multiplele chipuri, pe care le înfăţişează pe ecran.

Indrăgostit al ecranului, deşi în afară de film, Baudin e un bun pictor, un sculptor cu multă intuiţie şi un pianist de mare talent, el vorbeşte de arta mută cu mult entusiasm, cu eloquenţă, ba câteodată, chiar cu emfază:

— Părerea mea e că pentru ca un artist să poată atinge perfecţia, trebue să înţeleagă, dela început, că un om nu seamănă nicidecum cu un altul, şi chiar, dacă din punct de vedere fizic există o astfel de asemănare, moralmente însă oamenii sunt foarte deosebiţi. Cu toţii pot fi animaţi de forţe asemănătoare, dar ei nu trăesc şi nu se comportă la fel. Poţi întâlni o brută, cu inimă bună, precum şi un om delicat, cu sentimente de brută. Deosebirea între indivizi este mai mult lăuntrică, decât exterioară. Iată ceeace nu trebue să uite, interpreţii...

— Cum priviţi noua formă a cinematografului, a filmului sonor?

— Cu riscul de-a fi tratat de orice, mă văd forţat să susţin, că s'a făcut o mare şi ireparabilă greşală răpindu-se artei cinematografice, calitatea primordială, darul care făcea ca imaginile proectate în negru-alb, să-l aţâţe pe spectator, punându-i gândirea şi ideile la contribuţie: *fermecătoarea tăcere!*

Filmul vorbitor şi sonor, care odată cu venirea lui, răstoarnă din păcate, tot ceeace însufleţitorii artei mute realizaseră, cu mari străduinţi, timp de 25 ani, din punct de vedere artistic, mai prezintă şi un mare inconvenient de exploatare: nu poate fi internaţional şi de altfel expresia de „100 la sută film vorbitor" e greşit spusă, căci ce

Celine James, soţia lui Henry Baudin

s'ar întâmpla dacă, într'un film s'ar vorbi tot timpul? Ar fi un spectacol oribil. Or, dacă am admirat ceva la spectacolele de „talkieș", apoi n'au fost decât pauzele, cât mai lungi, între scenele vorbite. Când se vorbia, din omul pacinic și timid, care sunt, deveniam un individ furios...

— Ce părere aveți despre actuala stare a cinematografiei franceze?

— Franța întrunește toate elementele, excelente, necesare realizărilor de filme, pe o scară cum nu se poate mai întinsă. Avem artiști și artiste, care sunt veșnic angajați, dincolo de hotare, operatori și decoratori deasemenea. Ne lipsesc însă mâinile conducătoare! Sunt unii cari se plâng că nu văd femei frumoase, în Franța. Singurul meu răspuns e că aceștia sunt fără îndoială orbi, dacă pot afirma asemenea năsbâtii!

— Care este interpretul, preferat de dv?

— Agreez pe Emil Jannings și am o nemărginită admirație, pentru arta lui, de a se transpune, în personagiile pe care le interpretează. Nu de mult am avut prilejul să văd „Patriotul", în care artistul are o creație desăvârșită și care cu greu va putea fi egalată, cândva.

PE CAND HENRI BAUDIN TURNA IN POLONIA IN „MARTIRII DRAGOSTEI"

— Care a fost momentul cel mai neplăcut din cariera dv?

— Deși am să fiu taxat ca lipsit de modestie, îmi iau totuș inima în dinți și am să citez un caz, care mi s'a întâmplat recent: pe când turnam în Polonia exterioarele filmului „Martirii dragostei", Carmine Gallone, directorul de scenă, mă întrebă, dacă mă simțiam în stare să turnez fără trucaj, scena finală a realizării în care eroul sboară nebunește, cu sania, pe un lac înghețat și unde, ghiața rupându-se, dânsul piere în împrejurări groasnice. Mărturisesc mai întâi că am strâmbat din nas, dar, în cele din urmă, recunoscui și eu că un trucaj, chiar dacă ar fi fost minunat executat, nu putea da impresia necesară și-am răspuns regisorului — după o oarecare chibzuială — că sunt hotărât să turnez acea scenă, fără trucaj. Gallone mă felicită și se grăbi să-mi spună că așteaptă o temperatură, ceva mai plăcută.

E drept că s'a ținut de cuvânt, deoarece în ziua când s'a filmat scena, termometrul arăta numai... 14 grade sub zero! Ghiața de pe lacul Wigry fu spartă, pe o anumită porțiune și un nou strat, mult mai subțire, se prinse pe locul acela. Avusesem toată grija să-mi iau precauțiunile de rigoare și mi-am uns trupul în întregime, cu grăsime, cum fac înnotătorii, cari rămân mult timp, în apă rece.

Veni apoi și clipa cea groaznică! Dădui câteva bice cailor și sania sbură cu mine, pe locul care fusese pregătit mai înainte. In momentul când toată ghiața din jurul meu se sparse, m'am lăsat să cad în apă, căci aveam toată încrederea, în curajul meu. Mi-aduc aminte însă că îndată ce-am simțit cum apa îmi tae respirația, am scos un urlet groaznic. Atâta știu. Când m'am deșteptat, am aflat că eram într'o fermă și mi-am dat apoi seama că mi se făceau băi de aburi, de către niște infirmieri... „Ai fi dispus să reîncepem?" mă întrebă zâmbind, Carmine Gallone. „Dece nu", răspunsei eu, însă nu prea grăbit, căci tocmai în acel moment, călăii mei — adică infirmierii — îmi masau cu putere șalele...

Unsprezece fără cinci. Peste un sfert de oră interlocutorul meu este așteptat într'o sală de cinematograf din cartierul Montparnasse, unde are să țină o „causerie" amuzantă, cum numai el știe să țină, într'un limbaj limpede, variat și colorat, cu gesturile lui elegante și ponderate, „causerie" cu care însoțește proecția filmului „Martirii dragostei".

Imi iau grăbit rămas bun dela Henry Baudin, care are grijă să mă invite, la reuniunile artistice ce au loc în fiecare Sâmbătă seara, în studioul lui și mă captivă minunata lui idee de a-mi spune:

— Vei avea atunci ocazia să mă auzi interpretând câteva bucăți românești, la pian; cred că-ți va face plăcere faptul acesta... GEORGES TEDDY

Rubrica grafologică

Cititorii noștri cari doresc să aibe un portret grafologic sunt rugați să scrie o pagină, de preferință neliniată, din memorie. Textul să fie scris cu cerneală. Iscălitura, (măcar pronumele), să fie cea obișnuită. Nu vă forțați să scrieți caligrafic. Imi îngreunați munca și nu vă folosește nici dumneavoastră.

Cei cari vor voi să capete răspunsul prin revistă, ne vor trimite manuscrisul în plic și separat un mandat poștal de lei 200 (două sute) pe adresa:

Revista „Realitatea Ilustrată". Strada Constantin Mille No. 7—11, menționând chiar pe mandat: Pentru rubrica grafologică".

Cei cari vor voi să capete răspunsul acasă, ne vor trimite un mandat poștal de lei 150 (una sută cincizeci), indicând și adresa precisă, pentru răspuns.

E. Conache, Bălți

Fire foarte sensibilă și în consecință sentimentală, dar constantă.

Caracter tinzând către visare sau meditațiune melancolică. Foarte preocupat de propria persoană. Vointa când încordată când complect relaxată. Incăpățânarea însă continuă; poate perseverență. Superficială și certată cu logica, afectivitatea predominând. Vedere de ansamblu și minte luminată, cultă. Conștientă de calități, foarte orgolioasă. O neplăcere, o desiluzie apropiată, v'a deprimat mult. Fire care știe să se acomodeze chiar dacă aparent, oricărei situațiuni. Bănuitoare, dar lăsându-se prea ușor convinsă. Fire sinceră, cinstită. Puțin egoistă, iar, pe alocuri chiar răutăcioasă. Simțul frumosului desvoltat, mai ales mult talent literar.

Domnul Andr. Christ., București

Sunteți un om aspru și violent. Cu toată cultura dvs. sunteți superficial și gata a contrazice ori și când fără a cunoaște subiectul. Un materialist până la exagerare având o voință susținută, care uneori ia forma încăpățânării.

Sunteți foarte senzual. Lipsa de preciziune, adică de reliefare intelectuală este din păcate foarte accentuată. Deasemenea răutatea vă este un defect însemnat.

Ironia dvs. este deobiceiu pornită numai din dorința de a sâcâi. Ar fi de dorit mai puțin egoism și mai puțină preocupare de propria persoană.

Cum se mărită fetele

Obiceiuri din vechime și până azi

Moda generalizează obiceiurile. Toate fetele poartă rochițe până la genunchi, părul scurt, buzele „făcute". Ce regiuni, îndepărtate de centrele civilizate, nu cunosc încă asemenea obiceiuri?

In țările culte, oricine își alege viitoarea soție, la un ceai, la teatru, la tennis, la băi. Popoarele primitive nu cunosc aceste obiceiuri, azi generalizate; ele au iscodit practice originale, cu totul diferite de ale noastre, care par comice, foarte ciudate, și care sunt adânc înfipte în mentalitatea lor.

La Neapole e o stradă strâmtă, dreaptă, care duce la biserica San Raffaela. De ziua sfântului Raffael, toate fetele dau năvală, dis-de dimineață la biserică, și se roagă sfântului, care de-atâtea ori a auzit ruga și a dat fetelor câte un bărbat. La ușa bisericei stau tinerii doritori să-și aleagă o mireasă. După ce clopotele vesperale au sunat, în piața bisericei, cântă muzica și fata oferă logodnicului, un dans.

In acelaș scop, slavii de sud au iscodit un mijloc ciudat de măritiș. La miezul nopței, fata, doritoare de căsătorie, se urcă'n vatră și privește, prin horn, unde vede, ca o halucinație, chipul viitorului soț. Alt mijloc: fata prinde un păianjen, îl vâră 'ntr'o trestie și înainte de a se culca, face de trei ori semnul crucei, cu păianjenul, de-asupra perinei de dormit, rostind: „Paianjene, paianjene, caută-mi bărbatul hărăzit de destin și adu-mi-l în vis".

Intr'o regiune din preajma orașului Königsberg, fata lovește cu piciorul, de trei ori, în furca patului, grăind:

Furcă, te calc, te calc
Sfinte Andrei, te rog
Adu-mi în vis,
Pe cel ce mi-e scris.

In alte regiuni, părinții, cari vor să-și mărite fata, aruncă 'n noaptea anului nou, o gheată veche, pe scări în jos; dacă ghiata se oprește jos, cu vârful înspre uliță, înseamnă că fata se va mărita.

Flăcăii, din ținuturile nordice, dobândesc supunerea fetei năzuroase, cu ajutorul *vrajei prin fierbere*. Pun la fiert, în oală nouă, o bucată de pânză, dintr'o haină a fetei; în felul acesta fata e cuprinsă de dragoste și va veni, cu-atât mai mare grabă, în spre oală, cu cât apa fierbe mai tare.

Un tablou din școala flamandă, înfățișează o fată, făcând descântece de dragoste

Alte obiceiuri: unii își întemeiază speranța pe *vraja atingerei*, și întrebuințează, în acest scop, animale și plante. In Șvabia, tânărul prinde un broțac și îl vâră de ziua Sf. Gheorghe, înainte de apusul soarelui, într'un mușuroi de furnici; în anul următor, la aceiaș zi, tânărul atinge, cu osciorul broțacului, mâna fetei alese.

Toate animalele care fac parte din magia neagră, țin adeseori locul broțacului: așa bunăoară, fata atinge mâna iubitului, cu o ghiară de liliac, fierbe o bufniță la miezul nopței sau o mângâe cu trei pene, smulse de la un cocoș. Șopârlele sunt și ele bune la căsătorie. In Calabria (Italia de sud), fetele înneacă șopârlele 'n vin, le usucă la soare, le pisează 'n pulbere și săreaza cu ele pe tinerii doriți. Sau: se pune la copt, în pâine, osul unui mort. Se pune pâinea sub altar, se face o slujbă și firimiturile pâinei se aruncă asupra tânărului iubit. Fata care vrea să se mărite pune un fir de rosmarin sau busuioc, sau un trifoi, cu patru foi, în pantoful drept. Sau: ia pământul pe care l-a călcat iubitul, îl pune'ntr'un ghiveci de flori și răsădește o floare galbenă. Dacă după opt zile, floarea n'a vestejit, atunci iubirea tânărului va înflori și ea.

Pare mult mai sigur mijlocul de a obține iubirea, prin câteva fire de păr, ale persoanei iubite. Fata vâră trei fire de păr, într'o crăpătură de copac, până ce coaja s'a strâns. Acele fire de păr zmulse din locul lor și vârâte în vesta iubitului, duc la rezultatul dorit.

Sau: tânărul smulge fetei iubite batista, sau șorțul, îi ține ascuns pantoful opt zile, își tae puțin degetul cel mic și dă fetei într'ascuns să mănânce. „In chipul acesta, glăsuește legenda, s'au petrecut multe nenorociri și multe fete au fost nenorocite".

Această *vrajă a sângelui*, foarte uzitată pe vremuri, s'a transformat, în Chili, în *vraja secrețiilor*.

Mijlocirea căsătoriei s'a făcut, din timpurile cele mai vechi, prin magie. Vraja și magia întovărășesc popoarele, din starea lor de incultură, la cultura cea mai înaltă, acest romantism fiind strâns legat de psihologia poporului. Multe băuturi magice, pentru provocarea iubirei, medicamentele amorului, se află de mult înscrise, în papirusul egiptean.

Aristotel vorbește de o adâncă uitare de sine, după gustarea unei băuturi de dragoste, precum și de mijlocul, prin care Apuleius a dobândit bunăvoința unei văduve bogate: un amestec de sparanghel, sânge de porumbiel, cap de rac și piele de broască. In alt medicament de dragoste se aflau: fire de laur, oase de broască, creer de vrabie și inimă de porumbel.

Impăratul roman Alexandru Sever, a pedepsit, cu moartea, mulți vrăjitori, cari preparau medicamente amoroase, din materiale, uneori mai puțin curate, decât cele citate mai sus.

Mai târziu, îndrăgostiții s'au mulțumit cu *descântece*, puse sub căpătâi: „Fă, prea sfinte Mihail, Gavril, Raffael, ca băiatul să mă iubească, așa cum îl iubesc și eu".

In insulele cele mai depărtate, ca și în marile Metropole, oamenii încearcă să realizeze căsătoria, cu mijloace mai mult sau mai puțin magice. Fetele de azi, ca și soțiile, care vor să-și readucă simpatia soțului, în căsnicie, recurg la serviciile ghicitoarelor, profeteselor și uneori chiar a grafologilor.

Un tablou admirabil din școala flamandă, a veacului al 15-lea înfățișează, în mijlocul unei odăi, o fată despuiată; alături de ea, într'un sipet deschis, se află inima, făcută din ceară, a iubitului. In mâna dreaptă, fata ține cremene și iască, și în mâna stângă, ridicată'n sus, un amnar. Sânteile cad pe inima de ceară. Și în fund, în ușa pe jumătate deschisă, se află iubitul mult dorit!...

Acest obicei este cunoscut, atât fetelor de piei-roșii, din America de Nord, cât și fetelor albe, din Norvegia.

Neîncrederea în superstiții duce la știință — dar neîncrederea în știință, duce înapoi la superstiții. Și, de când oamenii cei mai înțelepți s'au convins de puterea autosugestiei, n'avem niciun motiv să ironizăm obiceiurile popoarelor. Și astfel rămâne adevărată încă, după 400 de ani, vorba marelui cercetător al naturei, *Paracelsius*: „Când crezi cu putere, în magie și relicvii, n'are importanță dacă sunt adevărate, sau nu — ele îți vor ajuta, cu siguranță".

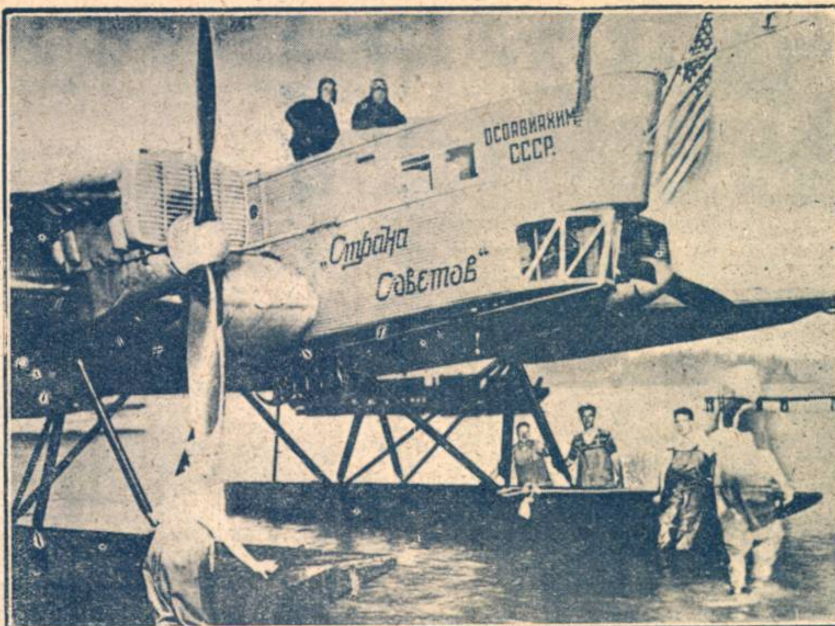
Azi însă, oamenii sunt conduși de alte metode spre căsătorie: de mijlocitoarele de căsătorii „de elită", de anunțurile din ziarele matrimoniale și mai cu seamă de... capitalul viitorului socru!...

Poetul german Thomas Mann a primit premiul Nobel pentru literatură pe 1929.

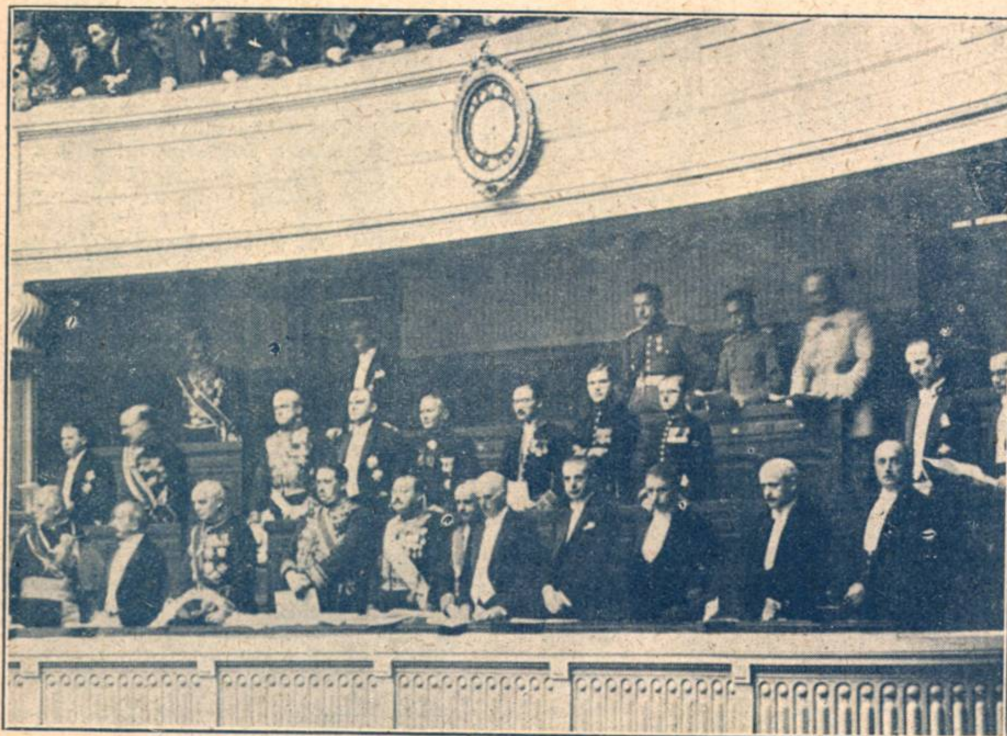

Louis-Victor de Broglie, fizician francez, a obținut premiul Nobel pe 1929.

Avionul rusesc „Țara sovietelor“, cu patru pasageri, a trecut din Alaska în Seattle (Statul Washington) — America. Aviatorii sunt în întârziere cu o săptămână, din pricina unei pane de motor.

Tribuna diplomatică, la deschiderea parlamentului din București.

Doamna Curie, descoperitoarea radium-ului, a fost invitată în America. Ilustrația noastră o înfățișează vorbind în fața Institutului de chimie al Universității St. Lawrence din Canton.

Domnișoara Margareta Wilson, o fată de 11 ani, a fost scoasă din pension, ca să fie primăreasă, în Osset, lângă Wackefield (comitatul York-Shire) în locul mamei sale.

Ședință solemnă la Academia franceză, în care profesorul Albert Einstein (mijloc) este numit doctor „honoris causa“ al Universității din Paris.

Statua Regelui Ferdinand la Orăştie

Duminică 17 Noembrie a. c., s'a desvelit, la Orăştie, un monument în bronz, al Regelui Ferdinand.

Statua aceasta, ridicată în mijlocul judeţului Hunedoara, locul unde s'au dat luptele hotărîtoare, dintre romani şi daci, se înalţă ca un simbol neperitor, al unităţii neamului românesc.

Pe monument se găseşte următoarea inscripţie :

„M. S. Regele Ferdinand I, primul rege al tuturor românilor, înfăptuitorul unităţii naţionale, de veacuri aşteptată. Ridicatu-s'a, cu prilejul aniversării de 60 ani, drept prinos de recunoştinţă şi mărire, în anul Domnului 1925, din iniţiativa colonelului A. Aritonovici, cu ajutorul urbei şi plăşii Orăştie şi al cetăţenilor cu credinţă nestrămutată în viitor, din judeţul Hunedoara".

Statua este făcută după macheta sculptorului Ionescu-Varo, din 1923.

La serbarea inaugurării au participat familia regală, membrii guvernului şi fruntaşii vieţii politice.

Ilustraţiile noastre înfăţişează diferite aspecte dela solemnitate: La stânga, de sus în jos: familia regală; elevul Ionescu-Varo, fiul sculptorului, declamând o poezie; Principele Niculae trecând trupele în revistă. La dreapta, de sus în jos: serviciul divin, oficiat în faţa statuei, de către Mitropolitul Niculae Bălan ; defilarea şcoalelor; defilarea regimentului de roşiori din Sebeş.

Ce au fost inainte de a ajunge la film

Există un număr mare de generaţii teatrale. Filmul este, însă, o artă mult prea tânără, pentru a putea vorbi de generaţii de actori, în film. O serie de vedete ale ecranului au îmbrăcat, pe vremuri, haina actorului de tearu, majoritatea însă exercitau, la început, meserii mai mult sau mai puţin burgheze. Chiar acei cari, în drumul lor, spre film, au trecut pe scândurile rampei, au la bază o îndeletnicire, de ordin mai burghez.

Adolphe Menjou fusese inginer, mai înainte de a se consacra artei.

Roşcovana **Clara Bow,** cea mai populară actriţă de cinematograf a Americei lucra, după terminarea liceului, ca secretară, la un doctor. Soarta îi fu, însă, favorabilă. Norocul i se înfăţişă, sub forma unui concurs de frumuseţe. Cu toată opunerea rudelor şi a prietenilor ei, cari nu înţelegeau frumoasa menire a concursurilor de frumuseţe, Clara Bow se prezentă la concurs şi fu aleasă. De aci mai era de făcut un pas uşor, până la film.

Clive Brook lucra în redacţia unui mare ziar din Londra, unde dobândise faimă, prin admirabilele lui schiţe. Puţin mai târziu deveni cunoscut, datorită diferitelor concerte de vioară, pe care le dădu în capitala Angliei. Inainte de a ajunge la film, Clive Brook debută, cu mult succes, în teatru.

Neil Hamilton, prinţul moştenitor din „Patriotul", are, în urma sa, un trecut cam agitat. Printre diferitele meserii, pe care le-a practicat, înainte de a ajunge la film, se pot enumera acele de: lucrător într'o fabrică de muniţii, instalator, vânzător într'un magazin de ferărie, agent la bursă, negustor de ţigări, functionar în uzinele Ford, etc.

Frumoasa **Evelyn Brent** a absolvit examenul de institutoare şi câteva luni a învăţat pe copii abecedarul.

Mary Brian îşi câştigă primii bani, ca desenatoare.

Este cunoscut că **George Bancroft** intenţiona să devie amiral, dar că împrejurările l-au forţat să renunţe, la cariera lui maritimă.

Richard Arlen, aviator în flotila aeriană engleză, apucă drumul filmelor, după ce fusese profesor de gimnastică, ziarist sportiv, căutător de mine, în câmpurile de petrol din Texas şi şofer.

Charles Rogers se pregăti pentru ziaristică, studie la universitatea din Kansas şi îşi câştigă bani, în vacanţe, cântând într'un jazz.

Esther Ralston, blonda şi fermecătoarea stea, se producea din copilăria ei, ca acrobată. Mai târziu fu angajată într'o mare casă de mode, din New-York, la ambalagiu.

James Hall veni, de mic copil, în contact cu teatrul, însă numai... ca vânzător de programe. Apoi fugi dintr'o casă de corecţiune şi debută, în teatru, la vârsta de 13 ani, în rolul unui copil cerşetor.

Ca balerine începură **Ruth Chatterton, Doris Hill şi Nancy Carroll.**

Bine înţeles că această listă este foarte redusă, faţă de numărul imens al vedetelor internaţionale. Ea va avea însă darul de a arăta cititorilor noştri, că aceşti oameni răsfăţaţi astăzi, pe tot globul, au avut şi ei de trecut prin multe şi grele încercări, înainte de a ajunge acolo, unde talentul i-a ridicat.

Inainte de a fi vedetă...

DOUGLAS FAIRBANKS era funcţionar la o fabrică de săpunuri, *Richard Dix* număra dolarii îndărătul unui ghişeu de bancă, *Georges Bancroft* era profesor de dans, *Iohn Barrymore* caricaturist, iar *Ronald Colman* contabil.

Şi tot astfel mulţi, cari nici nu se gândiau să ajungă vre-odată, unde au ajuns.

Poşta cinefililor

Gette D. Greta Garbo: c/o Metro Goldwyn Mayer Studios Culver City Cal. U. S. A. Este suedeză. Are părul blond şi ochii albaştri.

Dora - Marius - Dob. Adresa lui Charles Roggers: c/o The Standard Casting Directory Inc. 614 Taft Building Hollywood Calif. U. S. A. Nu este căsătorit. Lui Lloyd Hughes încercaţi să-i scrieţi pe aceiaşi adresă. Din moment ce nu cunoaşteţi titlul exact al filmelor, noi nu vă puţem indica distribuţia.

Grace Dulmé. Adresa lui Ivan Petrovich: c/o Greenbaumfilm, Berlin SW. 68, Kochstrasse 61. **Anny Ondra** c/o Homfilm Berlin; Marcella Albani: Berlin W. Kaiserallée 172. Louise Lagrange: 4 Square Montcalm Paris XVIII-e; Olga Day 71 Avenue de Wagram Paris XVII-e. Pentru fotografii scriţi pe adresa: Papetăria „Union", bd. Elisabeta 12, Bucureşti.

118 Fc. Al. Jolson nu este însurat. Are 30 de ani. Este evreu american. Ultimele filme făcute de el sunt: Cântăreţul de Jazz şi Cântăreţul nebun, ambele vorbitoare.

Acum turnează un nou film vorbitor, al cărui titlu nu s'a fixat încă. Ii puteţi scri în engleză pe adresa: c/o Warner Bross. Studios Holywood Cal. U. S. A.

România 1929. Câteva artiste importante: 1) In America: Greta Garbo, Norma Talmadge, Clara Bow, Bébé Daniels, Mary Pickford, Wilma Banky, Dolores del Rio, Lupe Velez, etc. Tuturor le puteţi scrie pe adresa: c/o The Standard Casting Directory Inc. 614 Taft Building, Hollywood Cal. U. S. A. 2) In Europa: Marcela Albani; Berlin W. Kaiserallée 172, Betty Aman Berlin Hotel am Zoo Kurfürstendamm 25, Lil Dagover Berlin Arysallee 4, Brigitte Helm. Berlin Dahlem im. Winkel 5 Olga Tschechowa Berlin SW. 48 Friedrichstrasse 224, etc. etc.

YGOL

Un match de rugby între români şi germani, la Berlin

Duminică 17 Noembrie a. c. a avut loc la Berlin, pe terenul clubului sportiv central un match de rugby, Berlin-Bucureşti, care s'a terminat, spre onoarea noastră, după un joc foarte antrenant, — cu rezultatul nedecis 3:3.

Ilustraţiile noastre, făcute după fotografii trimise din Berlin, înfăţişează aspecte dela acest match. La dreapta sus, domnul Petrescu-Comnen, ambasadorul nostru la Berlin, salută pe conducătorul echipei româneşti. La dreapta jos, o fază din match; la stânga, echipele se întrec, în urmărirea balonului.

Din lumea sporturilor

CAND NU EŞTI BUSINESSMAN

Pe timpul când faimosul manager american Charly Pyle negocia la Paris cu d-ra Lenglen, pentru trecerea „Suzanei" la profesionism, el scoase brusc un contract din buzunar şi-l înmână bătrânului Lenglen.

— „Pentru Dumnezeu, Mister Lenglen, gândeşte-te „what I am offering dtale". Eu ofer 25 la sută din încasările „gross" (N. R. adică brute).

— Nimic de făcut, răspunse d. Lenglen, nu iscălim, dacă nu dai 25 la sută din net.

Surprins de această pretenţie, curioasă, Pyle îşi păstră totuşi calmul şi ca om versat îl încântă cum se cuvine, pe papa Lenglen:

— Sunteţi un excelent om de afaceri. Vă admir sincer. Cererea este foarte oneroasă, însă fac orice sacrificiu. Billy, se adresă secretarului, şterge cuvântul brut, aşa ca să nu se cunoască, şi înlocueşte-l cu: „Suzanne va primi 25 la sută din încasările nete".

Iată ce înseamnă să confunzi net cu brut. Şi făcând impresia că satisface pe Lenglen-tatăl, Pyle a făcut cea mai strălucită afacere, din carieră.

INTRE PRIETENI

Un arbitru avu nenorocirea să conducă un match, în care juca unul din bunii săi prieteni.

Acesta, nemulţumit de o decizie, expediă balonul tocmai pe acoperişul tribunei.

— Adu-l înapoi, ordonă arbitrul. Vrând, nevrând, jucătorul se execută, nu fără oboseală.

Nu sufla nici un cuvânt.

In sinea lui, arbitrul triumfă de festa jucată prietenului şi îşi promise să-l tachineze, în intimitate.

Triumful fu însă de scurtă durată. Când se întoarse în cabină şi voi să-şi îmbrace ciorapii nu mică fu surpriza arbitrului, când, în locul lor, găsi un bilet lapidar.

— Ii găseşti pe acoperişul tribunei!

Prietenul se răsbunase....

„Miss România 1930"

va pleca la concursul internaţional, în primăvară.

Lucrările de organizare ale celui de al doilea concurs, instituit de revista „Realitatea Ilustrată", pentru alegerea unei Miss România, pe anul 1930, au început şi zilnic primim la redacţie nenumărate înscrieri.

Cititoarele noastre şi publicul femenin din ţară s'au putut convinge atât din relatările presei mondiale cât şi din povestirile d-rei Magda Demetrescu (Miss România 1929), publicate în ziarul „Dimineaţa" şi despre seriozitatea concursului nostru şi despre minunata recompensă acordată frumuseţii.

De data aceasta, concursul de frumuseţe se va desfăşura cu şi mai mult fast decât cel trecut, pe deoparte pentru că avem experienţa necesară, şi cunoaştem precis felul cum se desfăşoară concursul internaţional la Galveston, pe de alta pentrucă în urma cererii publicului, am hotărît ca anul acesta, concursul să fie public.

Vom institui jurii de alegere judeţene, care să aleagă pe cele mai frumoase din regiunea lor, iar dintre acestea care vor veni la Bucureşti, o comisiune centrală, alcătuită exclusiv din artişti, pictori şi sculptori va alege pe Miss România 1930.

Intregul concurs la Bucureşti va fi filmat de către casa „Gaumont" sub regisoratul d-lui Jean Mihail.

Am început pregătirile de timpuriu spre a evita gerurile mari, cari la noi sunt de obiceiu pe la sfârşitul lui Ianuarie şi începutul lui Februarie, şi spre a avea timp suficient ca după alegere, Miss România împreună cu celelalte concurente europene, care vor pleca la Galveston, să facă o călătorie de agrement, în toate oraşele mai mari ale vechiului continent. In felul acesta, călătoria, una dintre cele mai atrăgătoare părţi ale concursului de frumuseţe, şi care se face cu un lux şi un fast extraordinare, se prelungeşte cu două luni.

Condiţiunile de participare la concursul din anul acesta sunt aproape identice cu cele din anul trecut, şi anume:

CONDIŢIUNI DE PARTICIPARE

Candidata trebue să aibă vârsta de cel puţin 16 ani şi nu mai mult de 24.

Trebue să nu fie, nici să nu fi fost căsătorită.

Să trăiască la părinţi sau din muncă cinstită şi să aibă o purtare perfectă morală.

Nu sunt admise artistele de orice fel şi nici manechinele.

La acest concurs poate participa oricare din candidatele la concursul nostru din anul trecut, întrucât n'a depăşit limita de vârstă. Nu pot lua parte, însă, acele domnişoare, care se vor fi prezentat la vreun concurs internaţional.

Fotografia care ni se trimite, să fie de dată cât mai recentă. Această fotografie n'are decât un rol eliminatoriu. Noi emitem invitaţiuni la concursurile judeţene, care se fac în fiecare capitală de judeţ şi în Bucureşti prin prezentare personală.

Buletinul, care se află în pagina 28, trebue completat cu cea mai mare exactitate şi pus într'un plic cu fotografia. Pe plic se va scrie, pe lângă adresă (str. Constantin Mille No. 7, Bucureşti I) şi indicaţia: „pentru concursul de frumuseţe pe 1930". Aceeaş indicaţie trebue s'o poarte şi corespondenţa adresată nouă, relativ la concurs.

BULETIN PERSONAL

Numele şi pronumele . . . .
Adresa: Strada . . . . . . No. . . . .
Comuna . . . . Judeţ . . . .
Profesiunea . . . .
Locuesc *) . . . .
Vârsta . . . .
Inălţimea . . . .
Grosimea taliei . . . .
Culoarea părului . . . . Greutatea . . . .

*) Se va indica, în acest loc, dacă domnişoara locueşte la părinţi, la rude sau singură.

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

AS V 127 + a = 7,b = 16,c...

CAROL BERTIN avea, în noaptea aceea, înfăţişarea chefliului fără greş; jobenul pe o sprinceană, iar pardesiul ţinut pe mână, mătura, cu o pulpană, trotuarul.

Carol Bertin se întorcea târziu, acasă şi plecase pe jos dela chef, ca să facă mişcare şi să se răcorească.

Făcu o bezea somnoroasă orniciului, care arăta ora două, din vârful unui edificiu, şi salută profund pe un gardist de noapte, care îl privi dispreţuitor.

Deodată îşi aduse aminte că unchiul său îl rugase să vie în noaptea aceea la el. Deşi era cam târziu, totuş Carol traversă boulevardul Haussmann şi se opri, în faţa unei case bogate, unde locuia unchiul său, contele Albert de Rohan. Şi cum Carol privia faţada somptuoasă, gândindu-se la viaţa plină de aventuri, ce ducea acest om, despre care se spunea că posedă cea mai frumoasă colecţie de pietre preţioase şi bijuterii din lume, zări lumina, la o fereastră dela etaj, iar pe perdea se profilau umbre ciudate. Era ca o pantomimă, în care profilul unchiului său apărea şi dispăria, când deodată se zări umbra unei mâini ce ţinea un cuţit.

Carol Bertin se desmetici brusc. Intră în casă; în cabina sa portarul dormia. Poate că fusese adormit cu un narcotic. Carol sui scara, câte trei trepte odată şi pătrunse în odaia, unde zărise lumina. Când deschise uşa, văzu un om mascat căruia, la sgomotul făcut de Carol, îi căzu un volum gros din mână.

In odaia de alături, prin uşa deschisă, Carol Bertin zări, într'o clipă, pe unchiul său, zăcând într'o baltă de sânge.

Omul mascat se repezi la Bertin cu cuţitul, dar acesta, cu spontaneitatea tinereţii, sporită de alcoolul ce băuse, pară lovitura, răsucind mâna ce ţinea arma ucigătoare. Banditul se smuci, scăpă, se repezi încă odată şi se încinse o luptă disperată, care durà mai multe minute. Tânărul însă, aplică banditului o lovitură de picior în genunchi. Acesta păru că se clatină să cadă, se reculese un minut, apoi, cu agerimea unei pantere sări peste un birou şi dispăru.

Carol Bertin tocmai se pregătia că pleca, în urmărirea lui, când privirea-i fu atrasă de un petec de hârtie ce căzuse din mâna banditului, in timpul luptei. Bertin îl ridică şi citi:

„AS V 127+a=7, b=16 c...." aci hârtia era ruptă aşa că n'a putut afla mai mult.

— Ce o fi asta? — se întrebă Carol. Dar în acea clipă auzi un geamăt stins, se repezi în odaia de alături şi văzu pe unchiul său, care fusese rănit, luptându-se cu moartea. Apropiindu-se, Carol îşi dădu seama că victima, nemai putând vorbi, scria ceva, pe zidul alb, muiat în propriul său sânge. Contele scria astfel, o altă formulă:

„A=7, S=9, B=16, d=20, E=8, c=5...."

Când ajunse aci, victima îşi dădu sufletul. Carol Bertin se duse imediat în bibliotecă, voia să vadă ce făcea asasinul, în momentul când l-a surprins. Or, el găsi, lângă bibliotecă, volumul pe care-l răsfoise banditul. Pe coperta cărţii citi:

ASTRONOMIE

Volumul V

După ce telefonă, ca să anunţe poliţia, se cufundă în descifrarea acestor enigme. Ce căuta banditul, în acest volum? Ce însemnau formulele bizare de pe hârtiuţă şi de pe zid?

Carol se chinui multă vreme, până ce observă că primele litere din formula AS V 127+a=7, b=16, c=..... de pe petecul de hârtie, adică literele As, puteau indica termenul „Astronomie", iar litera următoare, V, puteau indica volumul V, adică tocmai volumul, pe care-l scosese banditul din bibliotecă. Ce putea să însemne numărul următor, 127, decât pagina volumului?

Carol Bertin deschisese volumul de astronomie, la pagina 127 dar rămase desamăgit, căci pe ea era lipită o bucăţică de pergament, încărcată de cifre!

	1	2		3	4	5	6	3		7	5	8	9	10	6	11		12	4	3	6	13			
	12	8	11		14	15	9	11		6	2		16	6	10	4	2		7	17	7	9	15		
17	8		8	3		18	11		13	8	19	14	11		13	7	11		20	8	17	7	19	10	8
20	7	5	15		12	4	8	18	10	11		9	15		7	21	3	11		13	11	9	10	8	
19	6	3		7	9	7	9	11	2	15	19	11	11		13	8	3	8							

El privi din nou ciudatele semne din formula de pe hârtiuţă şi constată că au o oarecare legătură cu cele din pergament.

Nu cumva banditul s'a bătut cu contele, ca să-i smulgă secretul acestui pergament? Şi nu cumva contele începuse să scrie pe zid, văzând că va muri, literele ce corespundeau acelor cifre?

In adevăr, el descompuse formulele şi găsi:

A=7, b=16, c=5, d=20, e=8, s=9

Cu ajutorul acestor litere găsite, Carol Bertin se încercă să descifreze pergamentul, înlocuind peste tot cifrele, cu literele corespunzătoare, şi deducând pe celelalte.

(Va urma)

CIMILITURI GLUMEŢE

1) In ce continent se găseşte Austria?
2) Ce se află deasupra unui paratrăznet?
3) Cum putem face dintr'o pereche de pantaloni, un palton?
4) Care este cea mai mică lună a anului?
5) Care este cea mai mare capitală din Europa?

N. B. — Răspunsurile se vor publica în numărul viitor.

Veşnic preocupat de enigme!...

N. R. — Cu numărul acesta începem concursul nostru pe luna Decembrie.

Vom publica o nuvelă, în patru numere. De fiecare dată deslegătorii vor avea de soluţionat câte o problemă cuprinsă în ea. Bineînţeles că vom continua cu publicarea celorlalte jocuri complimentare.

Deslegările se primesc până la 10 Ianuarie 1930.

Cel care va deslega cel mai mare număr de jocuri, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea de 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc cât un volum, din operele autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Ianuarie 1930. In caz de paritate, între mai mulţi concurenţi, vor decide sorţii.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, Str. Const. Mille 7, Etg. II
Director redacţional, NIC. CONSTANTIN
TELEFON 306/67 324/73
PREŢUL ABONAMENTULUI
Pe un an . . . . Lei 400
Pe şase luni . . . . „ 200
Pe trei luni . . . . „ 100
Pentru străinătate . . . . . „ 500

Cupon pentru jocuri

No. 49

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

Deslegările jocurilor pe luna Octombrie

TRIPLU ACROSTIH

Combina, Placard, Târnova, Inturna, anocato, coconar, Ludovic, Lazaret, perinda, fântâna, costuma.

REBUS

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună
Se ascund în rămurele
Noapte bună!

ENIGMĂ

Brăileanu — Ibrăileanu.

ENIGMĂ

Cocoş — Cocos.

REBUS

Ca să scapi de fum, de multe ori te arunci în foc.

ENIGMĂ

Pur — pură.

JOC MITOLOGIC

Pan, Aglae, Melpomena, Hecato, Ceres, Arachne, Themis, Hercule, Eurynoma, Narcis, Adonis. I—II = Palas Athena.

ENIGMĂ

Catina — Cătină.

GOLF DE CUVINTE

Caet, Capet, Capăt, Carat, Cârâe, Carte.

PREMIILE

Au fost premiaţi:
Gh. Vasilescu, **Iaşi**, premiu 1000 lei.
I. Ionescu, Şcoala Normală, **Arad**, premiu 500 lei.
Căp. Perovici Ion, Inchisoarea Militară, **Braşov**, premiu 300 lei.

S'a dat câte o carte la următorii:
Jeny Dumitrescu şi Vasile Silean, **Drăghiciu** (Muscel).
Costel C. Canelly, **Galaţi**.
Ovidiu Idriceanu, **Bârlad**.
Cecilia I. Buretea, **Comarnic**.
Locot. Av. Sohaski P., **Bucureşti**.
Gogu Popescu, **Vulcana** (Dâmboviţa).

In numărul viitor vom publica lista tuturor deslegătorilor.

UMBRA CARE UCIDE

O nouă aventură senzaţională a celebrului detectiv Trevor Gex — **de Rudyard Mullton**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

Autorul, reporter la New-York Herald, pătrunde în mediul bandiţilor din Chicago şi este luat de bandiţi drept un complice al lor, trimis din alt oraş, de un oarecare Jakson, la banditul Charley.

I se comunică ordinul din partea Bandei Crucea Neagră, să se ducă la anticarul Chiang-Su, din New-York, şi autorul pleacă spre acest oraş.

La New-York, se găsise într'o casă părăsită, cadavrul unei femei răstignită pe o cruce neagră.

MISTER WAYAPU

A doua zi m'am înapoiat la New-York. In tren, în compartimentul meu, intră o doamnă foarte elegantă, cu un căţeluş pufos, în braţe. La început, m'am chinuit mult să aflu de unde cunoşteam figura aceasta fină şi totuş voluntară. Semăna perfect cu femeea, pe care o văzusem în taverna la *Japoneza spânzurată*, dar doamna de lângă mine nu era atât de fardată şi avea gesturi aristocrate, pe când aceea era de o extremă vulgaritate. In cele din urmă însă, mi-am dat seama după privirile ascuţite şi un anumit fel de a ridica fruntea, că e una şi aceiaş femee.

Mi-am spus că, probabil banda Crucea neagră, a pus-o să mă urmărească.

—Dacă nu mă înşel, i-am spus, v'am cunoscut undeva, d-nă.

— Vă înşelaţi, îmi răspunse ea.

— Dar atunci aveaţi cu totul un alt aspect...

— D-ta nu-ţi schimbi înfăţişarea niciodată?... E aşa de amuzant uneori să evadezi din mediul tău obicinuit!...

Imi spuse apoi că se numeşte Ana Sethland, că e milionară, că se plictiseşte şi-i plac distracţiile „tari"...

Trebue să fie aventurieră...

★

Am ajuns la New-York, Luni seara, aşa că n'am mai avut vreme să înştiinţez pe Sir Astor Carrington, patronul meu.

Dela gară, am pornit, — după porunca „Bandei Crucea Neagră", — direct, în căutarea anticăriei lui Chiang-Su. Era un fel de baracă de vechituri fără nume, în spatele căreia se ascundea o fumătorie de opium. Un chinez burtos se înclină, în faţa mea, şoptind:

— Ni s'a comunicat comanda; veţi fi foarte mulţumit. Marele chirurg Hong-Ta, este un *tsing* (puţ) de înţelepciune şi un *tsuan* (isvor) de ştiinţă!

Un chirurg? Un fior rece, ca la atingerea unui bisturiu, mă săgetă.

Am fost condus de alţi trei chinezi, prin sala din spatele magazinului, unde, în obscuritate, câţiva chinezi întinşi pe rogojini fumau opium, şi intrarăm într'o cameră mai mică, cu o rogojină pe jos. Alături, se afla o lampă de ars opium şi alta, în formă de mic furnal, pe jarul căreia se înroşiau câteva fiare. O tavă cu mici flacoane colorate şi farfurioare cu prafuri.

Pe pereţi o oglindă de argint şi câteva schiţe chineze, pe lac negru, înfăţişau ciudate scene de chirurgie primitivă, de cauterizări sau torturi cu cleşte şi ace, înroşite în foc.

Trebuia să fug de aci cât mai repede. Ce vroiau oare să-mi facă aceşti inchizitori asiatici?

Am fost poftit să iau loc, pe rogojină.

— Opium?

— Nu, *merçi*.

— Atunci o ţigară? mă întrebară chinezii, cari făcuseră cerc în jurul meu, stând turceşte.

— Cu plăcere.

Mi se dădu o ţigaretă parfumată. Am tras de două ori, o ameţeală dulce mă cuprinse, capul îmi căzu în piept şi n'am mai simţit nimic altceva, decât o fericire, pe cât de nedefinită, pe atât de intensă.

Nu ştiu dacă a trecut astfel o clipă sau o vecinicie. Când m'am trezit, eram singur în cameră. Mi se scosese haina şi mâneca dela cămaşe era suflecată: la lumina palidă a lămpii de copt grăunţele de opium, am desluşit, pe braţul meu drept, un tatuaj...

Era un mic vultur albastru...

Am înţeles că banda Crucea neagră mă trimesese la un „salon" de tatuaj.

Mă pregătiam să ies, din acest barbar institut de frumuseţe, când oglinda reflectă un chip extraordinar. Mă uitai în spatele meu, dar văzui că în cameră nu eram decât eu, şi că oglinda ar fi trebuit să reflecteze figura mea. *Dar în oglindă, nu era figura mea!*

Era un cap impresionant, un profil nobil de vultur. Fruntea înaltă; părul părea că fuge pe spate; ochii îmi fuseseră alungiţi, nasul subţiat, ca şi buzele, iar mustăţile complet rase. O mare cicatrice se întindea dela frunte spre urechi, iar în obraji aveam două minuscule tatuaje albastre, pe pielea bronzată, ca de o excesivă cură de soare!

Eram de nerecunoscut. Figura mea degaja nu numai o expresie nouă, de neînfrânată energie, dar avea ceva exotic, care impresiona profund. Eram victima unui avatar? Mi se introdusese sufletul în alt trup?

Nu mă putui stăpâni să nu admir arta acestor chinezi, maeştri în tatuaj! Dar îndată, furia mea nu mai cunoscu margini. Fusesem tatuat, fusesem mutilat, pentru toată viaţa!

Eşii val-vârtej din sinistrul laborator, dar mă întâmpină chinezul pântecos, care se prosternă, în faţa mea:

— O, Fiu al Vulturului!...

— Ce fiu!?... Ce vultur!?... Ce înseamnă asta?..

— Nu sunteţi mulţumit? Dar e o capod'operă de machiaj! şopti chinezul.

— Cine v'a permis să mă mutilaţi în halul acesta?

— O, Sir, dar totul ese cu puţin săpun sau benzină. Nu ne-am permis să facem decât câteva modificări imperceptibile trăsăturilor, prin sistemul nostru de tatuaj. Restul, cicatricea şi figurile, nu rezistă benzinei. Iată, aveţi aci soluţiile cu care vă veţi reface această mască, grimându-vă în

fiecare dimineață. In timpul unei zile, această grimă este inalterabilă...

Și-mi dădu o cutiuță cu mici pensule și flacoane, făcând semnul tăcerii, cu degetul pe buze.

— Alteță, adăogă el cu vocea tare, ghidul a sosit.

— Ce ghid?

— Ghidul chinez cu care ați venit aci.

— Dar am venit singur.

— Totuș....

In magazinul cu antichități de aur, sidef și lac, mă aștepta un chinez îmbrăcat europenește, care se inclină profund în fața mea.

Am eșit din magazin, urmând ca un automat pe acest om, pe care nu-l mai văzusem niciodată în viața mea, deși el mă întreba:

— Nu v'am făcut să mă așteptați, Alteță? Am venit exact la ora la care mi-ați spus.

— Eu?... Cine ești?....

— Sunteți ușor amețit încă de opium. Va trebui să vă odihniți la hotel și vă veți aduce aminte.

Ne suirăm într'un somptuos automobil, care aștepta la un colț de stradă și peste câteva minute, furăm pe Broadway.

* * *

Stoparăm în fața marelui hotel Pacific-Palace.

Urmat de ghidul chinez, m'am îndreptat printre două rânduri de groomi, cari mă salutau până la pământ, spre ascensor. Liftul ne depuse la unul din cele 35 de etaje și intrai într'un apartament luxos, după ce chinezul se înclină adânc și plecă.

Am rămas singur, într'un salon mare, cu mobile de aur și draperii roșii.

Se părea că sunt cunoscut în acest hotel, în care nu mai călcasem până atunci.

Incepui să explorez apartamentul. Valize, cufere elegante... Smokinguri, haine de sport, o casetă de bijuterii, goală... Lingeria poartă un *W* cu un mic vultur albastru deasupra, așa cum aveam tatuat pe braț.

... acea clipă, un valet intră, anunțând:

— Mister O'Brian.

Cunoșteam pe mister O'Brian: era celebrul bijutier din Broadway.

Impecabil în fracul său cenușiu, cu eterna camelie albă la butonieră, cu bărbuța de don Quichotte, parfumată, bijutierul intră, urmat de un tânăr, cu o servietă neagră:

— Prințe, zise el, permite-mi să-ți prezint pe secretarul meu...

Și apoi, arătându-mă cu un gest larg, rosti teatral:

— Prințul Wayapu, șeful indienilor Incas!

Așadar, treceam drept acest Wayapu.....

Imi spuse apoi că mi-a adus bijuteriile, pe cari i le dădusem în păstrare, conform înțelegerii, — despre care habar n'aveam!

Secretarul goli servieta de cutiile în care se aflau splendide brățări, pandantive și podoabe de diamante!

Atunci, se făcu lumină în mintea mea: Banda Crucea Neagră atrăsese într'o cursă, pe veritabilul Wayapu, șeful indienilor Incas, care se afla probabil la New-York, îl ucisese poate, în taraba chinezilor, și mă trimisese pe mine, grimat, în locul prințului, ca să recepționez această comoară de briliante pe care indianul o dăduse, în păstrarea lui O'Brian.

A, dar vor veni banditii, faimosul Charley sau vre unul din chinezi, ca să-mi ia bijuteriile, și am să-i dau atunci pe mâna poliției!....

Se făcuse târziu. Eram frânt de oboseală. Mi-am scos haina și m'am dus să mă culc, în somptuosul dormitor, după ce-am avut grijă să închid bijuteriile, în caseta secretă.

Dar când trăsei cuvertura de pe pat, am găsit cuibărită, în așternutul meu, pe Ana Sethland!....

— Vino, vulturul meu drag!... îmi șopti ea, întinzând brațele albe spre mine.

Am înțeles că Ana Sethland era iubita veritabilului Wayapu și, sdrobit de oboseală și emoții, m'am prăbușit în brațele ei.

A doua zi, când ne trezirăm din somn, Ana Sethland mă privi în ochi, și râse în falset:

— Ți s'a decolorat cicatricea, Wayapu! O! fiu al vulturului, știam eu că ești un impostor!

Am înțeles asta de acum o lună, când ai sosit la New-York. Ești specialist în bijuterii, nu-i așa? Ai dat eri o frumoasă lovitură cu O'Brian! Ce ai zice, o fiu de zei, dac'aș suna și te-aș da pe mâna poliției?....

Simțiam că-mi voi pierde capul....

Dar Ana Sethland îmi cuprinse grumazul, cu brațele ei parfumate, și-mi șopti:

— Fii fără teamă!.... N'am să te denunț. Imi place îndrăzneala ta.... Și apoi.. te iubesc!.....

FEMEEA CRUCIFICATĂ

A doua zi am cerut o întrevedere patronului meu, lui Sir Astor Carrington. El nu mă recunoscu.

In cele din urmă, când am reușit să-l conving că Wayapu și reporterul său erau una și aceeaș persoană, care se afla în fața sa, și să-i povestesc, pe larg, pățania mea, Sir Astor își frecă mâinile de bucurie:

— Bravo, *my boy*, mergi înainte! Fă pe Wayapu, până ce vom pune mâna pe Crucea Neagră.

(Va urma)

Poşta medicală a „Realităţii Ilustrate"

Roşaţa tenului şi a nasului

D-nei Eufrosina V., Brăila.

Vă vom scrie ceva mai pe larg, în această chestiune.

E greu a face să dispară acest defect cosmetic. Trebue mai întâi să cunoaşteţi cauzele acestei roşaţe. La d-voastră nu ştim cui să o atribuim, fiindcă noi aci suntem siliţi a pune diagnosticul la distanţă.

Aceste roşaţe sunt cauzate, în general, de influenţa frigului, a gerului, spălării cu un săpun rău, sau dormitului, în cameră rece. E pricinuită de o dilatare a celor mai fine capilare (vase sanguine) de pe faţă.

Vă sfătuesc să vă săpuniţi nasul şi părţile roşii cu un *săpun de ichtyol* şi apă călduţă seara, la culcare. Să lăsaţi spuma să se usuce şi a doua zi dimineaţa vă spălaţi cu apă caldă. Tot aşa zilnic.

Tot astfel vă puteţi spăla cu o *soluţie de alumen* (5 grame alumen la fiecare 100 gr. apă).

Aţi putea, în locul celor de mai sus să vă ungeţi nasul seara cu o *pomadă de ichtyol* (Ichtyol 5 gr.; Lanolină 10 gr. vaselină 10 grame), sau o *pomadă salicilică* (acid salicylic 1 gr. coldcreame 49 gr.).

Incercaţi toate astea şi scrieţi-ne, după o lună, rezultatul.

Comedoane. — Pori mari în piele

D-lui „Libiamchin Matha".

Comedoanele, adică punctele negre ce le aveţi pe nas şi despre care d-voastră spuneţi că storcându-le, între două degete ar ieşi ca un viermuşor, nu sunt decât grăsime a pielii, acumulată în caneliculele pielei, care la capătul din afară au un punct negru (din cauza prafului şi murdăriei).

Fiţi sigur că o să vă dispară, după un timp.

Să adăogaţi apei, cu care vă spălaţi faţa, puţin *borax* şi seara să vă ştergeţi cu vată muiată în *spirt saponat Kalin*.

Dacă aveţi *multe* comedoane, încercaţi a vă unge seara cu *săpun verde* şi deasupra vată. Dimineaţa vă spălaţi cu apă caldă.

Pete galbene pe faţă

D-rei Mucia-Cios, Bucureşti.

Iată reţeta:

Precipitat alb de Hg şi *bismut subnitric*, câte 1 gram. Lanolină 25 gr.

Ungeţi-vă seara, iar dimineaţa, după spălare, pudră de orez.

Contra căderii părului (gras)

Libianul

Fricţionaţi zilnic, la rădăcina părului, cu un tampon muiat în Apă de colonie 100 gr. T-ra de cantaridă 10 gr. ol. ricini 10 gr.

„Visele şi glandele cu secreţiune internă"

D-lui R. d'Ameraç, Brăila.

Regretăm a fi uitat numele autorului. Cartea e scrisă în limba germană.

Untură de peşte

D-nei Aglaia Popescu.

Se poate lua cu puţină lămâie sau cu o măslină.

După ce luaţi untura, ştergeţi-vă bine gura înlăuntru ca şi limba cu o batistă.

O puteţi lua şi'n bere.

Abdomen, burtă şi fesele grase

Semn de întrebare.

Numai masagiu, gimnastică (anumită) v'ar putea folosi.

Obiceiuri rele

Un nenorocit.

N'aveţi grijă. Vă puteţi vindeca. Lăsaţi-vă *cu totul* de acest obicei. Hrăniţi-vă bine; faceţi hidroterapie în casă şi intraţi *cu curaj* în căsătorie. Primul eşec să nu vă descurajeze. Nu vă potriviţi reclamelor celora cari vor să vă înşele.

Anemie, nervozitate, coşuri

Jack.

Mâncaţi zilnic ficat fript 200 gr. pe zi. Luaţi un flacon de glycerofosfat de calciu *Robin*, iar pentru coşuri vă recomand un tratament cu *raze ultraviolete*.

Mâncare prea multă

Tizic-elev, Piatra-N.

Nu cumva sunteţi diabetic? Analizaţi-vă urina la un laborator, spre a vedea dacă n'aveţi zahăr şi apoi scrieţi-ne.

Obezitate

I. dela Prut.

Căutaţi în numărul 46 al „Realităţii" răspuns în privinţa obezităţii.

Medicamente nu folosesc afară de cazul când obezitatea e în legătură cu o lipsă de funcţiune a glandei *tiroide*, ceeace probabil nu e cazul d-tră.

Lipsa regulei

Liana de Rossa.

Nu fiţi îngrijată. Nu se poate întâmpla nimic grav.

Lipsa de regulă e datorită fie *anemiei*, fie unei alte cauze *locale*. N'ar fi rău să vă arătaţi unui medic.

Sistem nervos sdruncinat

Funcţionar Podul Iloaiei.

Luaţi un flacon de bromură. Să nu beţi deloc cafea, ceai, spirtoase (vin, rachiu, coniac). Duceţi o viaţă liniştită.

Obezitate

Fred. Br., Iaşi.

Nu putem răspunde la toţi prin poştă şi apoi nici mărci poştale nu trimiteţi, pentru răspuns.

Fructele dulci, făinoasele şi grăsimile de tot felul îngraşă. Gimnastica nu îngraşă picioarele, când ştii cum s'o faci.

Metroragii :

D-nei G.

Credem că singurul leac ar fi un *raclaj* şi sunteţi datoare să-l faceţi fiindcă hemoragiile prea dese vă slăbesc.

Trebue însă să vă arătaţi unui specialist ginecolog, neapărat.

Tuberculoză

Apolodor, Craiova.

Poate „un om să mănânce zilnic lămâi şi să se hrănească insuficient" şi totuş să *nu* se îmbolnăvească de tuberculoză ?

Intrebarea d-tră e prea naivă.

Citiţi orice broşuri despre tuberculoză şi veţi vedea, cum „se ia" boala.

Excursiune la Paris

pentru intelectuali, — în vacanţele Crăciunului 19 Decembrie — 6 Ianuarie, cu şedere de zece zile la Paris, Versailles, Fontainebleau.

Se vor vizita şi oraşele: Venezia, Milano, München, Viena. Numărul participanţilor este limitat la 34 (paşaport colectiv). Costul, inclusiv absolut toate cheltuielile (hoteluri primul rang, vagon cu paturi, etc.) Lei 25.000.

Informaţiuni şi programe detailate la Mr. A. B. Borgos, pe adr. ing. Erdés, Bucureşti, calea Victoriei, No. 168.

Sfaturi pentru Frumuseţe

Beatrice. Pudra care convine tenului dv. şi cu care v'aţi deprins mai de multă vreme. Sunt multe pudre bune în comerţ.

Peticuţa. Nu cunosc nici o carte relativ la creştere în lungime. Gimnastică multă, mers în aer liber. Viaţa sedentară predispune fetele la îngrăşare şi le opreşte la crescut. Americanele nu rămân niciodată mici de statură, căci ele fac gimnastică foarte multă.

Gena, Pentru ride ca **Marioara I.,** din revistă. Pentru sprâncene rare: Pilocarpină 0.50. Ulei de ricin 50 gr. Ungere cu o pensulă mică în fiecare seară.

Pănişor. Veţi spăla mâinile cu făină de migdale şi săpun de Marsilia. Apoi le veţi unge cu glicerină 50 gr. Apă oxigenată 100 gr. Gălbenuş de ou 5 gr. Veţi purta mănuşi veşnic la frig. Nu purtaţi mâneci strâmte.

Lucica, Pimpette, Al. Stone. Imi spuneţi c.. sunteţi foarte tinere. Totuşi, puteţi utiliza chiar la vârsta dv. o cremă pentru obraz. Nu e periculos, din potrivă. Seara veţi spăla obrazul cu 100 gr. orz fiert, cu un litru apă şi 50 gr. arpăcaş. După fierbere de o jumătate de oră, strecuraţi şi puneţi 2 gr. formol şi 5 gr. tinctură Benzoe. Apoi veţi utiliza crema: Resorcină 1 gr. Hg. pp alb 2 gr. Vaselină Lanolină a 15 gr. Ichtiol 1 gr. Dimineaţa veţi utiliza din nou apa de toiletă şi astfel veţi scăpa de coşuri.

Rose-Marie. Pentru ridele dv. veţi utiliza următoarea apă de toiletă alumeu crud 2 gr., apă de roze 100 gr., glicerină 20 gr., apă oxigenată 50 gr., sulfat de aluminiu 1 gr. Apoi crema, de care mă întrebaţi. Tot pentru ride este recomandabil masajul, pulverizări cu apă rece de ploaie, cataplasme calde cu făină de orz şi arpăcaş, ghiaţă etc.

Vladislava B. Da, e bună apa de toiletă de care mă întrebaţi şi, în urmă, crema. Crema o veţi utiliza la 2 zile odată având tenul cam gras. Şi soluţia pentru gene, e foarte bună.

Ada-Alba. Nu cunosc nici o cremă, care să înlocuiască cu totul pudra. De ce vreţi să renunţaţi la pudră, mai ales când aveţi nasul roş şi lucios?

Reţeta unei creme bună pentru albit, o veţi găsi într'unul din numerele trecute, ale revistei. O apă pentru albit este: Apă de roze 100 gr., glicerină 20 gr., apă oxigenată 50 gr., zeama de la o lămâie. Hidrochinonă 1 gr. Pentru transpiraţie veţi utiliza alumeu crud 2 gr., apă de roze 100 gr., tamponări cu vată şi apoi pudrare cu talc şi Licopodiu, părţi egale.

Anna Karenina. Nu cunosc scumpă doamnă, conţinutul cremelor de care mă întrebaţi. Probabil că nu conţin bismuth. Pentru întrebarea cu N. 2 adresa dvs. personală.

Monica cea necăjită. — Pentru tenul dvs. împodobit cu pestrui şi coşuri, sunt bune ambele creme de care mă întrebaţi.

Viorica Crivei. Tenul nu se strică dacă e pudrat regulat. Depinde însă şi de pudră. Eu nu am preferinţă pentru nici o marcă. Pentru pistrui veţi utiliza: Hidrochinonă 2 gr., unt de cacao 40 gr., ulei de vaselină 20 gr., apă oxigenată 20 gr., Lanolină 20 gr.

Mimoza Sensitiva. Bine înţeles drăguţă doamnă că slăbind, pieptul va slăbi şi el, lăsându-se. Vă tentează acum o cură de slăbire?

Cum își făceau egiptenii, culorile lor rezistente

Combinațiuni de pământuri colorate, uleiuri minerale și vegetale, care s'au dovedit a fi de o calitate extraordinară

Toți câți au văzut mormintele pictate, din Egipt și alte opere de artă, ale vechilor egipteni, au fost uimiți, desigur, de frăgezimea coloritului lor.

Dănțuitoare, pictate pe un mormânt egiptean, vechiu, de patru mii de ani. Albastrul, atât de rezistent, al acestei picturi, este făcut din lapis-lazuli, piatră semi-prețioasă.

Prezentăm aci picturi și statui colorate, care, în multe cazuri, numără mai mult de 5.000 ani, și totuș culorile lor sunt atât de fragede, au rămas atât de nepăsătoare, la timp, ca și când ele ar fi fost pictate de abia eri. Și când ne gândim, că sunt atâtea tablouri, pictate de abia câteva secole, de maeștrii vechi care astăzi, arată culori șterse sau schimbate!

Pictură realistă, veche, egipteană, înfățișând o pasăre. Culorile sunt nealterate.

Care a fost secretul acestor culori durabile, ale vechilor egipteni?

Oamenii de știință au făcut, de curând, analize amănunțite, ale pigmenților găsiți, în aceste picturi vechi și ei pot să răspundă la această problemă. Desigur însă că răspunsurile, oricari sunt ele, nu vor fi de mare folos, artiștilor moderni, din pricină că, astăzi, ritmul vieții e foarte repede, și nimeni n'ar avea timpul și răbdarea să-și prepare culorile, în chipul cum o făceau egiptenii.

Culorile egiptenilor erau produse prin combinațiuni, foarte ingenioase, din pământuri colorate, din uleiuri minerale, pietre semi prețioase și chiar din vegetale. Fiecare artist își prepara propriile sale culori, sau dacă-și putea permite acest lux, trecea sarcina aceasta, elevilor săi. In orice caz, însă, aceștia din urmă, trebuiau să fie sub stricta lui supraveghere.

Una dintre culorile cele mai grele de obținut, așa ca să fie durabilă, este culoarea albastră. Totuș, nuanțele de albastru, ale vechiului Egipt, au parvenit până la noi. Artiștii făceau acest albastru ori de câte ori puteau, din lapis-lazuli pulverizat. Lapis-lazuli este o piatră semi-prețioasă, a cărei culoare prezintă nuanțe dela albastrul cel mai închis, până la azuriul cel mai deschis. Dar această piatră n'are niciodată o culoare ștearsă. O bucată de lapis-lazuli rămâne de aceeaș culoare, cum a fost formată de forțele naturale, câteva milioane de ani, mai înainte. Prefacerea ei în pulbere, nu-i distruge această calitate. Fără îndoială că ea este costisitoare. Dacă un artist nu și-o poate procura, el întrebuințează sticla de culoare albastră, pisată.

Un vas vechi, de 5 mii de ani, a cărui culoare roșie a rămas nealterată.

Sticla, după cum mai toți știu, e făcută din nisip și anumite substanțe, care ușurează topirea ei, la căldură. Culorile pe care sticla le are, îi sunt adăugate. Egiptenii, cari nu aveau mijlocul să-și procure lapis-lazuli, fabricau o sticlă cu cupru, care se prezintă cu o nuanță albastră. Inainte ca sticla să fi fost gata, ei o scoteau din cuptor și o lăsau să se răcească. O asemenea sticlă, incompletă, este ceeace lucrătorii numesc „frit". Această sticlă se pulveriza, se amesteca cu diferite uleiuri și căpăta, astfel, aceeaș culoare albastră durabilă, ca și piatra semi-prețioasă.

Pensulele de pictat erau făcute din trestie, ale căror capete aveau proprietatea ca, stând în apă, să se desfacă, în fibre subțiri, așa încât să formeze o pensulă, mai mult sau mai puțin fină.

Paleta se făcea din lemn subțire; era pătrată, cu o gaură la capătul de jos, spre a pune pensula în ea. Cele mai vechi palete găsite, au compartimente, pentru diferite nuanțe de culori: galben, roșu, albastru, alb, negru și verde.

Capul unei femei egiptene, rămas dintr'o frescă murală.

Pe paletele din timpul grandoarei vechei arte egiptene, se găsesc trei varietăţi de galben, trei de brun, două de roşu, două de albastru şi două de verde, aşa încât, în total, existau 14 sau 18 culori diferite.

Ei obţineau negrul arzând oasele animalelor. Nuanţele de alb erau făcute din ghips, amestecat cu albuş de ou, sau cu miere; unele nuanţe de galben erau făcute din vegetale. Culoarea roşie se obţinea din scoici şi era foarte scumpă. Se mai prepara culoarea roşie şi din gogoşile produse de nişte insecte, aşa cum o prepară azi chinezii, dar culoarea scoicilor era mult mai rezistentă.

Singura culoare brună — pământul de Sienna — se mai întrebuinţează şi astăzi, de către pictori.

Este interesant că egiptenii cei vechi cunoşteau mai multe nuanţe de culori, decât vechii eleni, cari — după cum reese din epopeele lui Omer — nu puteau să deosibească decât trei, sau patru culori, esenţiale. Mai târziu, grecii au învăţat şi ei, caşi romanii, dela Egipteni, să întrebuinţeze şi să prepare diferitele culori.

Pisică sălbatică egipteană, căţărată pe o ramură de lotus. Pictura pare că a fost făcută eri.

Egiptenilor le plăceau mult culorile vii, ei colorau şi împodobiau cu tablouri pereţii caselor, coloanele templelor, mormintele faraonilor, vasele, statuele zeilor şi zeiţelor.

Obişnuiau să întrebuinţeze de altminteri şi pietre colorate, în clădirea templelor, şi astfel, în insula Philae (Nubia) se găseşte, pe locul unde se crede că a fost mormântul lui Osyris, heroglife, tăiate în blocuri de granit, de culoare portocalie.

Procedeurile egiptene, de prepararea culorilor, s'au păstrat multă vreme, aşa se explică faptul că într'una din sălile templului lui Isis, care s'a păstrat încă destul de bine se găsesc picturi, din secolul al VI-lea, după Christos, cu subiecte religioase creştine, datorite copţilor, şi care au şi azi toată frăgezimea culoarei.

Egiptenii pictau capacele, tăiate după forma omului, în care puneau mumiile. Cele mai multe dintre culorile întrebuinţate atunci, s'au păstrat până azi. Uneori se găseşte deasupra lemnului sau metalului din care se făcea acest capac, un soi de smalţ colorat, verde sau albastru.

Sălbatecii Europei nu sunt sălbateci

(Urmare din pag. 4-a)

Ca toţi adevăraţii artişti, ca japonezii bunăoară, laponul nu reproduce decât ceeace vede, şi osul de ren sculptat, nu arată, cele mai adesea ori, decât.... tot reni, reni la odihnă, reni sărind, reni înhămaţi la săniuţe, reni în libertate, reni la păşune. Devine aproape o obsesie! Dar câtă realitate, în aceste animale, reproduse de artişti inconştienţi, cari nu cunosc nici regulele cele mai elementare, ale artei lor! Câtă observaţie, în aceste mişcări fotografiate, dacă se poate spune astfel, atât de pregnant sunt redate. Câtă hotărîre, în conture! Câtă simplicitate! Simplicitate savantă, care face că, privind pe un lapon în timp ce sculptează, pe oase de ren, ai impresia că vezi la lucru un artist, de odinioară, din timpurile, când regulele nu erau stabilite, consacrate de utilizare şi de maeştri, când fiecare pictor sau fiecare scultor se conducea, după inspiraţia personală şi nu se încredea decât în darul cu care-l hărăzise soarta.

Dupăcum se vede, în această ţară, unde se spune că nu e nimic, se pot totuş găsi financiari, poeţi şi artişti, ceeace alcătueşte, de fapt, o naţiune civilizată.

Singură, muzica e necunoscută în Laponia. Moravurile n'au nevoe să fie îmblânzite, aci.

(După Chusseau-Flaviens)

Drumurile omenirei

(Urmare din pag. 8)

Fiecare poate însă să lucreze cu spor. Orice om, fie tânăr sau bătrân, îşi poate spune: „Să nu mai rătăcesc de aci încolo. Să-mi aleg propriile mele căi şi să pornesc în acea direcţie, fără să-mi pese de cum suflă vântul".

Venim în viaţă lacomi după adevăr, gata la orice eforturi. Toţi copiii pun întrebări, cu acei ochi nedumeriţi ce sunt mereu în căutarea înţelegerii. Acei însă, cari au crescut mari şi bătrâni, în ritmul vremii, descurajează, de obiceiu, pe micii neştiutori.

Copilul porneşte plin de nădejde, încredere, energie şi dorinţă de muncă. Nici urmă de rătăcire, sau de-a merge după bătaia vântului. Dar anii trec şi aceste însuşiri frumoase mor, una câte una. Efortul, care la început părea însăş duhul vieţii, apare mai târziu drept „prostie copilărească". Singuri ne resemnăm, la mediocritate.

* * *

Din fericire, sunt câţiva, puţini, e adevărat, cari îşi aleg căi proprii şi le urmează, cu îndârjire. Sunt cei puţini, cari schimbă lumea şi o fac mai bună. Acei cărora le datorăm adevărurile ştiinţei, pacea în guvernare şi tot ce avem, mai de preţ.

Alegeţi-vă drumurile voastre, *pe o cale largă dacă e posibil, sau şi pe o cale mai îngustă, dacă nu se poate altfel.*

Fie însă drumul lung sau scurt, hotărîţi-vă de-a stărui şi de a-l urma, din proprie iniţiativă. Nu vă lăsaţi rătăciţi şi înfrânţi!

N. L. R.

REALITATEA
ilustrată

HENRI BAUDIN

Apreciatul artist francez, vorbeşte cititorilor „Realităţii Ilustrate".

ANUL III. — No. 50. — 7 DECEMBRIE 1929 32 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată

FEMEEA ȘI ȘARPELE

(Frumoasa MYRNA LOY, dela „Warner Bros")

Marca mondială „URS"

Tacâmurile Berndorf corespund în ori ce privință pretențiunilor celor mai exigente de astăzi. Aceste tacâmuri se disting mai ales prin formele lor frumoase, cari satisfac gustul cel mai perfect, iar din punct de vedere technic sunt executate atât de solid, încât își mențin aspectul lor frumos, chiar după mulți ani de întrebuințare. Posedăm un asortiment bogat în stiluri moderne și istorice, care ne dă posibilitatea de a satisface toate cererile și IN CONDIȚIUNILE CELE MAI CONVENABILE.

FABRICA DE ARGINTĂRIE
BERNDORF S. A.
BUCUREȘTI, Str. Cazărmei No. 89

Magazinul de desfacere
FUNDAȚIUNEA CAROL I
— vis-a-vis de Palatul Regal —

Aveți Mătreață? — ? — Vă cade părul?

O SINGURĂ INTREBUINȚARE a minunatului produs **CAPRIOLINA** vă scapă IMEDIAT și ptr. TOTDEAUNA de aceste DOUĂ neajunsuri, care adesea-ori vă desgustă și vă indispun. NIMIC MAI RECOMANDABIL — spre FOLOSUL și bucuria Dv. — de cât să COMANDAȚI CHIAR AZI un borcan

„CAPRIOLINA" care costă numai Lei 100.-

Reprezentant: **JACQUES SIRKUS, București I, Smârdan 23** etaj

Vai de mine! **PASTILELE PENTRU PIEPT** **Să trăiască!**

EGGER

se bucură de peste 69 de ani de preferință generală

Mă sufocă tusa! Sunt răgușit!

CONTRA TUSEI ȘI RĂGUȘELEI
GUST BUN, EFECT SIGUR și REPEDE

Pastilele ptr. piept **EGGER** m'au salvat

LA TOATE FARMACIILE ȘI DROGUERIILE

PĂLĂRII
PĂROASE și PLUȘ
VELOUR SUPERIOARE

Au sosit ultimele modele
Cumpărați eftin la Magazinul
I. Torcătoru-Țicu
CALEA VĂCĂREȘTI 14.
(vis-a-vis Hala de Mobile)

Ochelari

cu sticlele cele mai bune se găsesc la Magazinul Societății de Binefacere
„AMICII ORBILOR"
Medic specialist dă consultații la cei ce au nevoe.
PASAGIUL IMOBILIAR
Intrarea prin Calea Victor ei, 48
vis-a-vis de Terasa Oteteleșanu

ESTE ADEVARAT.. PARFUMUL Dv, M'A ATRAS IMEDIAT!

Și eu care credeam că bărbații îl detestă!

Parfumurile ordinare, da; dar ceeace emană dela d-voastră este atât de pur, atât de fin și atât de durabil. Știți d-voastră, că ași fi vrut să-mi procur parfumul d-voastră cu miros de liliac, — atât de mult mi-a plăcut!

Ceva mai târziu ea îi dezvălui tot secretul: o delicioasă cutiuță de parfum compact Aziadé. Deșurubând capacul minunat decorat, ea luase puțin din fermecătorul parfum de liliac pe vârful degetului și după ce l[...] trecut prin părul lui cu drăgălășenia obișnuită oricărei femei, el își făcuse convingerea că acest parfum are avantajul că miroase vreme îndelungată și mirosul nu s'a evaporat tot timpul seratei. Intr'adevăr o urmă imperceptibilă din parfumurile compacte ale casei AZIADE vă parfumează pentru tot timpul zilei.

Parfumurile compacte AZIADE se găsesc în mirosurile următoare: LILAS, VIOLETTE, LAVANDE, JASMIN, MUGUET OEILLET ORIGAN, MIMOSA, GIROFLEE, HELI[...]TROPE, IRIS, ROSE și POIS DE SENTEU[...]

PARFUMURILE COMPACTE DE LU[...] sunt preparate de către casa „LES PA[...]FUMS" din Asnieres (Seine) Franța. F[...] care miros în parte se găsește într'o cutiu[...] de galalith, frumos decorată și se vinde l[...] prețul de Lei 60 cutia.

PARFUMURILE COMPACTE se găsesc pretutindeni și la PARFUMERIA ELITEI, București I, Calea Victoriei, 39.

REALITĂŢILE VIEŢII

Boala Jazzului. — Căsătorie prin hipnoză. — Adulter legitim. — Garoafa fatală. — Un autograf original. — Prihorul în faţa microfonului. — Radio-ul detectiv.

ÂNĂ acum adversarii jazzului vorbiau de „boala jazzului" vrând să desemneze furia celor cuprinşi de patima dansului. Dar iată că există într'adevăr un morb al jazzului, oficial recunoscut în America.

Miss Myrtel Iuny, dansatoare la cabaretul d-lui Douglas Horham din New-York, a dat în judecată pe patronul său, deoarece, din pricina muncii istovitoare, suferă de boala jazzului. Drăgălaşa miss susţine că dansul seral, în sunetele orchestrei negre i-a sdruncinat într'atâta sistemul nervos, încât, când aude saxofonul sau banjo-ul, vrând nevrând, începe să joace, în ritmul jazzului, fie dimineaţa, la prânz sau noaptea. Îi e cu neputinţă, să se sustragă acestei înrâuriri ciudate şi se face ridicolă căci nu mai poate umbla ca lumea, când aude acea muzică excitantă: se mişcă numai, în pas de dans.

Întâmplarea aminteşte de basmul cu fluierul fermecat: cine-i auzia sunetul, trebuia să joace, cu sau fără voia lui, şi în acest chip, ciobănaşul isbuti să capete mâna domniţei şi să stăpânească mândra împărăţie.

Miss Myrtel Iuny n'a obţinut mâna vreunui făt-frumos, prin arta picioarelor sale, dar a avut parte, în schimb de judecători foarte galanţi, cari i-au admis plângerea. Au făcut responsabil pe proprietarul cabaretului de „îmbolnăvirea" dansatoarei, condamnându-l la 25.000 dolari despăgubire.

ATĂ o boală productivă. Pe când în deobşte pacientul suferind cheltueşte o avere, cu doctori şi leacuri, miss Iuny capătă frumuşica sumă de 25.000 dolari. În schimbul unei asemenea sume, mulţi şi multe ar lua asupra lor riscul nouei boli.

În orice caz, domnişoara Iuny pare o persoană, asupra căreia incontestabila putere sugestivă a muzicei de jazz are o mare influenţă. E însă o sugestie mai puţin periculoasă, decât acea exercitată de către un medic, din Marsilia, asupra unui industriaş, din aceiaş localitate.

Jules Simon, acesta e numele industriaşului, fiind bolnav de nervi, fusese internat într'un sanatoriu, condus de un medic tânăr înzestrat cu puteri hipnotice. Datorită îngrijirilor acestui doctor, pacientul se însănătoşi curând, dar rămase multă vreme încă, sub influenţa post-hipnotică. Sub această presiune el ceru şi luă în căsătorie, pe sora medicului, pe care o cunoştea doar din vedere. Martorii la cununie declară, că Jules Simon făcuse impresia unui om, care suferă de turburări mintale, sporadice. Două zile după cununie, tânărul soţ povesti prietenilor săi, că intenţionează să cumpere o vilă deoarece vrea să se însoare. Aceia uimiţi, îi ripostară că se căsătorise doar de abea două zile. Jules Simon protestă energic, iar acum cere desfacerea acestei căsnicii, încheiate fără ştirea eului său conştient.

La început, judecătorii păreau foarte sceptici, dar deoarece toţi martorii depuneau în favoarea acuzatorului, au dat mai multă atenţie cazului.

Căsnicia, încheiată în împrejurări atât de ciudate, a fost anulată.

OŢII Brison, în schimb, sunt osândiţi să convieţuiască mai departe, ceeace, de-altfel, nu constitue pentru dânşii o pedeapsă prea grea, aci nefiind vorba de o căsnicie contractată sub influenţa hipnozei, ci de un simulacru de adulter reciproc, care ar putea sluji, cu succes, de subiect, unui vodevilist.

Soţii Brison, căsătoriţi de o lună, într'un sat francez, se mută la Paris. Într'o zi doamna găseşte pe stradă un portofoliu, conţinând câteva mii de franci, o carte de vizită cu un nume şi un număr de telefon. Doamna Brison cere la telefon numărul însemnat pe cartea de vizită. Un glas bărbătesc îi răspunde. Păgubaşul nu era acasă. La celălalt capăt al liniei se află un prieten al acestuia.

— Nu ştiţi, vă rog, dacă prietenul dv. şi-a pierdut portofoliul?

— Nu ştiu doamnă, dar o să vă rog să întrebaţi puţin mai târziu, când se înapoiază. Şi eu îl aştept....

Conversaţia s'ar fi putut termina aci. Însă glasul doamnei prea era simpatic şi conversaţia se transformă în flirt.

În cele din urmă, hotărîră de comun acord, o întâlnire pentru a doua seară, la o anumită masă, dintr'o cunoscută cafenea pariziană. Semnul de recunoaştere avea să fie o garoafă, în mâna doamnei.

A doua zi, spre seară, doamna se duce la cafenea — e prima ei aventură. Ţine garoafa în mână şi se îndreaptă spre masa cu pricina, la care şeade... soţul ei. Vrea să arunce floarea la pământ dar e prea târziu. Bărbatul a văzut garoafa şi a priceput situaţia. Vrea să sară în sus, indignat, dar se stăpâneşte. La urma urmei, nici el nu e chiar atât de nevinovat. El vorbise din locuinţa prietenului său, aseară, când luase naştere idila telefonică şi nu recunoscuse glasul soţiei, după cum nici dânsa nu-şi dăduse seama, că cel care-i vorbeşte e bărbatul ei. Acum doamna e revoltată cu câtă uşurinţă tovarăşul ei de viaţă e gata s'o înşele. Iar soţul nu e mai puţin revoltat de uşurinţa cu care consoarta acceptă întâlniri cu persoane necunoscute. Rezultatul: Ambii cer divorţul. Motivul: Adulter reciproc dovedit. — Cu cine? întreabă judecătorul. — Fiecare cu tovarăşul legitim, i se răspunde. Judecătorul n'a admis acest motiv de divorţ, iar soţii s'au împăcat.

I pentrucă veni vorba de căsătorii şi divorţuri, să mai scoatem încă o poveste adevărată din sacul cu „Realităţile vieţii". De astă dată întâmplarea nu se petrece nici la New-York, nici la Paris, ci în ţărişoara noastră şi anume la Arad.

Un medic dermatolog, din acel oraş, primi în ora sa de consultaţie, vizita unei doamne, care-i ceru s'o scape de un mic defect, pe gambă. Medicul constată că e vorba de un autograf, al unui june bancher din Arad, scris pe piciorul stâng al doamnei, cu o cerneală chimică, a cărei compoziţie sfida arta medicală. Lichidul pătrunsese mai adânc sub piele, decât voise autorul semnăturei şi toate străduinţele dermatologului de-a şterge inscripţia, fură zadarnice. În cele din urmă, — oricât se va fi păzit doamna — a cetit-o şi soţul, care pe baza acestei descoperiri a intentat proces de divorţ.

Bancherul arădean a avut noroc. Ce s'ar fi făcut, dacă victima ar fi scris, de-asupra semnăturei „Bun pentru un milion lei" şi ar fi prezentat, acest cec original, băncii, spre scontare?

CEST proces desminte vorba lui Ben-Akiba, că n'ar fi nimic nou, sub soare. În secolul nostru al minunilor technice, fiecare zi poate aduce ceva inedit.

Aşa, de pildă, radiofoniştii canadieni au avut deunăzi prilej să asculte prin radio un concert improvizat, de prihor. În timp ce se pregătia la staţia de emisiune din Montréal ţinerea unei conferinţe, asupra căilor ferate canadiene, microfonul fu aşezat în apropierea ferestrei deschise. Un prihor se aşeză pe pervazul ferestrei, prinse să ciripească întâi timid, iar apoi, prinzând curaj, dete un concert în regulă. Personalul staţiunei de radiodifuziune înţelese imediat situaţia. Ţinându-şi răsuflarea, se mişcă în vârful picioarelor, făcând în grabă toate pregătirile necesare, pentru transmisiunea improvizatului număr de concert. După terminarea lui, prihorul se avântă în zări şi nici nu luă în seamă grăunţele ce i se puseseră pe fereastră, drept onorariu.

I acum, încă un ultim basm radiofonic, din viaţa reală: De câtva timp era căutată în America o doamnă, al cărei fiu fusese prins de către bandiţii mexicani. Banda cerea o sumă însemnată, pentru răscumpărarea victimei. Dar rudele acesteia nu ştiau adresa mamei, spre a-i comunica soarta fiului. Doamna se remăritase între timp şi nu-i ştiau numele. În cele din urmă le dete în gând să anunţe cazul prin radio şi într'adevăr, metoda avu succes. Peste câteva zile, doamna depuse suma cerută de bandiţi, eliberând pe fiul ei, din captivitate.

Şi iată cum se combină romantica banditismului cu technica modernă!

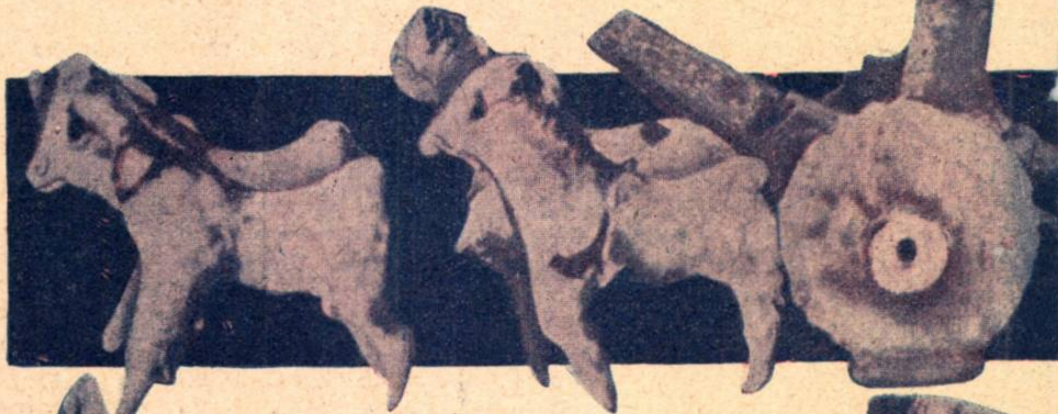
D. Gr.

Cum petreceau femeile din Kish, acum 7000 de ani

Iubiau, dansau și se împodobiau ca și femeile moderne, cu toate că harpele lor n'aveau decât șapte coarde, oglinzile erau din aramă lustruită, iar bijuteriile de ivoriu și lapis-lazuli.

Cap de Somerian, vechiu de peste 7000 de ani: craniul rotund, nasul mare și ochii înfundați în cap. Este una din cele mai vechi statui, sculptate de ***Somerieni.***

Briciu, briceag și instrumente de toaletă ce-au aparținut unei vechi frumuseți a Kish-ului și au fost îngropate cu ea, acum 7000 de ani.

SUS: *O jucărie, de pe timpul vechilor Somerieni, dovedind că acest popor, de mult dispărut, avea care cu două roți, trase de boi.*

Un vas de piatră, pe un suport de aramă: unul din cele mai vechi obiecte de artă, descoperite la Kish. Era probabil întrebuințat la arderea miresmelor, în budoarul vre-unei femei din nobilime.

Obișnuim a crede că strămoșii noștri, de acum 7000 de ani, erau pe jumătate sălbatici și străini de mai toate binefacerile civilizației moderne. Mai ales femeea de acum 70 de secole, ar părea demnă de compătimirea descendentelor ei, moderne.

Recentele desgropări, ale ruinelor dela Kish, în Mesopotamia, cel mai antic oraș al lumii vechi, revelează însă că, femeile din antichitate nu duceau de loc o viață asuprită și mizerabilă, precum se crede. Fetele și matroanele vechiului oraș trăiau, iubiau și se împodobiau, tot atât de mult, ca și femeile din zilele noastre cu lucruri ceva mai deosebite și mai puțin costisitoare.

Mamele își distrau copiii cu jucării, tot atât de fascinante pentru ei, ca și cele mai măestrite miniaturi de aeroplane și automobile, din epoca noastră. Ele le torceau și țeseau hăinuțe, din lână, iar în momente de recreație, le cântau din harpe, cu șapte coarde. Seara îi legănau, la lumina unui opaiț, făcut din carapacea unei scoici, în care ardea ulei. Iși împodobiau casele, clădite din pământ ars, cu statuete de argilă, piatră și fildeș, multicolor.

Femeile și fecioarele când se plimbau, pe străzile așternute cu cărămidă, ale Kish-ului, spre a atrage privirile răsboinicilor, înapoiați din expedițiile contra Semiților, din Nord, sau a Elamiților din Est, își vopsiau obrajii cu dresuri vegetale, își prindeau părul în ace de aramă și piepteni de scoici și purtau fuste largi, de lână.

Iși ungeau corpul cu miresme și se gătiau, în oglinzi de aramă, bine lustruită. Se împodobiau cu colane și brățări de cupru și ivoriu, cu broșe din scoici, prinzându-și vestmintele de lână, cu ace lungi și strălucitoare, de aramă.

Arta înfrumusețărei de astăzi, n'ar oferi prea multe taine, fecioarelor din Kish, în ceeace privește fardul și găteala.

Fără îndoială, femeia someriană nu avea la dispoziție parfumeriile și saloanele de cosmetică, care s'o ajute, în arta seducției; dar sirenele, de acum 7000 de ani, se îngrijiau singure, destul de bine. Aveau ulcelele lor de argilă și vasele de aramă, în care țineau diferite uleiuri, pentru corp, creme și farduri pentru obraji și buze, miresme și unsori, pentru păr.

Cu mult înaintea găsirei aurului și argintului, a diamantelor, smaragdelor și rubinelor, femeile din Kish se gătiau cu bijuterii din aramă, lapis-lazuli, scoici și argilă arsă, în diferite culori.

Aceste podoabe nu erau disprețuite nici de vitejii lor bărbați și admiratori, cari tindeau uneori chiar să le întreacă.

Toate acestea și multe altele încă, s'au descoperit cu ocazia ultimelor săpături, în secularele ruini ale Kishului, întreprinse din inițiativa Muzeului de Istorie Naturală Field, din Chicago și a Universității din Oxford.

Săpătorii, în unele locuri au coborît la aproape douăzeci de metri adâncime și au scos, la lumină, secretele celei mai vechi lumi, a fabuloșilor Somerieni—acel misterioș popor de o civilizație superioară,—cari au venit de prin Asia Centrală, acum vre-o zece mii de ani și s'au stabilit în valea Shinar-ului. Dânșii au ocupat aci partea de Sud a Mesopotamiei și partea de Nord și Vest deasupra Bagdadului de azi.

Cei din Nord erau de rasă semitică cunoscuți sub numele de Akhadieni. Aceștia din urmă, acum șapte sau opt mii de ani, împinseră treptat pe Somerieni spre Sud, până ce-i cotropiră, cu desăvârșire.

Puternicul Babilon și cuceritoarea Chaldee de mai târziu fură clădite pe temeliile imperiului, întemeiat de Somerienii ne-semitici.

Kish-ul, desgropat acum, aparține timpului, când Somerienii stăpâniau orașul.

Kishul era o înfloritoare capitală de regat, cu cel puțin trei mii de ani mai înainte ca bătrânul Abraham să părăsească locul său natal, Ur, pentru a începe călătoria, atât de frumos descrisă în Geneza. Acest eveniment avu loc cam prin anii 2000—1900 înainte de Chr., dupăcum spune C. J. Gadd, în ultimul său volum: „Istoria și monumentele Ur-ului".

Inceputurile Kish-ului se pierd, deci în antichitate. Ca și Erech, oraș mai mic, situat spre Sud, istoria sa intră în domeniul legendei și al mitului. Dar oamenii de știință declară că obiectele, descoperite acum datează de cel puțin, șapte mii de ani. Astfel o jucărie: un car cu două roți tras de patru boi, stabilește faptul că roata care a apărut pentru prima dată în Someria, a fost cunoscută de acum șaizeci sau șaptezeci de secole, în epoca când nomazii

(Continuare în pag. 30-a)

„Realitatea Ilustrată" este autorizată în mod exclusiv să aleagă pe „Miss România 1930"

Ca şi în primăvara trecută, revista „Realitatea Ilustrată" va alege pe „Miss România 1930".

Comitetul american, din Galveston, perfect mulţumit de modul serios, cum revista noastră a organizat primul concurs naţional de frumuseţe i-a dat autorizaţia exclusivă, de-a face alegerea, pentru 1930.

„Realitatea Ilustrată" este prin urmare singura publicaţie îndreptăţită să decearnă titlul de „Miss România" şi să trimeată pe cea mai frumoasă română, la concursul din America.

unele republici. Şi cum pe de altă parte, titlul trebue să fie acelaş, pentru toate candidatele, s'a ales numele englezesc de „Miss", care înseamnă pe româneşte „domnişoară", pentru că „Miss" e uşor de pronunţat şi cu el se evită confuzia, care s'ar produce, dând acelaş titlu, în limba naţională, a fiecărui popor: **„Domnişoara România," „Fräulein Oesterreich", „Mademoiselle France", „Signorina Italia"** etc. „Miss" e scurt şi simplu. **Acest titlu formează proprietatea literară a organizaţiei din Galveston, care l-a inventat, cum a inventat şi concursul de frumuseţe, tot astfel după cum formează proprietatea ei literară şi titlul de „Miss Universe", care se acordă învingătoarei la concurs şi care are înţelesul de cea mai frumoasă de pe glob.**

AMERICANII SUNT INIŢIATORII CONCURSULUI INTERNAŢIONAL DE FRUMUSEŢE

Concursuri de frumuseţe s'au făcut întotdeauna şi la toate popoarele: primul concurs, pomenit în istorie, e acel care a cauzat războiul troian: întrecerea dintre zeiţele Venus, Diana şi Junona, când Paris a fost ales drept arbitru.

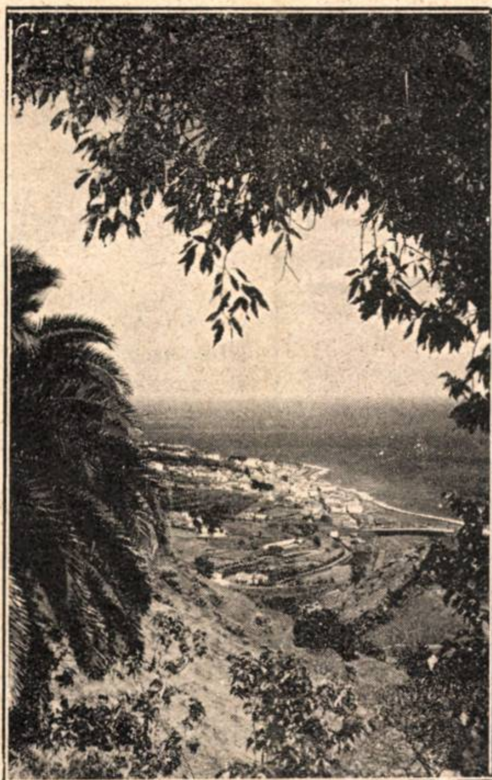
Mai târziu, la jocurile olimpice aveau loc şi concursuri de frumuseţe, iar împăraţii bizantini obişnuiau să-şi aleagă soţiile, organizând concursuri de frumuseţe.

La noi, tradiţia „Târgului de fete", de pe muntele Găina, îşi are începuturile tot într'un concurs de frumuseţe, anual, la care flăcăii cei mai bogaţi îşi puteau cumpăra fata cea mai frumoasă, din câte erau aduse spre vânzare, de părinţii lor.

In timpurile mai moderne, se obişnueşte, ca la oricare bal să se aleagă „regina balului", într'un concurs cu caracter restrâns şi unde hotărăşte numărul voturilor, scrise pe cărţi poştale ilustrate.

După război, oraşul Galveston din Texas (Statele Unite) a luat iniţiativa unor concursuri de frumuseţe americane.

Spre a face cunoscut oraşul în toată America, în 1919, un comitet de cetăţeni fruntaşi organizează primul concurs naţional de frumuseţe. Succesul acestuia a fost extraordinar. Notăm că azi Statele-Unite sunt ţara unde au loc cele mai numeroase concursuri de frumuseţe, aproape o mie anual, dar toate păstrează un caracter local.

Privelişte din Miami, paradisul Floridei, pe care-l vor vizita concurentele

La concursul din Galveston însă, se alegea cea mai frumoasă din Statele Unite, **„Miss Statele Unite".**

In 1925, domnul Willet L. Roe, directorul executiv, din comitetul de organizare al concursurilor, hotărăşte să extindă şi mai mult concursul de frumuseţe anual, şi să-i dea un caracter universal. El se adresează deci diferitelor state europene, republicei Mexico, Braziliei, Statului Cuba, etc., şi invită 10—15 concurente străine, reprezentantele tipurilor de frumuseţe, ale ţărilor respective, ca să participe la o întrecere cu „Miss Statele Unite".

Campionatul acesta, făcut cu o deosebită seriozitate, a stârnit un interes extraordinar, în toată lumea.

Organizaţia din Galveston oferia călătoria şi toată întreţinerea, invitatelor sale: candidatelor, însoţite fiecare de o rudă apropiată.

Din an în an, succesul concursului din Galveston a crescut.

Aceiaşi iniţiatori au găsit şi titlul fericit de *„Miss"*, urmat de numele statului respectiv, spre a desemna pe cea mai frumoasă fată, dintr'o ţară.

„Miss România" şi concurentele europene la Vichy (Franţa).

Intr'adevăr, nu se putea un nume mai fericit. Căci dacă spui „regina balului", „regina seratei", etc., nu se poate spune însă „Regina României", „Regina Spaniei", a Franţei, etc. Celor care sunt alese spre a concura la Galveston, pentru că un asemenea titlu ar fi ireverenţios, în diferitele regate, ar putea da naştere la echivocuri regretabile şi ar putea fi socotit ca subversiv în

SERIOZITATEA CONCURSULUI AMERICAN

Desigur că s'au găsit multe oraşe şi instituţiuni, care să încerce să imite concursul din Galveston, după ce-au văzut succesul pe care acela îl are. Nici unul din aceste concursuri n'a izbutit însă să se dovedească serios, în primul rând pentru că nu organizaţiuni serioase se pot preta să fure ideea altora, în al doilea rând pentru că niciodată imitaţia n'a putut ajunge originalul, în special într'o chestiune, care cere experienţă.

Acestea sunt motivele, pentru care oraşele cele mai importante, din Statele-Unite, cum e New-Yorkul, Chicago, Philadelphia, etc., deşi au posibilităţi mai mari de a face ele concursul, se mărginesc să sprijine şi să secondeze opera celor din Galveston. **Concursul din acest oraş se caracterizează prin seriozitate, nu numai din motivul că mentalitatea americană, cu totul deosebită de cea europeană ştie să separe, în mod absolut, o întrecere estetică de orice gând imoral, dar şi pentru că se acordă, în Statele Unite, întrecerii din Galveston, o importanţă, pe care nu o pot concepe europenii.**

CUM VA DECURGE CONCURSUL ANUL ACESTA

Organizatorii din Galveston, în anul acesta, au hotărât să dea concursului o amploare şi mai mare, decât în anii trecuţi. Vor participa alesele diferitelor state din America şi, la fel ca în anii trecuţi, dintre acestea se va alege „Miss Statele Unite". Intre „Miss Statele Unite" şi cele 15 sau 20 concurente străine, câte au fost invitate anul acesta, va avea loc apoi întrecerea cea mare. Premiile sunt de peste un milion lei.

Iniţiatorii concursului, dându-şi seama că atracţia cea mai mare o are călătoria, au alcătuit — pentru concurentele europene — planul unei călătorii din cele mai interesante.

Concurentele, însoţite fiecare de câte o rudă apropiată, vor vizita, pe rând, capitalele Europei, şi îmbarcându-se, apoi, pe unul din vapoarele de lux, ale Companiei transatlantice franceze — fiecare concurentă în cabină specială, — vor face drumul până la New-York.

Timp de 6 sau 8 zile, concurentele vor vizita această metropolă uriaşă, făcând astfel cunoştinţă cu viaţa americană.

La New-York, la fel ca în toate celelalte oraşe şi pe toată durata concursului, concurentele, împreună cu însoţitoarele lor, vor fi adăpostite, în cele mai elegante hoteluri şi tratate în chip princiar.

Primite pretutindeni cu onoruri extraordinare, frumuseţile Europei, vor vizita pe rând Chicago, oraşul cel mai bogat din lume, Boston, citadela eleganţei, Philadelphia, oraşul intelectualităţii americane, Miami, paradisul Americei, Hollywood, patria cinematografului, în California verii veşnice, Mexico oraşul pitorescului însorit, Gal-

(Urmare în pagina 6-a)

veston, patria oleandrilor înfloriţi, Habana (Cuba), grădina parfumată a Oceanului Atlantic, Insulele Canare, patria bananelor, etc. etc.

Călătoria aceasta va dura mai mult de 3 luni, şi numai cine a fost prin toate aceste locuri îşi poate da seama de comoara de frumuseţe pe care o reprezintă.

CUM VA ALEGE „REALITATEA ILUSTRATĂ" PE „MISS ROMÂNIA 1930"

Revista „Realitatea Ilustrată", care se poate mândri de a fi instituit primul concurs naţional în România, şi care desigur şi-a câştigat merite prin felul cum l-a organizat, cât şi modul în care a ştiut să înfăţişeze ţara la Galveston, a căpătat şi anul acesta autorizaţia EXCLUSIVĂ, de a alege pe „Miss România 1930".

Alegerea va avea loc la sfârşitul lunei Ianuarie 1930. In anul acesta mai devreme decât anul trecut, pentrucă — după cum am arătat mai sus — candidatele europene vor face pe cheltuiala comitetului organizator, o călătorie prin toate capitalele Europei, şi deoarece experienţa de anul trecut arată că luna cea mai friguroasă la noi, luna Februarie, nu e propice ţinerei concursului.

Ca şi în anul trecut, se vor face mai întâiu concursuri preliminare în fiecare capitală de judeţ, pentru alegerea frumuseţilor judeţene.

Frumuseţile judeţene, împreună cu o rudă apropiată, ca însoţitoare, vor fi invitate la Bucureşti, spre a da lupta cea mare, pentru alegerea frumuseţilor regionale şi a unei „Miss România".

Timp de 3 zile alesele judeţene, împreună cu însoţitoarele lor, vor sta la Bucureşti, pe cheltuiala revistei noastre, într'unul din cele mai mari hoteluri, se vor da banchete şi serbări, în oncarea lor şi celor care nu cunosc capitala, li se va arăta oraşul.

In anul acesta, revista „Realitatea Ilustrată" este hotărâtă a face sacrificii materiale importante şi în consecinţă a hotărât să acorde premii mari în bani, atât „Miss României" cât şi frumuseţilor regionale.

In felul acesta şi acele frumuseţi judeţene care nu vor avea fericirea să fie alese „Miss România", vor fi compensate, într'o oarecare măsură, prin premiile de consolare, acordate de revistă.

CONDIŢIUNILE DE PARTICIPARE

Condiţiunile de participare la concursul de frumuseţe pentru alegerea unei „Miss România, pe 1930" sunt aproape identice cu cele din anul trecut.

Candidata trebuie să aibă vârsta de cel puţin 16 ani şi nu mai mult de 24.

Trebuie să nu fie, nici să nu fi fost căsătorită.

Să trăiască la părinţi, sau din muncă cinstită şi să aibă o purtare perfectă morală.

Nu sunt admise artistele, de orice fel şi nici manechinele.

La acest concurs poate participa oricare din candidatele la concursul nostru, din anul trecut, întrucât n'a depăşit limita de vârstă. Nu pot lua parte însă, acele domnişoare, care se vor fi prezentat la vreun concurs internaţional.

Fotografia care ni se trimite, să fie de dată cât mai recentă. Această fotografie n'are decât un rol eliminatoriu. Noi emitem invitaţiuni, la concursurile judeţene, care se fac în fiecare capitală de judeţ şi în Bucureşti, prin prezentare personală.

Buletinul, care se află în această pagină, trebue completat, cu cea mai mare exactitate şi pus într'un plic, cu fotografia. Pe plic se va scrie, pe lângă adresă (Str. Constantin Mille No. 7, Bucureşti I) şi indicaţia: „pentru concursul de frumuseţe pe 1930". Aceeaş indicaţie trebue s'o poarte şi corespondenţa adresată nouă, relativ la concurs.

BULETIN PERSONAL

Numele şi pronumele . . . .
Adresa: Strada . . . . No. . . . .
Comuna . . . . judeţul. . . . . . .
Profesiune . . . .
Locuesc *) . . . .
Vârsta . . . .
Inălţimea . . . .
Grosimea taliei . . . .
Culoarea părului . . . . : . Greutatea . . . . . .
*) Se va indica, în acest loc, dacă domnişoara locueşte la părinţi, la rude sau singură.

FILMUL SĂPTĂMÂNII

Casa Metro Goldwin Meyer ne pune la dispoziţie filmul său jurnal din care extragem următoarele scene :

STATELE UNITE. *Un geyser de 100 m. înălţime a erupt din-tr'un puţ de petrol epuizat.*

Un match de rugby între „Venus" şi Harward. Echipierii lui Venus, supranumiţi cadeţii din West-Point.

La a 50-a aniversare *a lămpii electrice, Preşedintele Hoover aduce bătrânului Edison omagiul lumei întregi. D-na şi D-l Hoover împreună cu Edison.*

Giganticul hidroavion *DOX, în sbor. El are 13 motoare, 6.300 H. P. şi o anvergură de 48 m. Poate lua 169 pasageri.*

Pasagerii *la locurile lor în avionul DOX.*

O cascadă de paraşutişti. *12 oameni se ridică în aer pentru a încerca cea mai periculoasă experienţă. In 12 sec. 12 inşi se aruncă în vid. Toţi aterizează teferi.*

Lacrimile actorilor

Se obişnueşte aproape pretutindeni ca actorii de cinema să joace în faţa obiectivului acompaniaţi de muzică. Excepţiile sunt foarte rare.

E mai mult ca sigur că vedeta voastră favorită, care vă mişcă atât de mult prin lacrimile ei, să datoreze această expresie de durere vre-unei melodii impresionante, în cazul când nu intervine glicerina...

Se întrebuinţează în general orga, violoncelul sau vioara şi chiar fonograful.

Şi ce bucăţi se cântă oare?

Charlie Chaplin plânge imediat ce aude „La dernière rose d'été". **John Gilbert** preferă muzica populară şi bucăţile hawaiene cântate de un trio de coarde. **Greta Garbo** este pasionată după Debussy, Wagner şi Strauss. **Lionel Barrymore** are gusturi sentimentalo-dramatice, ariile lui favorite fiind „Rhapsodie en bleu" şi „Coeurs brisés"; **Ramon Novarro** adoră concertele religioase ca şi **Buster Keaton**, care nu pricepe alt gen de muzică.

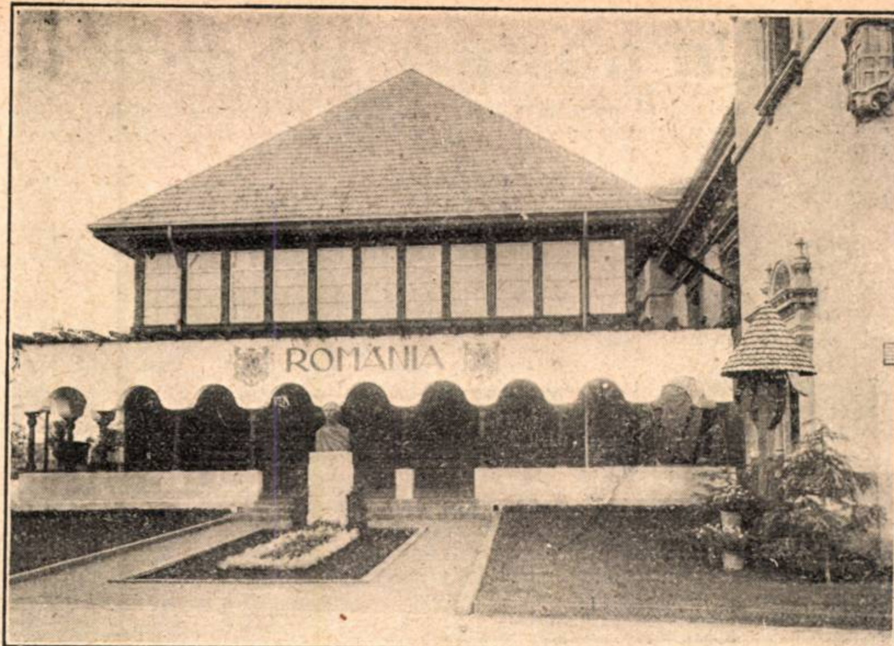
Frumoasa **Anita Page** e profund mişcată atunci când aude „Rêve de Valse" şi „Ramona" pe când **Joan Crawford** şi comicii **Karle Dane** şi **George R. Arthur** nu vor să audă decât jazz.

România la Expoziția din Barcelona

PARTICIPAREA *României la Expoziția din Barcelona, constitue cea mai reușită și eficace propagandă ce s'a făcut țării în anii din urmă. Nici odată nu s'a vorbit*

Regele și Infanta Spaniei părăsind pavilionul României

Fațada Nord a pavilionului, cu bustul lui Eminescu, de Han și troița de arhitectul Ștefănescu.

atâta și în termeni așa de elogioși de noi, cum s'a făcut cu prilejul acestei expoziții, de al cărei succes cu drept cuvânt putem fi mândri. Meritul revine în primul rând d-lui Madgearu, *ministrul industriei, care a luat cu atâta pricepere și hotărîre decizia participării noastre și în al douilea rând, Comisarului guvernului, profesorului Tzigara-Samurcaș, care prin experiența sa din alte expoziții, a știut să ducă la bun sfârșit sarcina ce-și asumase.*

Deplinul succes al Expoziției a fost proclamat la inaugurare de Regele Spaniei, care după ce a mulțumit foarte călduros d-lui Madgearu, a telegrafiat satisfacția Sa atât Reginei noastre cât și Inaltei Regente.

Presa spaniolă deasemeni s'a exprimat cât se poate de favorabil la adresa noastră. De fapt participarea României a fost clasată, din punct de vedere al înfățișării artistice a expoziției sale, în prima categorie a pavilioanelor streine.

Succesul este datorit planului unitar sub care s'au prezintat produsele artistice și bogățiile țării, reușind să dea o imagină cât mai completă și atrăgătoare a României.

Dela intrare ne întâmpină reproducerea Monumentului dela Adam-Clissi, spre a pune în evidență nu numai origina noastră romană dar și legătura noastră cu poporul spaniol din sânul căruia s'a ridicat împăratul Traian, cuceritorul Daciei.

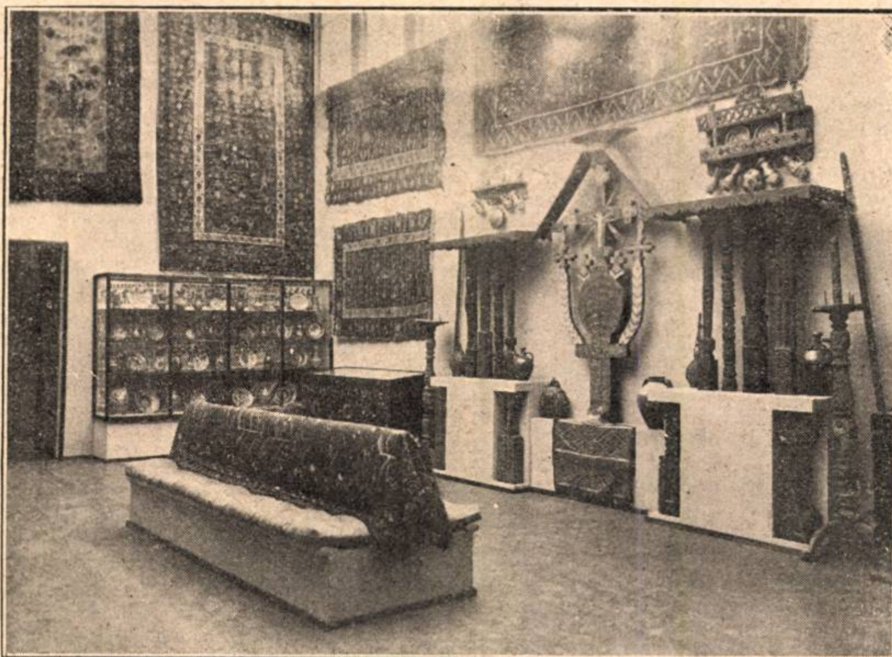
Fundul sălii, e ocupat de o bogată tâmplă bisericească, cu splendide și vechi icoane de influență bizantină.

In mijlocul intrării, se ridică bustul de bronz al Regelui Mihai I, iar alături, cartea ilustrată pe pergament a M. S. Reginei Maria.

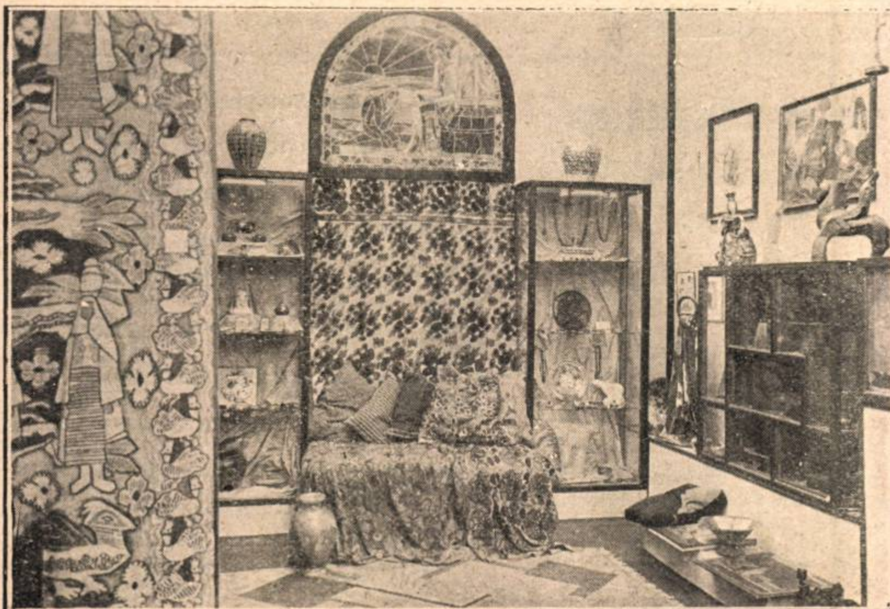
In aripa dreaptă, se desfășoară splendida noastră artă națională, care prin coloritul armonios al covoarelor și al costumelor, a surprins chiar pe Spanioli, a căror artă e atât de îmbelșugat colorată. Alături este sala picturii și sculpturii moderne, care a obținut un foarte mare succes, mai toți maeștrii români fiind recompensați cu mari premii. Teatrul, știința și literele, arta decorativă, cu care se încheie această secțiune culturală, au fost deasemenea foarte apreciate.

In partea stângă a pavilionului, ni se prezintă bogățiile solului și subsolului României, prin imagini cât mai vii și atrăgătoare.

O hartă în relief a țării, cu semnalizări electrice a localităților producătoare de petrol, fier, aur, chihlibar, etc., etc., a produs un efect din cele mai mari, iar autorul ei dl. inginer Leonida a obținut marele premiu pentru lucrarea sa originală.

Sala artei țărănești

Secția artei decorative

Regina Spaniei, vizitând expoziția, însoțită de comisarul guvernului român

O sondă în miniatură, șantierul de la Moreni și alte grafice și produse naturale, ne arată bogățiile imense ale subsolului, pe când în secții deosebite, se reprezintă faima bine stabilită, a agriculturii și a pădurilor românești.

Școalele de Arte și Meserii, de a căror Expoziție s'a ocupat dl. prof. Banciu, au obținut deasemeni cea mai înaltă recompensă.

Un nasture de mânuşe

In numărul 47 al revistei noastre am publicat începutul acestei nuvele, pe care am lăsat-o neterminată, pentru ca cititorii să încerce să deslege enigma şi să ne răspundă: UNDE SE GASESC BANII.

Lucrul nu era greu de rezolvat, pentru cel care a citit nuvela, cu puţină atenţie. Intr'adevăr, următoarele fraze trebuiau să fie edificatoare:

„Ne-având vreme să mai deschid cassa, am băgat banii în buzunarul jachetei...... şi *„am lăsat jacheta, la grădinarul meu Anton şi la nevasta sa, ca să se usuce"*.

Prin urmare răspunsul era uşor:

„Banii se găsesc în buzunarul jachetei. la grădinarul Anton".

In numărul de faţă dăm sfârşitul acestei nuvele, care arată cum s'au petrecut exact lucrurile.

Premiul de lei 3.000 (trei mii) a fost decernat domnului *Aristide Câmpineanu, din Brăila*, care pe lângă soluţia exactă, ne-a precizat şi numărul, foarte apropiat, al răspunsurilor, pe care le-am primit: 2.600, cifră care nu diferă mult de numărul exact al celor cari au încercat să soluţioneze această nuvelă 2.835.

PARTEA II

A doua zi, de dimineaţă, Paulin Broquet se duse din nou la vila Pompadour. Totul era însă acum schimbat. Ferestrele erau deschise; Anton stropia florile, trăgând liniştit din pipă, iar soţia sa da grăunţe, găinilor.

— Moş Antoane, zise Paulin Broquet grădinarului, ai găsit în buzunarul jachetei, d-lui Monier nişte pachete de bani...

— Ah, începu să râdă grădinarul, nu-mi mai vorbiţi de aceşti bani. Am tras o spaimă, din pricina lor! A trebuit să păzim banii cu puşca şi cu toporul, zi şi noapte. Am scris d-lui Monier să trimeată să-i ia. Azi dimineaţă a venit Firmin şi i-am dat sacul cu grăunţe, în care-i ascunsesem.

Paulin Broquet plecă în căutarea lui Firmin şi a sacului cu grăunţe şi a doua zi se prezintă d-lui Monier, la care se afla şi lady Bracewell.

— Doamnă, îi zise Paulin Broquet, alaltăeri, când aţi plecat la teatru, aţi lăsat nişte mănuşi albe, într'un vas larg, în care se afla şi o broşe, o floare uscată... Una din mănuşi avea un nasture rupt, cu o bucăţică din piele...

— Aşa e! zise Lady Bracewell intrigată. Dar de unde ştii d-ta?

— Sub mănuşe (şi Broquet scoase din buzunar mănuşile albe) se afla şi o hârtie de o mie de franci, care provenia dintr'un pachet de bancnote, cu banda Societăţii Nipone.

— Exact.

— Broquet, unde vrei să ajungi? întrebă bancherul.

— La soluţia problemei... De unde aveaţi acea bancnotă, d-nă?

— Dela d. Jardiet, pe care-l rugasem să-mi schimbe banii englezeşti, în franci. Pachetul cu hârtii de o mie ce mi-a dat, l-am purtat în poşetă, când am venit Joi aci, la d. Monier, şi când am fost împreună la Mendon, la vila Pompadour.

— Dar cum v'aţi rupt atunci mănuşa? Ce mişcare bruscă, ce efort aţi făcut, când i-a sărit nasturele?

Lady Bracewell tăcu, dar privi ştrengăreşte, spre d. Monier.

Bancherul da semne de nervozitate.

— Ei, zise lady Bracewell râzând, nasturii de mănuşi n'ar sări, dacă gentlemenii francezi ar flirta cu mai mult calm!

Şi întinse mănuşa spre bancher:

— Iată, urmă ea, acum strâng mâna d-lui Monier, fără teamă că-mi va sări nasturele dela mănuşe!

SACUL CU GRAUNŢE

Casierul Jaques Raymond aduse atunci o scrisoare şi declară că de trei zile încearcă zadarnic să-i descifreze hieroglifele. Era în adevăr scrisă fără ortografie, cu nişte fraze fără nici un înţeles, pe o hârtie de împachetat.

Dar Paulin Broquet o descifră: era scrisoarea prin care moş Anton, anunţa pe bancher că acei 100.000 franci sunt la el şi să trimeată să-i ia, căci e nevoit să-i păzească „cu puşca şi toporul"!...

Şi Broquet completă lămuririle:

— Desigur că în ziua când lady Bracewell şi-a pierdut nasturele dela mănuşe, aci, dv., d-le Monier, aţi pus în casa de bani jurnalul păturit şi programul, crezând c'aţi pus pachetele cu bancnote. Banii au rămas în buzunarul jachetei d-voastră, i-aţi plimbat la Bois, şi i-aţi lăsat apoi, împreună cu jacheta, udată de ploaie, la Mendon, la vila Pompadour, unde moş Andrei i-a găsit, după plecarea d-voastră. El v'a trimis această scrisoare indescifrabilă, ca să-i luaţi înapoi, căci se temea grozav de hoţi.

— Atunci, zise lady Bracewell, numai d-ta Sir Monier eşti vinovat. Ce vei face ca să te iertăm că ne-ai bănuit?

— Vă cer mâna, zise Monier.

— Fie, răspunse englezoaica, dar ai bănuit şi pe fiica d-tale, Cecile. E momentul să nu refuzi pe d. Jaques Raymond, care nu a îndrăsnit până acum, să ceară mâna fiicei d-tale!

— Jaques!...

— Fireşte, zise Broquet. D. Jaques Raymond poartă în buzunarul său o mănuşe, a fiicei d-voastră...

Monier îmbrăţişă pe Jaques.

— Dar cine i-a dat lui Andrei 30.000 franci, ca să-şi plătească datoria?

— I-a dat lady Bracewell, care a aflat întâmplător, dela fiica d-voastră, situaţia în care se afla Andrei. Jaques a făcut pe curierul în această afacere. Cecile şi Andrei au fost la Poitiers, ca să găsească la o bancă, suma, cu recomandaţia lui Jaques, pentru a restitui cei 30.000 franci d-nei Bracewell. In acea seară, Jaques a adus suma d-nei Bracewell, care, însă, se afla la teatru. Evident că toţi au încercat să vă ascundă această chestiune... Şi acum, urmă Paulin Broquet, nu-mi mai rămâne decât să vă dau cei 100.000 franci.

— Unde sunt? întrebă bancherul.

— In sacul cu grăunţe.

Toţi holbară ochii.

— Moş Anton i-a ascuns de frică, în sacul său cu grăunţe. Firmin a fost azi dimineaţă la vila Pompadour. Moş Anton i-a încredinţat sacul, ca să-l aducă aci, dar valetul avu un accident pe drum. Un automobil a dat peste el, rănindu-l uşor la frunte. Totuş, a fost dus la spital. Un gardist ridică sacul cu grăunţe şi-l duse la biroul obiectelor găsite, unde se află şi acum, — l-am văzut şi i-am verificat conţinutul, — şi de unde d. Monier îl poate ridica oricând...

Lady Bracewell a pus nasturele de mănuşe într'un medalion de aur, pe care-l poartă ca pe un fetiş, fiindcă acest nasture a adus fericirea ei şi a întregei familii Monier.

Rubrica grafologică

Analiză grafologică nu înseamnează nici ghicitorie şi nici prezicere. Portretul grafologic este o analiză, pe baza unui manuscris. El dă posibilitatea unei mai bune cunoaşteri a sufletului nostru şi un ghid în dreptării eventualelor noastre greşeli.

Rugăm pe cititorii noştri să ia notă de aceasta.

Cititorii noştri cari doresc să aibe un portret grafologic sunt rugaţi să scrie o pagină, de preferinţă neliniată, din memorie. Textul să fie scris cu cerneală. Iscălitura, (măcar pronumele), să fie cea obişnuită. Nu vă forţaţi să scrieţi caligrafic. Imi îngreunaţi munca şi nu vă foloseşte nici dumneavoastră.

Cei cari vor voi să capete răspunsul prin revistă, ne vor trimite manuscrisul în plic şi separat un mandat poştal de lei 200 (două sute) pe adresa:

Revista „Realitatea Ilustrată". Strada Constantin Mille No. 7—11, menţionând chiar pe mandat: Pentru rubrica grafologică*".*

Cei cari vor voi să capete răspunsul acasă, ne vor trimite un mandat poştal de lei 150 (una sută cincizeci), indicând şi adresa precisă, pentru răspuns.

Eventualele întârzieri ale răspunsurilor, rugăm să ne fie scuzate, având în vedere numărul mare al manuscriselor trimise spre analizare.

SIG

Păreţi un om de o sensibilitate aproape maladivă. Cu tot materialismul exagerat, un sentiment. Foarte senzual, senzualitate ce merge deseori până la licenţă. Voinţa puternică susţinută. Mai ales ştie să acţioneze în momentul oportun. Modestie prefăcută, în realitate orgoliu atingând pe alocuri vanitatea.

Din punct de vedere intelectual, un intuitiv. Cultură şi preciziune în gândire. Fiinţă inteligentă. Bazat pe judecata precisă, de multe ori încăpăţânat fără rost. Vedere de ansamblu.

Fire egocentrică. Foarte activ. Uşor înclinat către acţiuni precipitate. Violent, totuşi bun. Risipitor. Fineţe. Fire lăcătuită. Politeţe. Nu tot atâta ordine.

MARY ASTOR

Multă preocupare de propria persoană. Pretenţiozitate. Iubire de fast şi lux. Fire vanitoasă şi deseori lăudăroasă. Foarte susceptibilă şi supărăcioasă pentru ori şi ce motiv. Egoism. Superficială, totuşi fiinţă inteligentă, fără ca preocupările intelectuale să predomine. Răutăcioasă. Voinţă indicând spre un temperament despotic. Spirit de contradicţie foarte dezvoltat. Imaginaţia bogată afişând o tendinţă de meditaţie melancolică nepotrivită firii dv. Sinceritatea nu este partea dv. tare, aceasta explicabil, având în vedere că sunteţi o fiinţă cochetă. Sunteţi cam risipitoare. Puţin ipocrită şi beneficiind de multă fineţe. Lipsă de control. Fire risipită. Mai multă frânare a afectivităţii.

Monaco în revoluţie

IN MICUL principat *Monaco*, — căruia celebrul Casino dela *Monte-Carlo*, i-a atras faima binecunoscută, — era să isbucniască de curând o revoluţie. Telegramele cotidianelor au vestit la timp evenimentele de-acolo, fără a arăta însă în mod desluşit, ce anume s'a petrecut.

Frământările ar fi luat, fără îndoială o formă gravă, dacă nu intervenea la timp o... femeie. E vorba de drăgălaşa principesă moştenitoare Charlotte de Monaco. Şi cum poate o mică principesă să înăbuşe o revoltă a poporului, vom arăta în cele ce urmează.

Prinţul *Louis*, suveranul micului principat *Monaco* şi tatăl principesei Charlotte, nu prea se bucură de mare popularitate printre cei 23418 supuşi ai săi. Printr'o politică de tiranie şi nepăsare, a ajuns să îndârjească populaţia într'atât, încât fu nevoit să părăsiască Monaco-ul şi să se refugieze temporar în străinătate. Se părea chiar că-şi va pierde tronul.

S'au format bande de cetăţeni, care voiau să năvăliască în palatul princiar şi să desarmeze armata principatului, care nu numără decât 120 de oameni.

Prin farmecul ei personal şi graţie frumosului ei caracter, populara principesă Charlotte a reuşit totuş să risipească gravele neînţelegeri.

Revendicările populaţiei din Monaco sunt destul de originale! Sunt mulţi acei cari spun că principatul acesta constitue un adevărat iad de mizerie şi nebunie, unde pătimaşii, atraşi de mirajul jocurilor dela Monte-Carlo, vin şi se ruinează. Să nu credeţi însă că populaţia doreşte curmarea acestui rău. Ba dimpotrivă. Ceeace vor dânşii, este o şi mai mare extindere a jocurilor, într'un cadru şi mai agreabil de cât cel existent. Şi mai ales o dreaptă distribuire a câştigului printre cetăţeni, — în loc ca banii să intre numai în punga prinţului şi a câtorva privilegiaţi.

Căci într'adevăr, veniturile încasate de principele domnitor şi de societatea care exploatează Casino-ul, sunt enorme, în raport normal cu sumele ce se pierd acolo în fiecare noapte.

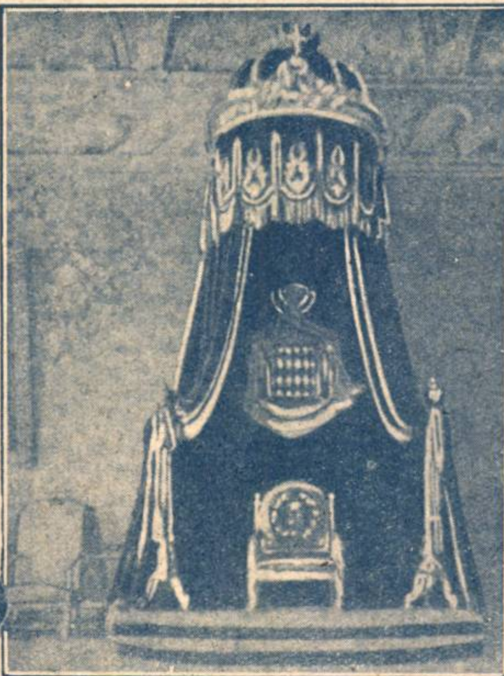
Şi atunci, natural că pretenţiunile cetăţenilor monegasci par întemeiate, din moment ce ei cer pur şi simplu îngrijirea şi înfrumuseţarea ţărişoarei lor. Pretenţie foarte dreaptă, la un popor civilizat.

...prinţesa găsi cadavrul unei foste colege de şcoală, care s'a sinucis după ce s'a ruinat la Casino-ul din Monte-Carlo.

Cetăţenii Monaco-ului doresc ca principatul lor să fie condus de către un consiliu naţional, în loc de a fi stăpânit de administraţia casinoului, aşa cum se prevede în concesiunea stabilită de prinţ. Ei se plâng că administraţia casinoului n'are nici o grije pentru îmbunătăţiri publice, ci se gândeşte numai la mijloace eftine de a atrage pe jucători.

Când un jucător părăseşte, de pildă, atmosfera supra-încărcată din saloanele casinoului, ca să facă o mică preumblare, în toiul nopţii, umblă pe străzi prost luminate, unde se poate să-şi rupă picioarele în vre-o groapă sau să fie atacat de apaşi, — dacă locuitorii n'ar fi oameni cuminţi şi de treabă.

In stânga: **Principele Louis, domnitorul micului principat.** Sus: **Tronul princiar din Monaco**

Principesa Charlotte de Monaco

In timpul zilei, vizitatorii nu pot găsi distracţii care să se poată compara cu marile atracţiuni ce se găsesc prin staţiunile vecine — Cannes, Nissa, Beaulieu, San Remo şi aşa mai departe. Iar în ceeace priveşte plaja, ea este atât de neîngrijită, încât sezoniştii trebuie, mai totdeauna, să renunţe la mângâerile valurilor mării, pe călduri caniculare, chiar.

Cel mai de seamă hotel şi cafeu, are o vechime de 60 de ani şi nu poate egala măreţele „palace"-uri din Nisa sau Cannes.

Prinţul Louis încasează anual, dela concesionarii casinoului, frumuşica sumă de 80.000.000 lei. In afară de asta, o anumită sumă este destinată pentru lucrări edilitare. Dar nici consorţiul care conduce casinoul şi nici prinţul Louis, nu se prea obosesc cheltuind pentru aceste scopuri.

Populaţia cere drumuri bune, lumină, o plajă bine amenajată, hoteluri noui, precum şi alte atracţii pentru bogătaşi. Toate acestea, să fie puse sub direcţiunea consiliului naţional şi pentru beneficiul tuturor locuitorilor principatului.

Iarna trecută, insistenţele reformatorilor deveniră supărătoare. Prinţul a căutat să se debaraseze de ei prin răspunsuri evasive. Singura politică pe care înţelegea s'o facă, era să-şi încaseze banii dela concesionarii casinoului. La o somaţiune ce i se adresă în nordul Franţei, într'un castel de al său, unde se retrăsese, prinţul răspunse:

— „Fiţi mai loiali faţă de prinţul vostru şi mai conştienţi asupra datoriilor!

Răspunsul acesta întărâtă pe „monegasci" până într'atât, încât hotărîră desfiinţarea tronului şi anexarea la Franţa. In această criză, interveni principesa Charlotte şi reuşi să salveze independenţa principatului.

In tratativele pe care le angajase cu revoluţionarii, dânsa făcu nu numai o risipă de farmec, ci dădu chiar dovadă de o admirabilă înţelegere a nevoilor comune. Căci frumoasa prinţesă nu-i decât un copil eşit din mijlocul poporului. Şi iată cum s'au întâmplat evenimentele:

In tinereţe, prinţul Louis a servit ca ofiţer în armata colonială franceză. Indărătnic ca şi acum, avusese pe atunci nenumărate certuri cu părintele său, prinţul Albert, faimos pentru studiile sale asupra vieţii submarine.

Prinţul Louis se îndrăgosti de o fată, anume Juliette Louvet, fiica unei spălătorese care servia pe câţiva ofiţeri în Africa. Juliette ajuta cu sârguinţă pe mama ei la spălatul rufelor. Prinţul Louis se căsători morganatic cu această fată din popor. O ceremonie oficială nu putea însă să obţină consimţământul bătrânului şi desamăgitului părinte al prinţului. După legiuirea franceză, căsătoria fu declarată ilegală, deşi din punctul de vedere moral era în perfectă ordine.

După ce căsătoriţii căpătară şi o fetiţă, prinţul se despărţi de soţia lui. Deşi mama făcu demersuri pentru obţinerea copilului, admise în cele din urmă ca acesta să fie crescut la curtea princiară. Prinţul Albert, minunat de frumuseţea fetiţei, o primi cu drag la palat şi o dădu pe mână unor educatori pricepuţi,

(Continuare în pag. 18)

ALICE TERRY LA PARIS

De vorbă cu celebra vedetă mondială

FERMECĂTOAREA interpretă blondă, din *„Scaramouche”*, *„Mare Nostrum”* și *„Cele trei pasiuni”* a sosit, de puține zile, la Paris, dar fie din cauza unei traversări neplăcute cu vaporul, care o aducea dela New-York, fie din pricina unor capricii femenine, Alice Terry nu voia, cu nici un preț, să se lase intervievată, cu toate insistențele aprige, depuse de reporterii cinegrafici francezi.

Țanțoșul portar al Royal-Hausmann-ului, magnificul hotel, de pe bulevardul cu acelaș nume unde descinsese vedeta, avea un consemn sever și răspundea, pe acelaș ton, tuturor celor cari îi cereau informațiuni:

— „D-na Ingram (fiindcă, după cum se știe, Alice Terry e căsătorită cu marele regisor Rex Ingram) e plecată de-acasă, pentru toată ziua”.

Printr'o stratagemă însă, cu care doar o singură dată în cariera mea de reporter am dat greș și pe care n'o divulg, fiind secret profesional, am parvenit să fiu primit, pentru un sfert de oră numai, în apartamentul frumoasei artiste...

In colțul salonului, câteva valize gata împachetate.

— *Romănia? Dar e o țară unde am numeroși admiratori și unde am intenția să fac o lungă călătorie, de îndată ce voiu avea răgazul necesar...*

— Ce proecte aveți?

— *Deocamdată nici eu nu știu, pentrucă* — urmează ea revoltată — *în timpul celor patru luni cât am stat în America, soțul meu nu mi-a scris nimic, relativ la viitoarele lui lucrări... Se poate însă prea bine, ca nici el să nu se fi decis...*

— Cum se prezintă cinematograful în America?

— *Nu văzusem Statele-Unite de trei ani, dar dacă viața de toate zilele a rămas aceeaș, apoi radicala transformare a cinematografiei m'a cam înspăimântat...*

Filmul vorbitor și sonor a răsturnat totul, încât acum nu mai poți prezenta acolo un film tăcut, decât ca titlu documentar.

Ceva mai mult: interesul americanilor pentru talkies *a cam scăzut și actualmente nu se mai discută acolo decât despre filmul în relief, de filmul 100/100 colorat, de pelicula de 70 cm. lățime și de ecranul mărit de patru ori.... E înspăimântător, nu-i așa?*

— Și soțul dvs. a declarat cândva, deasemenea, că nu se împacă deloc, cu viața mecanică, a Americii și că preferă seninătatea orientală, a Marocului, unde ar vrea să stea, o bună bucată de vreme...

La aceste cuvinte, vedeta se opuse cu un gest energic:

— *Marocul e într'adevăr frumos, dar viața e foarte grea și aspră, acolo; îmi place însă mult Nisa unde plec mâine, precum și Coasta de Azur, până la Monte Carlo, în apropierea căruia, Rex a cumpărat un castel, unde și-a instalat întreaga lui colecție de arme și ceasornice vechi...*

Alice Terry și Ivan Petrovici, turnând o scenă de dans în studio. (Autograf special pentru *„Realitatea Ilustrată”*).

Ultimele cuvinte îmi amintiră condiția inițială a interviewului.

Pendula din fața mea, lăsase, nepăsătoare, să se scurgă sfertul de oră acordat.....

M'am ridicat de pe scaun, afectând graba, dar n'am pierdut prilejul să cer artistei, un autograf, pentru cititorii *„Realității Ilustrate”*.

După ce a răscolit câteva minute (îndeajuns de lungi) abia a dat peste o fotografie, a semnat și mi-a întins-o cu oarecare nerăbdare, pentrucă sfertul de oră se transformase în treizeci de minute. Am părăsit, deci, în grabă, pe adorabila interlocutoare, care era gata de plecare spre Nisa.

Paris, Noembrie 1929

GEORGE TEDDY

Crimele maffiozzilor din America

Butoiul din strada 11

Soare.

Strada 11, colț cu Avenue D, la New-York. Cartierul emigranților italieni, numit aci „Mica Italie". Copiii „sar capra" un butoi.

Un policeman sosește:

— Al cui e butoiul acesta?... Cine l-a lăsat aci?

Nimeni nu știe.

Se deschise butoiul. Inăuntru, comprimat se afla trupul unui tânăr și frumos italian. Un trup gol, tăiat în bucăți.

Cercetându-se, se constată că, pe unul din obrajii cadavrului, au fost tăiate două cruci, iar limba îi este despicată.

— Mafia!...

Un fior de groază trecu printre cei de față. In adevăr, crucile pe obraz și limba despicată sunt semnele de răzbunare, cu care Mafia însemnă, pe trădători!

„Mica Italie" tremură, cuibărită după ușile zăvorite.

Cadavrul nu prezinta nici un amănunt după care ar putea fi identificat. E fotografiat și fotografia răspândită, în toată Italia. Nimeni nu recunoaște pe mort.

S'a cercetat, apoi, butoiul. Purta firma unei băcănii și cifra g. 223, care indica greutatea zahărului, ce conținuse.

Băcanul este interogat. El caută în registre și găsește că a vândut trei butoaie, cu zahăr, de acel fel, unui oarecare Pietro Inzarillo, patronul unui restaurant din Elizabeth Street 226.

IN HRUBA MAFFIEI

Descindere. In pimnița restaurantului, poliția descoperă o încăpere, luxos mobilată, cu pereții purtând insignele Maffiei!

Sus: **Di Primo, supranumit „pumnalul 62"**, jos: **insigna „Maffiei"**

Intr'un dulap secret, se găsesc scrisori compromițătoare și o listă de complici.

S'au făcut 12 arestări, printre care Guiseppe Morello, șeful Maffiei din America, Ignazio Lupo zis Lupul, Jomaso Petto zis Boul, Vito Dihuca...

Goniți de Mussolini din Italia, maffiozii recunosc c'au emigrat în America, dar cei arestați, neagă orice amestec în crima omului din butoi.

Afacerea era să se claseze, când intră în scenă celebrul detectiv Joe Petrosino. Acesta stătu ore întregi în fața cadavrului din butoi, căutând să-și amintească unde mai văzuse figura aceea.

După săptămâni de gândire, o asociație de idei se formă în mintea detectivului:

Detectivul Joe Petrosino

figura cadavrului îi sugera... un joben!

Deodată își aminti: văzuse acea figură, la procesul unui falsificator de monede, italiene, Di Primo, care își făcea acum anii de osândă, în închisoarea Sing-Sing. Petrosino se duse la închisoarea Sing-Sing și arătă lui Di Primo fotografia victimei.

— E cumnatul meu, Benedetto Mandinio! răspunse pușcăriașul. Il trimesesem la complicii mei, la banda lui Morello, ca să-mi plătească avocatul.

— Mandinio avea la el vreun obiect prețios? întrebă detectivul Petrosino.

— Da, răspunse Di Primo, avea un ceas cu dungi pe capac.

Petrosino veni la New-York și cercetă, la Muntele de Pietate și la agențiile de împrumut pe gaj, până când găsi ceasul victimei. Proprietarul agenției identifică pe Petto Boul, care îi adusese ceasul. Așa dar, Petto și banda de maffiosi erau asasinii lui Mandinio.

OMERTA

Cauza acestei crime, însă, rămase mult timp o taină.

Petrosino reuși să introducă agenți, în rândurile Maffiei și află astfel că Primo ceruse Maffiei, prin Mandinio, ajutor. Dar Maffia a refuzat să-i dea vre-un sprijin, sub cuvânt că Primo, lucrase pe cont propriu".

Temându-se ca Mandinio să nu se răzbune, denunțându-i, banditii l-au ucis dupăce au isbutit să-l atragă în pimnița de sub restaurantul, din Elisabeth Street. Aci, fu ciuruit de pumnale. Cadavrul a fost tăiat în bucăți și înghemuit într'un butoi, care a fost dus apoi, cu o căruță, și lăsat în strada 11, colț cu Avenue D.

Procesul a fost senzațional. Totuș, maffiosii n'au putut fi condamnați decât la 8 luni de închisoare, deoarece, pe temeiul teribilului pact, al tăcerii, numit *„Omerta"*, nici unul din acuzați și nici un martor, n'au făcut vre-o declarație. Erau sub imperiul groazei împrăștiată de jurământul Omertei: cine denunță un amănunt, oricât de neînsemnat în legătură cu Maffia, va fi ucis, tăindu-i-se pe obraz două cruci și despicându-i-se limba. Nu numai complicii, dar nici negustorii, cârciumarii, cari aveau vagi legături cu Maffia, nu declarau nimic, de teama groaznicei răzbunări a banditilor.

Maffiosii își terminară pedeapsa.

„PUMNALUL 62"

Di Primo, în Mafie, purta numele de *„Pumnalul 62"*, fiindcă fusese clasificat al 62-lea, la mânuirea cuțitului.

Când află de uciderea lui Mandinio, Di Primo, din închisoare, jură că se va răzbuna.

Petto Boul, de teamă, fugise la Wilkes-Barre, lângă New-York, fiind sigur să Di Primo nu-i va descoperi ascunzătoarea.

Dar în prima zi de libertate, Di Primo găsi pe Petto. Acesta se afla singur, în casă, citind ziarul la lampă.

Deodată, răsună afară strigătul de răzbunare al Maffiei!

Petto Boul îngheță. Luă pușca. Eși în anticameră, deschise ușa...

A doua zi, cadavrul lui Petto fu găsit ucis cu 62 de lovituri de cuțit. Di Primo își semnase asasinatul, lovind de 62 de ori: era semnătura „Pumnalul 62".

Apoi, Di Primo se îmbarcă pentru Sicilia, în urmărirea lui Di Luca. Acesta imediat după ispășirea pedepsei, fugise, de teamă, în Italia.

Di Luca trecea odată, pe o potecă muntoasă. Glonțul lui Di Primo îl ucise.

MÂNA NEAGRĂ

Dar ceilalți doi șefi de bandă dela New-York, Lupo și Morello, erau bogați. Ei puseră la cale uciderea lui Di Primo care fu găsit la rândul lui, străpuns de pumnale...

După moartea lui Primo, cei doi banditi rămân stăpâni pe situație și organizează, în stil mare, șantajul prin scrisori de amenințare, pe care le semnau *„Banda mâna neagră"*.

Detectivul Joe Petrosino bănuia însă că

Văduva lui Mandinio, plângându-și soțul asasinat

Morello și Lupo sunt autorii acestor scrisori.

Dar iată că, dela o vreme, însuș Morello începu să primească scrisori teribile de amenințare, semnate *„Mâna Neagră"*.

Atunci, sub teroarea aceasta, nervii banditului slăbesc. Era un truc al lui Petrosino, căci el trimitea banditului scrisorile de amenințare, ca să-i slăbească încrederea și nervii.

(Continuare în pag. 18)

Caracterul după fizionomie

Este neîndoios că înfăţişarea exterioară a cuiva, trădează şi caracterul persoanei. Expresiunile uzuale, arătând, ca un rezultat al observaţiei, acest lucru: „I se citeşte bunătatea în ochi", „Să te fereşti de omul roş, dar mai ales să nu ai nici în clin nici în mânec, cu omul spân", şi altele, sunt tot atâtea dovezi că înţelepciunea populară a ştiut să stabilească legătura care există, între înfăţişare şi caracter.

După o serie de observaţiuni minuţioase, am isbutit să alcătuim un tablou, în care fiecărui caracter fizic să-i corespundă aproximativ o trăsătură morală. Am notat, cu diferite numere, aspectele diverse, pe care le poate avea chipul cuiva. La numărul respectiv găsiţi în pagina 20, trăsătura morală corespunzătoare.

Dacă doriţi să faceţi portretul moral al unei persoane, descompuneţi înfăţişarea lui şi căutaţi, în tabloul nostru, numerele, la care corespund diferitele caractere fizice. Notaţi aceste numere, pe o bucată de hârtie şi cercetaţi în pagina 20 a revistei, unde veţi găsi trăsăturile morale, corespunzătoare numerelor însemnate, de dv.

Pentru edificare să luăm un exemplu:

Presupunem că cineva are înfăţişarea următoare: faţa lungă, cu oase pronunţate, eşite în afară; părul scurt, negru; fruntea înaltă; ochii mari acoperiţi puţin de pleoape; sprincene dese; nasul roman; gura mare, cu buze pline, pronunţate; dinţi neregulaţi; obrajii au cute pronunţate; bărbia e eşită în afară; urechile mari şi netede. Vom însemna atunci numerele următoare: 4, 7, 11, 25, 34, 46, 57, 61, 72, 76, 81, 88, cum le găsim în tabloul de mai jos. Trecând acum la pagina 20, vom vedea că acestor numere le corespund următoarele caractere morale: caracter sever, inteligent, spirit de contrazicere, curaj şi putere, în majoritatea cazurilor, spiritual, dar puţin trândav, o vastă pricepere, mândrie şi încredere în sine, guraliv, caracter bun, cam şovăitor, brutal, hotărît, cu aptitudini muzicale.

Bineînţeles că acelaş portret se poate face atât pentru bărbaţi cât şi pentru femei şi că noi nu oferim acest mod de cercetare a caracterului decât ca un joc, care nu trebuie luat prea tragic, dacă arată unele nepotriveli.

Aceste sunt foarte posibile, căci întotdeauna excepţiile întăresc regula.

FAŢA

1. Cărnoasă (gras nu înseamnă acelaş lucru).
2. Mică şi rotundă.
3. Roşie şi umflată, sau buhăită.
4. Lungă, cu oase pronunţate, eşite în afară.
5. Slabă şi palidă.

PĂRUL

6. Blond, moale şi neted.
7. Negru şi scurt.
8. Păr pe frunte şi tâmple (pronunţat).
9. Roşu.
10. Scurt şi sbârlit, sau creţ.

FRUNTEA

11. Inaltă.
12. Joasă, scundă.
13. Dreaptă, dela păr până la sprâncene.
14. Dreaptă, dar aplecată.
15. Frumos curbată.
16. Netedă.
17. Fruntea eşită peste orbitele ochilor.
18. Dată înapoi.
19. Ieşituri colţurate, în cele două capete.
20. Joasă şi neregulată.
21. Lată, fără cute.
23. Lată şi pătrată.
24. Teşită.

OCHII

25. Mari, acoperiţi puţin de pleoape.
26. Adânciţi în fundul capului.
27. Mici şi rotunzi.
28. Deschişi (culoare).
29. Inchişi (culoare).
30. Ageri.
31. Mici, ieşiţi puţin din orbite.
32. Lungi, ascuţiţi, colţuri orizontale, cu jumătate pleoape acoperite.
33. Mari, deschişi (mărime), cu pleoapa pronunţată.

SPRINCENELE

34. Dese.
35. Rare, ciufulite.
36. Foarte ridicate, peste ochi şi scurte.
37. Dese, aproape de ochi, lungi.
38. Trase în sus.
39. Ciufulite şi încurcate.
40. Impreunate.
41. Subţiri şi înguste.
42. Colţuroase şi întrerupte.
43. Indepărtate mult de ochi.
44. Apropiate de ochi.

NASUL

45. Lung, gros.
46. Roman sau coroiat, încovoiat.
47. Cârn.
48. Incovoiat la rădăcină.
49. Ascuţit.
50. Vârful lat.
52. Nări mici.
53. Nările mişcătoare.
54. In spre gură, în jos.

GURA

57. Mare.
58. Mică.
59. Buze groase, resfrânte.
60. Buze subţiri.
61. Buze pline, pronunţate.
62. Impreunate, strânse.
63. Cărnoase.
64. Uşor închise.
65. Buza de sus pronunţată.
66. Buza de jos pronunţată.
67. Mult adâncită.

DINŢII

68. Mici, scurţi, deşi.
69. Mici, scurţi, rari.
70. Lungi şi subţiri.
71. Ascuţiţi, lungi şi tari (puternici).
72. Dinţi neregulaţi.

OBRAJII

73. Cărnoşi.
74. Slabi şi înfundaţi.
75. Scobiţi.
76. Cute, mult pronunţate.

BĂRBIA

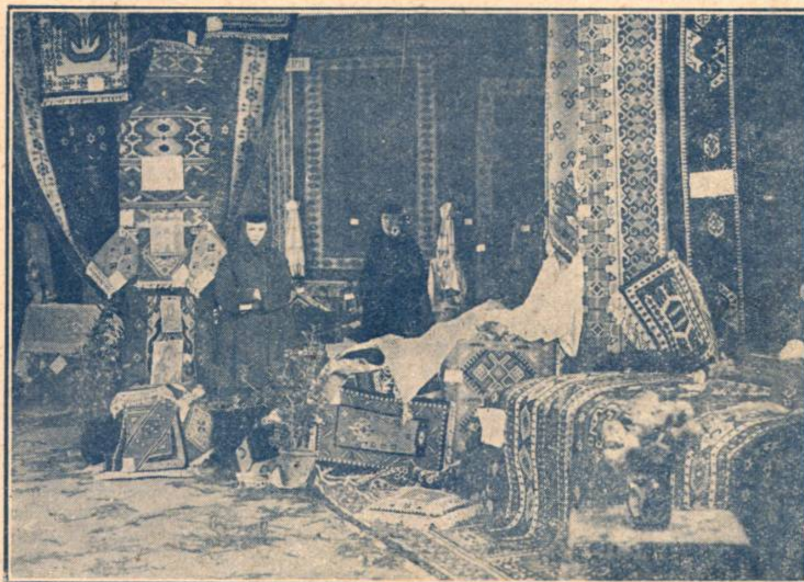
77. Bărbia întoarsă.
78. Dela buza de jos, dreaptă.
79. Ascuţită.
80. Cu gropiţe.
81. Ieşită în afară.
82. Cărnoasă.
83. Colţuroasă.
84. Mică.
85. Netedă, lată.
86. Rotundă cu gropiţe.
87. Dungă pronunţată la mijloc.

URECHI

88. Mari şi netede.
89. Mici şi foarte rotunde.
90. Mici, frumos rotunjite.
91. Fără margine.
92. Strâns lipite de cap.
93. Depărtate de cap.
94. Afară şi înăuntru, frumos rotunjite.
95. Lungi şi late.

Expoziţia de ţesături, a mânăstirilor de maici

Un colţ din interiorul expoziţiei

Grupul maicilor dela mânăstirile expozante.

IN „Parcul Carol", maicile, expun rodul muncii lor de un an.

Intru în pavilionul, în care e instalată expoziţia. Covoare, goblenuri, chilimuri, broderii, stofe... o profuziune de culori, armonios îmbinate, îmi desfată ochii. Incântat de acest spectacol, mă apropiu de o măicuţă şi o întreb dacă n'ar vrea să-mi explice şi mie ce mânăstiri expun, dar maica nu mă lasă să termin şi mă îndreaptă către d-na *Ecaterina Niculescu*, inspectoarea generală a atelierelor mânăstireşti, care cu multă gentileţe m'a condus prin expoziţie, explicându-mi tot ce doriam să aflu.

— „Expoziţia e făcută de consiliul central bisericesc şi ministerul cultelor".

De când s'au contopit ministerele, nici eu şi nici d-na Niculescu nu ştim exact numirea, pe care trebue s'o dăm acestui minister.

Expun majoritatea mânăstirilor din ţară: din Moldova: Agafton, Văratec şi Agapia, unde se lucrează tricotaje, ţesături, broderii.....

Intr'un colţ, lângă nişte covoare, stă o măicuţă.

E tristă şi şi-a pierdut privirile în gol, într'o lume abstractă......

— „De la ce mânăstire eşti?"

— „De la mânăstirea „Dintr'un lemn".

— „Cum se numeşte?"

— „Dintr'un lemn".

— „De cine a fost înfiinţată?"

— „De un păstor".

— „Vrei să-mi spui şi mie cum?"

— Se spune că odată, un păstor, stând aşa pe câmp, cu turma lui, a văzut, la tulpina unui stejar, o lumină. Apropiindu-se de copac, a găsit o icoană a Maicei Domnului. S'a dus îndată la preotul din sat şi i-a povestit întâmplarea. Acesta veni şi luă icoana, ca s'o pună la locul de cinste, în biserica satului. Dar peste noapte, icoana dispăru şi după ce o căutară multă vreme, o găsiră tot în scorbura stejarului. O luară înapoi şi aşa se întâmplă de trei ori. Preotul o aducea la biserică, dar noaptea dispărea şi o găsiau apoi iar în copac. Dac'au văzut asta, s'au gândit că e o minune a lui Dumnezeu şi că aşa e vrerea Domnului, ca icoana să stea acolo. Atunci au tăiat stejarul, au făcut din el scânduri şi au clădit o bisericuţă din lemn, în care trunchiul stejarului cu icoana sfântă, slujia drept altar. De atunci...."

— „Câţi ani sunt de-atunci?"

— Nu ştiu tocmai bine".

— „Ei şi-apoi?"

— „S'a clădit mereu în jurul ei, şi astăzi a devenit o mânăstire mare şi frumoasă".

— „Dar de unde venia acea icoană, nu se ştie?

— „Ba se spune că e dela Doamna Chiajna; când odată, năvălind „*varvarii*" Doamna era cât p'aci să fie prinsă, a luat icoana, rugându-se:

— „Maică prea curată, scapă-mă!" In momentul acela chiar, s'a trezit lângă stejarul cu pricina, unde a pus icoana.

Acu i-au făcut icoanei o ramă de argint, că lemnul era ros de carii şi nu mai ţinea...

— „Ce se lucrează în mânăstirea dv.?"

— „Covoare mai ales şi chilimuri".

Am trecut mai departe; mereu lucruri noi şi tot mai frumoase. In alt colţ, e închipuit un altar, cu icoane şi candele aprinse, iar o maică stă cu privirile la icoană, ca pentru rugăciune. Prinsă de un covor, pe care-l ornează, o etichetă îmi arată că acolo expune mânăstirea Nămăeşti (Jud. Muscel).

Alături, îşi expune minunile sale de broderii, mânăstirea Suzana. O maică mai în vârstă, se uită la mine.

— „Mata eşti dela mânăstirea Suzana?"

— „Da".

— „E veche mânăstirea, maică?"

— „De vre-o 300 de ani".

Tentat de frumoasa legendă pe care o auzisem, o întreb:

— „Cine a întemeiat-o?"

— „O transilvăneancă, Suzana Arsic. Ea voia de mult să construiască o mânăstire şi nu găsia un loc potrivit; odată fiind pe munţii Bratocei, adormi şi visă o candelă aprinsă. Pe acel loc a făcut o mânăstire, cu numele ei şi-a dat hramul Sf. Nicolae. Odată au vrut să schimbe hramul, dându-i pe cel al Sfântului Ilie, dar, pe când preoţii veniau cu cărţile, ca să citiască pentru schimbarea hramului, s'a pornit o ploaie mare, adevărat potop. Sacii cu cărţi au fost luaţi de apa Teleajenului, care se umflase, de atâta ploaie şi abia au putut să scape ei cu viaţă. A doua zi, cărţile au fost găsite pe malul apei, atârnate de ramuri şi uscate, ca şi cum nici n'ar fi fost atinse de apă. Când au văzut acestea au înţeles că Sf. Nicolae nu vrea să se schimbe hramul mânăstirei".

— „Ce se lucrează la această mânăstire?"

— „Ţesături, mai mult, că suntem puţine, doar vre-o 67 maici".

Am trecut mai departe; peste tot, minuni de bogăţie şi de artă. Mânăstirea Sămurcăşeşti, întemeiată de familia d-ui *Tzigara Samurcaş*, e şi ea reprezentată. Mai expune mânăstirea Adam, unde după spusele unei maici, se află o icoană făcătoare de minuni, şi la care vin oamenii bolnavi şi pleacă sănătoşi. Această mânăstire, posedă cele mai scumpe odoare şi bijuterii. Ea a fost întemeiată de doi mocani, Movilă şi Adam, pe timpul lui Vodă Cantacuzino.

Peste tot, lucruri frumoase şi... maici. Se cuvine să aducem aci laude atât organizatorilor expoziţiei, cât şi hărniciei din mânăstirile noastre. **SANDU B. FLOREA**

Figurile Ecranului

Josephine Dunn

JOSEPHINE DUNN are noroc! Avea numai 14 ani, când a fost angajată de o companie de teatru din New-York, plecând apoi în turneu prin Statele-Unite. Primul ei salariu a fost de 45 dollari pe săptămână.

La 17 ani, conducându-și o prietenă Thelma Todd, — actuala parteneră a lui Charlie Chaplin — la studio-ul „Paramount", fu angajată imediat de un regisor care-i remarcă frumusețea. Astfel își făcu debutul pe ecranul mut, turnând mai târziu în filmele sonore ale fraților Warner.

De scurtă vreme, a fost angajată de casa „Metro-Goldwyn-Mayer", care i-a oferit un angajament strălucit, intrând astfel în rândul marilor vedete.

Poșta cinefililor

„Un abonat, Ludus". Regretăm că nu vă putem servi. Adresa lui Jack Holt: c/o The Standard Casting Directory Inc. 614 Taft Building Hollywood Cal. U. S. A.

Georges de la Mizil, Craiova. Adresa Elizei la Porta: Berlin Nürnbergerstrasse 46 II. Ii puteți scrie în limba română. Vă va răspunde.

Walter Romeo și **Rob Parker.** Cele mai principale case de filme din Germania sunt: AAFA Film H. G. Berlin S. W. 48 Friedrichstrasse 223; Defu Dr. Phil Kaufmann Berlin SW 48 Friedrichstrasse 225; Emelka Munich Sonnenstrasse 15; Ideal Film G. m. b. H. Berlin S W 68 Markgrafenstrasse 21; Universum Film A. b. Berlin S W 68 Kochstrasse 6—8 (aceasta din urmă este cea mai însemnată). In Franța: Studios Natan, 6 rue Francoeur Paris; Ciné-Allyance-Films 14 Avenue Trudaine. Paris IX-e. Les Films Artistiques Sofar 22 Place de la Madeleine Paris VIII-e; Les Artistes Réunis, 15 Avenue Matignon Paris VIII-e; etc.

Loso Piguini. In țară, a existat până acum câtăva vreme o școală de mimodramă, care a fost desființată; în străinătate, fiecare studio este o școală. Dacă urmați cursurile unei astfel de școli, nu înseamnă că puteți deveni actor. Pentru ca să fii actor, se cere în primul rând să fii înzestrat de natură, cu talentul și aptitudinile acestei cariere.

Clara Bow-Brăila și Cititor devotat-Câmpina: Lui Bob Curwood îi puteți scrie pe adresa: c/o The Standard Casting Directory Inc. 614 Taft Building Hollywood Cal. U. S. A. Pentru pașaport Prefectura de Poliție.

Mya Cara. Werner Fuetterer are 23 de ani, este logodit cu Dina Gralla și a început să filmeze acum vreo 3 ani. Adresa: Berlin Halensee, Paulsbornerstrase 1. Anny Ondra, este și ea foarte tânără, și nu s'a ridicat decât de puțină vreme la rangul de vedetă. Adresa: c/o Hóm-Film Berlin. Ben Lyon, este căsătorit cu Bébé Daniels. Adresa: c/o The Standard Casting Directory Taft Building Inc. 614 Hollywood Cal. U. S. A.

Rio-Mara. Adresa lui Werner Fuetterer: Berlin Halensee Paulsbornestrasse 1; Conrad Veidt: Berlin Halensee, Kurfürstendamm 150. Intr'adevăr, este un contrast foarte mare între acești doi artiști.

Constantin Stroilă: Tuturor le puteți scrie pe adresa revistei noastre: „Realitatea Ilustrată" str. Const. Mille 7, București I.

Corâmă N. Loco. Adresa lui Dorothy Mackail: c/o The Standard Casting Directory Inc 614 Taft Building Hollywood Cal. U. S. A. Anita Page: c/o Metro Goldwyn Mayer Studios Culver City Cal. U. S. A. Dorothy Sebastian: c/o Paramount Studios Hollywood Cal. U. S. A. Nici una nu are încă 25 de ani.

Bebeluș. Turnarea unui film, este acompaniată tot timpul de muzică. Aceasta pentru crearea atmosferei. Vă sfătuesc din toată inima, să renunțați la proectul dv.

Mary cu ochii albaștri din Galați: Wladimir Gaidarov: Berlin Halensee Joachim Friedrichstrasse 53. Ii puteți scrie în germană. Este posibil să vă răspundă.

Ginette: Incercarea dv. e slabă. Trimiteți adresa, spre a vă înapoia manuscrisul.

N. S. Bârlad: Str. Gr. Alexandrescu, No. 70, București.

Un elev-Iași: Colecția revistei se găsește la ad-ția revistei noastre. Nu știm ce înțelegeți prin „lat"?

IGOL